

alella

Núm. 389
23 d'abril de 2024
any 64

**ESPECIAL
SANT JORDI**

Les coses d'en Pepito
Antologia d'articles

RENTAT ALELLA

**TREN DE RENTAT SUAU,
AMB RASPALLS TÈXTILS.**

**11 BOXES DE RENTAT A PRESSIÓ
AMB AIGUA CALENTA, CERA
ESPECIAL AMB TEFLÓ I ESBANDIT
AMB AIGUA OSMOTITZADA.**

**PAGAMENT AMB TARGETA DE CRÈDIT
AL TÚNEL DE RENTAT, ALS BOXES
I ALS ASPIRADORS.**

**NOUS PROGRAMES DE RENTAT AMB ESCUMA
XXL CHRIST BUBBLE GUN FOAM.**

22 ASPIRADORS I D'ALTRES COMPLEMENTS.

**NOVA MÀQUINA DE NETEJA ESTORES. PRÀCTICA
I RÀPIDA, PER NOMÉS 1 EURO.**

Carretera d'Alella, km. 1
08328 Alella
(Al costat de la gasolinera BP)

Christ
WASH SYSTEMS

CAR WASH

alella

Revista independent d'informació local

Edita
ASSOCIACIÓ CULTURAL REVISTA ALELLA
Eduard Serra i Güell, 2
08328 Alella
revista.alella@gmail.com
www.revistaalella.cat

Director: Ramon Ruiz Bruy
Sots-director: Eudald Serra
Redactor en cap: Òscar Pallarès

Han col·laborat en l'elaboració d'aquest especial:

Laia de Bobes, Cristina Gaggioli, Òscar Pallarès, Ramon Ruiz Bruy, Mingo de Dios

Publicitat: Òscar Pallarès (Tel. 654 40 40 43)
Subscripcions: Carme Vilaseca
www.revistaalella.cat/subscripcio
Comptabilitat: Josep Maria Carbó
i Carme Vilaseca
Correcció: Laia de Bobes / Martí Crespo
Disseny gràfic i maquetació: Josep Puig
Producció: RRB
Impressió: Comgrafic

Dipòsit legal: B-24.950-62
Col·laboració: 4,50 euros

Amb el suport de:

AJUNTAMENT D'ALELLA

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

La gestió fiscal i comptable de l'Associació Cultural Revista Alella compta amb el suport de:

arisval

Premi Tasis-Torrent 1989 de premsa comarcal.
Fundada l'any 1960 per Eduard Serra i Güell.
Dirigida per Esteve Rimbau i Saurí de 1989 a 1994.

La revista Alella no es responsabilitza necessàriament de les opinions que continguin els articles signats.

REVISTA ALELLA
En català
des de 1960

ACPC
Associació Catalana
de la Premsa Comarcal

Editorial

Les coses d'en Pepito

Recentment, un diumenge, més de quinze col·laboradors i redactors d'aquesta revista vam celebrar una jornada de participació que va culminar amb un tast de vins, un dinar i una llarga i memorable sobretaula. Durant el matí, mitjançant tècniques de participació, els assistents vam reflexionar sobre com treballem actualment i què podem fer per millorar i garantir el futur de la revista.

Una de les primeres activitats que vam fer, per anar escalfant, va ser que cada participant escrivís en notes adhesives tres paraules que definissin què significava, per a cadascú de nosaltres, la revista *Alella*. A continuació, per torns, vam anar raonant les respostes i enganxant-les en una pissarra agrupant-les per afinitat. Alguns conceptes, amb els sinònims respectius, es van anar repetint. *Periodisme*, *comunicació*, *independència* i *catalanitat* van ser algunes dels més esmentats. Però sabeu quina va ser la que vam escriure més vegades? Doncs va ser la paraula *poble*.

Amb aquesta introducció voldria fer-vos avinent que, a l'hora de recuperar la memòria de Pepito Xicola Bosch, en Pepito, també conegut com el Xato, si haguéssim de resumir-ho tot plegat en una sola paraula, aquesta també seria *poble*.

Malgrat les múltiples amenaces, el creixement de població vertiginós i els plans urbanístics que, si es materialitzen, encara en diluiran més l'essència, allò que fa atractiu i ens enamora d'Alella és que, malgrat tot, encara conserva el caràcter de poble.

En efecte, històricament podem considerar Alella com un poble afortunat. Per trobar-ne la raó, potser cal cercar-la en la situació geogràfica, la bondat del clima, la fertilitat del sòl, la fama i el reconeixement dels seus vins. Però, a més, a voltes algunes poblacions —com la nostra—, són premiades per l'atzar amb el naixement entre els habitants de personatges singulars que ultrapassin el valor local.

A Alella vam tenir la fortuna de comptar entre els nostres veïns amb un personatge llegendari: en Pepito Xicola. En vida seva, sabeu per qui preguntaven les personalitats quan arribaven a Alella? Qui volien veure els presidents de la Generalitat Jordi Pujol i Pasqual Maragall quan visitaven el nostre municipi? O amb qui es volia fer una fotografia i mantenia una relació epistolar el rei Joan Carles o el marquès d'Alella? Efectivament, ho heu endevinat: amb en Pepito. I això passava perquè tots aquests personatges il·lustres, i tants altres, sabien que en Pepito era en un símbol del nostre poble.

En aquest editorial no us avançarem les facècies i proeses que va protagonitzar: llegint l'antologia d'articles signats per Pepito Xicola, juntament als que es van dedicar a la seva figura, els que el va conèixer les recordareu i els que les descobriu ara quedareu bocabadats per la versatilitat d'aquest personatge.

Si en Pepito al llarg de la seva vida va protagonitzar les gestes més agosarades, amanides de força, valentia i coratge, meravella que alhora tingués la capacitat d'escriure a la revista *Alella* gairebé noranta col·laboracions, amb un llenguatge planer i ple de saviesa. Us en recomanem la lectura i comprovareu que en tots aquests escrits es destil·la el poble.

Ramon Ruiz Bruy

SUMARI

01 Coberta

La coberta mostra un nen gaudint de la imatge d'en Pepito amb el seu capgròs a la plaça de l'Ajuntament als anys 80 del segle passat.

6 Pepito, adieu!

Reproduïm el text que va publicar la revista Alella quan va morir en Pepito l'any 2009.

10 Els originals originals d'en Pepito

Laia de Bobes valora els originals que en Pepito escrivia per a la nostra publicació.

14 Les coses d'en Pepito

Recull dels textos que Pepito Xicola va publicar durant 39 anys a la revista Alella.

44 Els valors d'en Pepito

Pepito Xicola va deixar escrites un munt de sentències i reflexions que podrien donar lloc a un recull d'aforismes.

45 En Pepito, el Xato, un component més de la família

Cristina Gaggioli reflexiona al voltant dels records que ella i la seva família tenen de Pepito Xicola.

48 L'àlbum de l'Anna Mari

Recull de fotos i records compilats en un àlbum que va fer Anna Mari Gallamí.

An advertisement for Residència Magnolia. The main image shows the building's facade with the 'magnolia residència assistida' logo and name. A white sign in the foreground also displays the logo and 'Centre de dia'. Two circular inset photos show an outdoor dining area with a table and chairs, and a swimming pool area. At the bottom, the text reads 'RESIDÈNCIA MAGNOLIA' in large letters, followed by 'RESIDÈNCIA I CENTRE DE DIA' and 'DISPOSEM DE PLACES PÚBLIQUES'. The address and contact numbers are listed at the very bottom: 'Ciutat Vila Jardí, 34 · El Masnou / 935403681 · 600684814'.

ENAMORATS DE LA CULTURA

diba.cat/sant-jordi

Diputació
Barcelona

Pepito, adeu!

Quan va morir en Pepito, per dir-li el darrer adeu, la revista *Alella*, en el número corresponent a agost-octubre de 2009, li va dedicar un ampli reportatge de tres pàgines, profusament il·lustrades amb fotografies, signat per Òscar Pallarès i Ramon Ruiz Bruy. En reproduïm el text a continuació.

L'entranyable Pepito Xicola ens ha deixat. Des de la revista *Alella* li retem homenatge amb aquest repàs de la seva vida.

L'Anna Mari i en Mingo ens reben a casa seva per passar una estona recordant en Pepito Xicola, perquè durant els darrers anys de la seva vida van ser, de fet, la seva família. Ens mostren l'àlbum de fotos que en Pepito els va llegir i ens adonem de com el van estimar per l'emoció que traspuen els seus comentaris.

Fill d'Alella

En Pepito, per part de mare, estava emparentat amb la família de Can Calderó, propietaris de les cerveses Damm; i, per part de pare, era de Can Ventalló, on de jovenet va exercir de fuster. En aquell temps, els fusters eren qui feien les caixes de mort, cosa que el va posar en contacte amb el cementiri on, ben aviat, va començar a fer d'ajudant d'enterraments, ofici que va exercir la resta de la vida.

Es va casar amb Carme Taberner i se'n van anar a viure a Camprodon, on va treballar de guarda forestal, sereno i, és clar, d'enterraments. Però el pas dels anys i la salut de la seva muller els van aconsellar tornar a Alella; ella, allà, estava molt sola i, a Alella, si li passava alguna cosa mentre ell era fora, algú podia tenir-ne cura. Van tornar al poble i va començar a treballar d'agutzil.

Poc després de tornar, el juny del 1974, la dona va morir i ell es va sentir molt sol. Va anar a una agència matrimonial i li van presentar la que seria la seva segona esposa: Teresa Posadas. Aquesta dona era la mare d'en Mingo de Dios, en Mingo del bar del Casal. Ella era de Sabadell i ell hi anava cada setmana a veure-la conduint la seva Mobilette. Al cap d'un any, el 1975, es van casar.

Mai no va tenir fills i la Teresa va morir l'any 1985. Un parell d'anys després, va agafar una pulmonia de la qual gairebé no en surt i que el va tenir molts mesos al llit. Finalment, seguint les recomanacions del Dr. Suero, va ingressar a la residència Germans Aymar i Puig, on va revifar moltíssim. "Allí tenia vida social, amics, uns horaris, una

Foto de casament amb la seva primera esposa, Carme Taberner.

Sempre d'uniforme, assistint a un acte cultural a la Catequística.

disciplina, coses a fer... Va ser molt positiu", expliquen en Mingo i l'Anna Mari.

Tot un personatge

El 24 de juliol de 2009 moria sense patiment a 96 anys. En Pepito Xicola va ser durant tota la vida una persona molt valenta; això és que no li feia por res i, gràcies al seu ofici d'enterraments, es desenvolupava amb gran naturalitat en situacions compromeses per a la resta de mortals.

Per als que vam tenir la sort de conèixer-lo quan ja era un adult i nosaltres encara uns nens, la figura d'en Pepito era gairebé mitològica, una mena de gegant forçut i bona persona que es dedicava tot el dia a ajudar qui ho necessités.

Va col·laborar molts anys amb la revista *Alella*, on tenia secció pròpia: *Les coses d'en Pepito*. Efectivament, de manera puntual arribaven al cos de redacció uns manuscrits impecables, escrits amb lletres majúscules

VA COL·LABORAR MOLTS ANYS AMB LA REVISTA ALELLA, ON TENIA SECCIÓ PRÒPIA: 'LES COSES D'EN PEPITO'

molt clares i fàcils de llegir i en un català fonètic amb què ens anava obsequiant amb els seus pensaments i les seves anècdotes. Molts d'aquells articles estaven dedicats a persones i famílies alellenques, de comiat quan ens deixava algun conegut o de felicitació si, per exemple, un matrimoni del poble celebrava les noces d'or o d'argent. Alguns dels seus temes preferits eren la cacera i el muntanyisme, activitats a les quals va ser

molt afeccionat. Això el va portar també a dedicar molts articles a la fauna i a la natura en general. Hi ha alguns articles on feia una defensa aferrissada del paisatge i ens demanava a tots que en tinguéssim bona cura.

D'en Pepito, també podem dir que va ser un personatge transversal, en el sentit que tothom el va apreciar, des de les persones més humils fins als personatges més aristocràtics, com el marquès d'Alella o el baró de Ribelles. Així mateix, va ser elevat a l'exclusiva categoria de capgròs i l'Ajuntament d'Alella, a l'hora de la jubilació, li va retre un homenatge i li va concedir una medalla.

L'home de les mil anècdotes

Però una de les facetes que ens fa recordar amb més enyor la figura d'en Pepito és la gran quantitat d'anècdotes que va protagonitzar i la gràcia especial que tenia per explicar-les. A continuació en recordarem alguna perquè serveixi de mostra:

Quan el rei d'Espanya va trencar-se una cama esquiant, ell li va enviar una carta per renyar-lo tot dient-li que ja era massa gran i tenia massa responsabilitats per anar fent el ximplet d'aquella manera. Més tard, un dia, el rei va venir a Alella i va anar a dinar al Cafè de Baix. Ell volia entrar a saludar-lo i els guardaespalles no el deixaven. Finalment, ho va aconseguir i va dir-li: "Només volia felicitar-lo per haver vingut a Alella, però ara el deixo, que tinc un mort esperant."

Quan ell era a Camprodon, en una ocasió va caure un avió a la Balmeta, el gener del 1957. El fred intens de l'hivern d'aquella zona va fer que tots els cadàvers quedessin garribats asseguts als seients i, en una època en

Fotografia del dia del seu segon casament, amb Teresa Posadas, acompanyats del seu nebot Vicenç.

què no es disposava d'helicòpters ni altres mitjans, ningú no sabia com baixar-los de la muntanya. En Pepito va demanar que li subministressin una serra i caixes. La resta de la història ja us la podeu imaginar...

En una altra ocasió, també a Camprodon, el van avisar que anés a vestir una àvia que havia mort. Amb tota la família reunida al menjador, en Pepito va pujar a la cambra de la morta i va obrir un calaix per treure'n la roba. De sobte, la dona es va despertar i li va dir: "Pepito, què fas aquí?" I ell va respondre: "Res, que venia a veure com es trobava..." Va marxar i, passant pel menjador, va etzibar a la família: "Bé, marxo, que avui no crec que em necessiteu." ●

Abillat de sereno.

Som part del teu negoci
c/ Santa Eulàlia, 4 i 6 - Alella (Barcelona)
93 540 36 36 info@arisval.com

arisval

*Els impostos
La comptabilitat
Les nòmines
Els contractes
El pla de negoci
La comunitat de veïns
El contracte de lloguer
La venda de la casa
El canvi de nom del vehicle
Les assegurances*

Des de 1983
sempre amb tu

RE*
MENA
envi
ron
ment

Tràmit, transport i gestió
de residus industrials.

www.remena.net · info@remena.net

ESPAI DE PSICOLOGIA

—
INFANT · ADOLESCENT
PARELLA · FAMÍLIA

T. 606 42 52 22

www.espaialella.com · info@espaialella.com

Kepton

solucions i instal·lacions
d'energia solar fotovoltaica

Carrer Garrofers, 17, 08320 El Masnou
93 222 49 89 · info@kepton.solar

la
DO.
TASTETS D'ALELLA

Aquí guisem!
Autèntica cuina de mercat!

Mercat Municipal d'Alella
Tel. 629 73 98 03

CAN MATONS
VINS FINS D'ALELLA

WINE_{in}MODERATION
ELIGE I COMPARTE I CUIDA
EL VÍ NOMÉS ES SAUREN AMB MODERACIÓ

Compra **CAN MATONS**
directe del celler a 15bodegas.com

SERVIFIBAL, S.L.

BALANCES – TALLADORES – ENVASADORES – PICADORES
- CCTV -

-TOTA LA MAQUINÀRIA PER A L'ALIMENTACIÓ-

WWW.SERVIFIBAL.CAT

Tel.: 659 770 814

**PIZZA
A PUNT**
QUALITAT ARTESANA DE PROXIMITAT

935 408 806

COMERÇOS I SERVEIS DE LA PLAÇA ANTONI PUJADAS

PREMIUM HOUSES

Excellence Real Estate

Tel. 93 540 22 22
www.premiumhouses.com

ALUMINIS TÈCNICS ALELLA

Plaça d'Antoni Pujadas, local 8 · Tel. 93 540 84 00 · Alella
www.aluminisalella.com · aluminisalella@gmail.com

CLINICA DENTAL

Vera

Dr. Jose Mª Araujo

Llicenciat en Odontologia · Màster Implantologia · E. Superior d'Implantologia de BCN

Odontologia General · Implantologia i Estètica · Periodòncia-Ortodòncia · Servei d'Ortopantomografia

Plaça Antoni Pujadas n° 14 · Tel. 93 555 49 71

20% dts. en tots els tractaments

www.florsjoan.com

comandes@florsjoan.com

Tel 615860822

Flors i plantes a domicili online

El Raco d'Alella

BAR - CAFETERIA
Un racó per gaudir, relaxar-te i compartir

Plaça d'Antoni Pujadas, 10B
elracodalabella@gmail.com · 935 403 451

Ctra. a Granollers Km 3.2 · 08328 Alella
elracodalabella@gmail.com · 626 756 420

ASAD

Ajuda Socio-Sanitària y
Asistencia a Domicilio, S.L.

Empresa reconeguda per la Generalitat de Catalunya per a la
prestació de serveis de la llei de dependència.

Servei d'atenció domiciliària
i hospitalària les 24h

Personal titulat i qualificat

Servei de qualitat i
tracte personalitzat

**TRUQUEU-NOS EXPLIQUEU-NOS EL VOSTRE CAS
I US DONAREM LA SOLUCIÓ QUE NECESSITEU**

Plaça Antoni Pujadas i Nirell, 9B · 08328 Alella (Barcelona) · Tel. 93 540 28 37 www.asadsl.com

PARK

autoescoles

CANSAT QUE ET PORTIN?

Ha arribat el moment de
començar a conduir!

ENSENYANT A CONDUIR DES DE 1980

www.autoescuelaPark.com

93 540 92 68

Deixa'ns descobrir
la bellesa que hi ha en tu.

SWEET SOUL

ESTÈTICA I BIENESTAR

Pl. d'Antoni Pujadas, Local 13 B
08328 Alella_BCN
679 710 451 // sweetsoul.cat

Parera

Menú migdia
de dilluns
a divendres

CAFETERIA · CERVESERIA · SALSITXERIA

Plaça d'Antoni Pujadas, 5, local 5 · Tel. 93 768 64 21

Els originals originals d'en Pepito

Els seus manuscrits criden l'atenció pel format que tenen, tant pel que fa al paper com a la presentació i la lletra.

La singularitat dels manuscrits d'en Pepito va fer que en conservéssim alguns.

LAIA BOBES

En Pepito, a diferència de la majoria de col·laboradors de la revista, escrivia a mà els seus textos i ens els lliurava en persona. Aleshores, algú de la redacció els picava a màquina o a ordinador per després poder passar-los a maquetar. Tots els que

vàrem fer aquesta feina recordem aquells originals no només pel que deien, sinó també perquè eren realment singulars; de fet, aquesta originalitat va fer que en conservéssim alguns i que ara us els puguem mostrar. Els originals d'en Pepito, independentment del que digui el text, criden

l'atenció pel format que tenen, tant pel que fa al paper com a la presentació i la lletra. En Pepito escrivia en fulls DIN A4 blancs, com és habitual aquí, però els retallava allà on s'acabava el text, o bé els començava en fulls amb la part de dalt retallada, de manera que en general tots els fulls tenen

la mateixa amplada, però sovint no tenen l'alçada estàndard.

L'estri escollit per a escriure solia ser un retolador negre o vermell, la qual cosa li feia fer un traç gruixut i molt pesant. Omplia els fulls de vora a vora, sense punts i apart i sense deixar marges, amb unes ratlles força rectes i horitzontals. No sembla que fes servir una pauta, ja que la distància entre línies no és igual en tots els documents i de vegades les línies són una mica inclinades; com a guia, a la banda esquerra solia marcar amb un guionet o un punt l'inici de cada ratlla.

En Pepito escrivia sempre amb lletra majúscula de pal sec; pel dibuix de les lletres, amb tendència a inclinar-se cap a l'esquerra, molt anguloses i gens lligades, es dedueix que generalment aixecava el retolador del paper per fer cadascun dels traços rectes de cada lletra. També és evident que escrivia a poc a poc, amb ritme pausat, fent una pressió intensa amb el retolador sobre el paper; retolador que, per cert, s'assegurava que tingués prou tinta, ja que mai presentava escrits amb traços esvaïts.

A conseqüència de l'ús de les majúscules, les lletres dins d'una mateixa paraula no estan mai lligades o enllaçades. Per això, com que la separació entre paraules podia resultar confusa, en Pepito sovint afegia un punt volat per marcar la separació entre els mots.

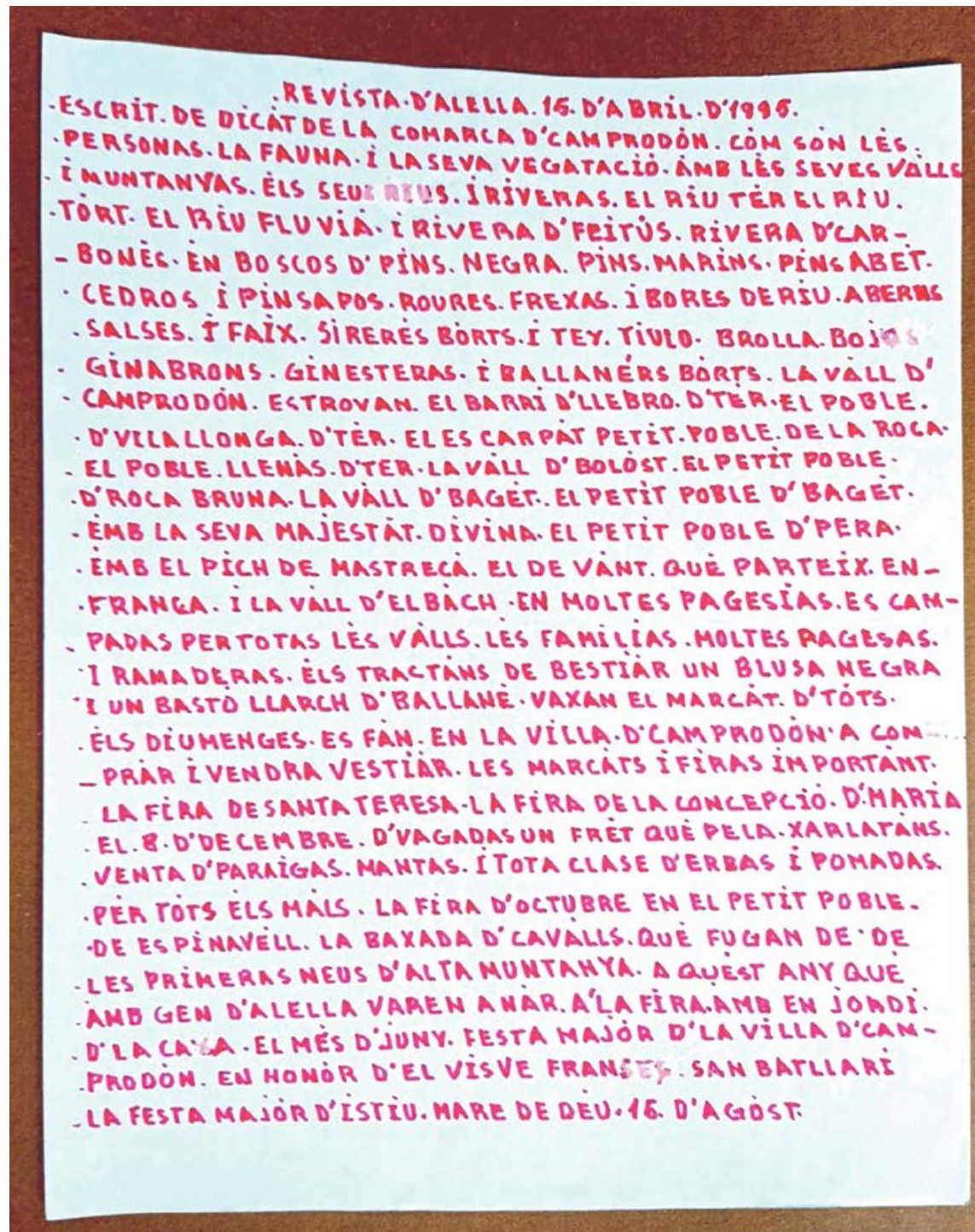
L'ESCRITURA D'EN PEPITO ERA GAIREBÉ FONÈTICA, PERÒ AMB UN VOCABULARI CATALÀ MOLT RIC I PRECÍS, ESPECIALMENT QUAN PARLA DE LA NATURA

Els textos comencen gairebé sempre de la mateixa manera: en primer lloc, l'encapçalament amb el títol "Revista d'Alella" i la data; i, a continuació, una primera frase que indica clarament el tema de què tractarà l'article: "Escrit dedicat a la comarca d'Camprodon", "Escrit sobre el nostre esport el ajedres", "Com heran els nostres cors de el nostre poble d'Alella" o "Com es la nostra hospilitat del santuari de la verga santicima de Lurdes".

Com es pot veure a la fotografia de detall o en aquests extractes, l'escriptura d'en Pepito era gairebé fonètica, amb una ortografia molt allunyada de la norma, pròpia d'una persona que va anar poc temps a l'escola i va rebre només una instrucció molt bàsica, com ell mateix explica en alguns

dels seus textos. No sabem si primer feia un esborrany del text i després el passava a net, però una altra cosa que crida l'atenció és que mai hi ha paraules ratllades, correccions o modificacions. La manca d'organització del text, sense paràgrafs que n'estructurin el contingut, fa pensar que en Pepito probablement es plantejava el tema que tractaria i començava a redactar a poc a poc, pensant el que explicaria a continuació a mesura que avançava, sense haver planificat prèviament el que diria, i expressant-ho tal com ho faria parlant.

Aquesta expressió natural és un altre dels encants dels textos d'en Pepito. Amb frases construïdes sense complicacions, gens enrevessades pel que fa a la sintaxi, els escrits estan esquitxats de castellanismes però amb un vocabulari català molt ric i precís, especialment quan parla de la natura, amb noms d'animals, plantes i fenòmens meteorològics. Els noms de llocs, tant d'Alella com de la zona de Camprodon, on va residir deu anys i hi va fer de guarda forestal, demostren un coneixement del terreny detalladíssim. ●

En Pepito escrivia en fulls retallats per dalt o per baix, amb retolador negre o vermell, en majúscules de traç gruixut, sense deixar marges i amb unes ratlles força rectes i horitzontals.

Ferreteria Alella

C/. Torrent Vallbona, 5 - local 2
08328 **ALELLA** (Barcelona)
Tel. 935 554 136
ferreteriaalella@cadena88.com

 www.cadena88.com/ferreteriaalella

centre d'Àlia
de psicologia
i logopèdia
d'Àlia

Un equip humà i professional
orientat a l'atenció
d'infants, adolescents i adults

hores concertades

c/ Ribas, 5 Alella tel. 93.540.89.71 www.centredalia.cat centredalia@centredalia.cat

**Pintura Decorativa,
Façanes, Locals,
habitatges...**

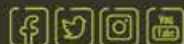
Lluís Martí, pintors
C/ Canonge, 14 (Alella)
Telf. 617 28 86 67 - www.LMpintors.com

portes i
automatismes
enric s.l.

**NO TOTES
LES
PORTES
SÓN
IGUALS**

C/ Indústria, 14 - P.I. Buvisa 08329 Teià - Barcelona
Tel: +34 93 555 93 88 - info@automatismesenric.com

MTarres
assegurances

**Catalana
Occident**
Grup assegurador

Galeries Alella · Santa Madrona, 8 · Tels. 671244488 - 646513950
info@assegurancesmtarres.com
montserrat.tarres@agentes.catalanaoccidente.com

Chiaravalle School
Maresme

Escola trilingüe Montessori per a nens
de 0 a 6 anys · Niu de 4 a 20 mesos
Comunitat infantil de 20 a 36 mesos ·
Casa de nens de 3 a 6 anys

Carrer Verdaguer 6 · Tel: 615 316 892
maresme@chiaravalleschool.es

**OBRES i REFORMES
ALELLA s.l.**

REHABILITACIÓ INTEGRAL DE L'HABITATGE
PROJECTES I INSTAL·LACIONS

Sant Josep de Calassanç 37 - 08328 Alella
Tel. 93 540 50 56 - alella@obresireformes.com

JORDANA

**VENDA I DEGUSTACIÓ
D'EMBOTITS,
FORMATGES, VINS
I CAVES**

Rambla Àngel Guimerà, 60
ALELLA - 08328
cellerjordana@hotmail.com
Tel. 93 180 66 78

Obert de 9 a 14 h, de dilluns a divendres
de 9 a 15 h, dissabte i diumenge
De 17 a 20:30 h, de dilluns a dissabte
Dimarts tancat

ACADÈMIA
FÒRMAT

TELÈFON / WHATSAPP AL 644 05 4134
WWW.ACADEMIAFORMAT.CAT

APUNTA'T AQUEST SETEMBRE!

**LA TEVA ACADÈMIA
D'ANGLÈS A ALELLA**

*La Petita
Mallorquina*
Forn i Pastisseria

Rambla d'Àngel Guimerà, 40 · ALELLA Tel. 93 555 68 67

"CASA CENTENÀRIA" CANSALADERIA

Elaboració pròpia
Productes de proximitat

Telèfon i WhatsApp: 93 555 23 42
info@casalibrada.com - www.casalibrada.com
Empedrat del Marxant 5 - Alella

@casalibrada

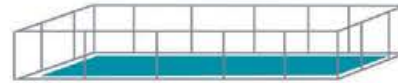

Properes guàrdies:

MAIG: Dies 4, 5, 25 i 26
JUNY: Dies 15, 16 i 24

Tel./Fax: 93 540 23 42 · Farigola, 12 ALELLA · farmacia@martinezsole.com

HORARI: Matins: 9 a 14h · Tardes: 16.30 a 20.30h · Dissabtes: 9 a 14h

SAFETYKIDS

seguretat infantil per a piscines

C/ Doctor Faus, 28 - 08328 Alella
640 305 182 - info@safetykids.es www.safetykids.es

OSTEOPATIA

ALELLA

Carrer de les Heures, 15 · 08328 Alella · Tel. 608 129 832

ANNA PONS ABELLA

Osteòpata D.O.
Diplomada en fisioteràpia
Col. Núm. 4001

Cascos, guants, accessoris ...
VENDA I REPARACIÓ DE MOTOS I BICICLETES

Sant Josep de Calassanç, 12 · Telf. 93 555 14 93 · 08328 Alella · www.alellamotors.cat

Av. J. Roca Suárez Llanos, 43 Teià
Tel. 93 540 37 69
www.materialshoms.com

Galeries Alella . c/ Santa Madrona, 8

Tel. 93 540 27 74

PERRUQUERIA
LIÒTRIC
HOME I DONA

Horari: de 9 a 13 i de 15 a 19h
Dilluns tancat. Dissabte de 9 a 17h

Companyia d'Alella

VINATERIA I TAVERNA

Riera Coma Fosca, 28-30 / Telèfon 93 540 03 41
Riera Principal, 20 / 93 404 69 46
www.varietalis.com

Les coses d'en Pepito

A la revista *Alella* hi ha publicats un total de 97 textos relacionats amb en Pepito Xicola, que us presentem en aquest recull. D'aquests, 87 són escrits per ell i els altres deu fan referència a la seva persona o als seus textos, però estan signats per diferents col·laboradors de la revista o són textos de la redacció. Els articles van des del 1962 (el primer) fins al darrer, que va signar l'any 2001; per tant, abasten un període de 39 anys.

De cada text us n'ofereim la referència bibliogràfica amb el títol, el número en què es va publicar, la data i la secció on va aparèixer, i un petit comentari, escrit per a aquesta ocasió, sobre el contingut; els articles que no són d'en Pepito es distingeixen d'entrada perquè estan marcats amb un asterisc al davant (*). Després de la fitxa bibliogràfica, en la majoria dels casos reproduïm el text complet o bé algun fragment de més interès; atesos els límits d'espai, n'hem fet una selecció. Per a aquesta reedició hem adaptat els escrits a la normativa ortogràfica actual, però hem respectat l'expressió original d'en Pepito senyalant els termes no normatius amb cursiva.

Les fonts d'Alella (núm. 25, setembre-octubre 1962), fragment **Carta al director, escrita en castellà, per comentar l'estat lamentable de les fonts d'Alella i els mals usos de caçadors i excursionistes. Està escrita en un llenguatge que recorda el llenguatge oficial burocràtic franquista.**

El que suscribe sólo formula estas quejas para que, por quien corresponda, procure si es factible, que se subsanen y se imponga el escarmiento a los irresponsables que obran con tanta ligereza.

***Rèquiem a les fonts d'Alella?** (núm. 44, octubre 1964), text de Jocamer, fragment

Com a rèplica a l'escrit del núm. 25, Josep Maria Casals i Colomer, Jocamer, un dels principals redactors de la revista *Alella* a l'època, fa un cant a les fonts d'Alella i reclama que surtin de l'oblit i s'ensenyi a gaudir-ne a les noves generacions.

Els que tenen cura de nosaltres, els que col·laboren a l'educació dels nostres fills, haurien de fer els possibles per a que les gaies tradicions no s'acabessin de desarrelar.

Per exemple, a les hores en què l'atmosfera de la platja es torna densa i ofegant, s'hauria de tendir a que els nostres fills aprenguessin a conèixer i estimar la pau i serenitat de les fonts. Els seus paratges s'haurien de nodrir de goig. S'haurien de fer reviure, conèixer i millorar, perquè el mormoleig de l'aigua que hi llisca és una cançó

Dibuix de Toni Bancells.

inmutable que ens recorda constantment que d'una maltempada sempre en pot florir un esdevenidor rialler.

Els Camins de Núria (núm. 51, maig 1965), fragment **Descripció precisa i amb molts detalls d'una excursió de Camprodon, Setcases i Núria. Sorpren la qualitat literària i els recursos lingüístics emprats.**

Passant per aquest xalet anirem a parar al Coll de la Marrana, que cau entre el Bastiment i el Gra de Fajol Gran; arribats ací, estem a l'esquena de dues conques: la del Ter, que deixarem, i la del Freser, a la qual anem a entrar; la vista s'eixampla i contempla la muntanya i les gorges del Freser i tota la vall del Freser; més avall es veuen els cingles, la vall i el poble de Queralbs. (...)

Què, us ha agradat? Encara en tinc moltes més, de coses per contar-vos, però per avui ja n'hi ha prou.

***Cartes al director** (núm. 52, juny 1965), text de Jaume Parellada, fragment

L'autor acota l'excursió de l'entrada anterior i, amb to molt respectuós, aclareix força detalls de l'escrit d'en Pepito.

Jo voldria que fes present al senyor Xicola la meua felicitació per l'encert amb què descriu la seva excursió i al mateix temps, sense que això signifiqui cap retret, em permetés ampliar un xic i a la vegada fer-li present algunes petites rectificacions, sense importància, en alguns errors que he pogut observar en el seu interessant article.

Comiat a la cacera, crònica d'en Pepito Xicola (núm. 79, maig 1968, secció *Del poble...*), fragment

Final de la temporada de caça 1967-1968: en Pepito explica els resultats de les quatre colles que sortiren a acomiadar la temporada, amb diferent sort. Totes, però, es van alimentar bé. La caça era una afició molt estesa als anys 60.

La tercera [colla] tingué un xic més de sort amb la ploma: poca cosa, quatre perdus. Esmorzar a la font d'en Ginesta, amb una costellada. Per final de festa, trets a la llauna; dic a la llauna perquè foradaren tots els pots de llauna que hi havia al seu abast; pobrets, tots quedaren com un colador.

A tots els caçadors i aficionats a la fauna d'Alella (núm. 157, juliol 1977, secció *Coses d'en Papitu*), fragment

Surt per primer cop el nom de la secció *Coses d'en Papitu*. De-

dica el text a parlar del senglar i detalla alguna anècdota sobre aquest animal a Alella.

Els vull contar una història d'una truja de porc senglar, que tenia la seva estada en els boscos del rocar d'en Maioles. Seria cap a l'any 20. El masover de la Torre Taberna (on avui hi ha el camp de golf [de Vallromanes]) la va trobar amb una garrinada de nou petots*. Amb el masover de can Maioles van quedar, tots dos, que l'endemà els anirien a buscar per a criar-los. A la punta del dia ja estaven tots dos al rocar, buscant els petits porcs senglars, però aquests ja eren al jaç; seguint el rastre, els trobaren a les quatre de la matinada a l'hort de can Riera de Sant Mateu, menjant naps, en direcció cap a Céllecs, Montnegre i Montseny; anaven vigilats pel pare i per la mare, i se'ls varen escapar.

De tota manera, els dos masovers estaven equivocats, perquè aquests animals, tancats,

no creixen i finalment es moren.

*(És curiós, la paraula *petot* es un valencianisme que significa 'ca'quitxalla').

En Pepito era un enamorat de la caçera.

A tots els caçadors i aficionats a la fauna d'Alella (núm 158, setembre 1977, secció *Coses d'en Papitu*), text complet

Comentari sobre la fauna silvestre: la guineu, el teixó, la geneta, el gorja-blanc i el gat mesquer, els esquiroles, les musteles, fures, talps i rates de muntanya. També gats i gossos assilvestrats, que són una plaga.

Avui us parlaré de aquest animal astut que és la guineu. A les brolles en tenim de dues classes: la de color fosc, dita «carbonera», i la rossa, que té un color molt més bonic en el pèl i la cua. La guineu és la bestia més perseguida pels caçadors, *doncs* és la que es menja més conills, als quals enterra i els guarda per donar menjar als seus petits.

També tenim per aquests voltants el toixó, o teixó, *doncs* es pot dir de les dues maneres. Hi ha també dues menes de toixó: el que té les potes de porc i el que té potes de gos. Els primers són molt bons per menjar, però la carn del segon fa tuf de gos i és desagradable. Els toixons són molt desconfiats; sempre van a favor del vent i oloren qualsevulla cosa a més de 500 metres. Així poden assegurar-ho els pagesos que, quan els toixons els hi malmenaven els pèsols de les vinyes i ells sortien a caçar-los, en mataven ben pocs. Només els podien agafar amb trampes, a l'estiu —quan la terra està ben calenta— i després d'una *tormenta*. Quan es reuneixen totes aquestes circumstàncies, els toixons perden el seu flair tan agut.

Us parlaria també de la geneta, del gorja blanca i del gat mesquer, però en queden tan pocs que potser no val la pena.

En el Pi Bord es crien els esquiroles. D'aquests animals, petits i eixerits, n'hi ha de dues classes: el del pi pinyoner i el del pi bord. Al mas El Raspall en crien, però els donen molta feina, *doncs* cada dia els hi han de trencar pinyons.

També hi ha, pels voltants d'Alella, alguna mustela. Són animals ferotges, que enllesteixen a les seves víctimes amb una *certera* mossegada al coll.

Alguna vegada es cacen fures, talps i rates de muntanya. El que és perillós a la muntanya és el gat domèstic, escapat de casa, *doncs* aquests animals es tornen rabiosos i agressius. Un servidor, que esta marcat per un d'aquests gats, us recomanaria que, per cap motiu, deixéssiu mai un gat abandonat al bosc. També hi ha gossos que es tornen salvatges, i l'any passat potser vaig contar més de quinze gossos abandonats. Aquests gossos es mengen els raïms de les vinyes.

Sempre el vostre amic i a la vostra disposició, Papitu.

Coses d'en Papitu (núm. 159, desembre 1977), text complet
El text fa memòria d'un gran muntanyenc alellenc.

Us vull parlar avui de la història d'un gran muntanyer i escalador, fill del poble d'Alella, i que molts potser coneixeu. Es deia Pere Pareras i Monteus, i era el pare d'en Josep Maria Pareras i Bruy. No parlo d'un servidor; parlo d'un gran amic de la meua família, d'un gran afeccionat a les caceres i a la muntanya, que passava hores i hores a casa, explicant les seves aventures.

Fou un dels escaladors més famosos d'Espanya, i va estar entre els primers que, en els anys 1910 o 1911, van pujar en ple hivern el pic del Montblanc, al cor dels Alps suïssos. El Montblanc és el pic més alt d'Europa, i té més de 4.000 metres.

M'explicava el senyor Perico, com li deïem els amics, que quan escalaren, a 30 graus sota zero, aquelles parets de granit glaçades, se'ls hi quedaven enganxats els guants a la pedra viva. Van arribar a dalt, a un refugi, amb mans i peus congelats, i completament esgotats. Alguns van passar molts dies amb les mans embenades.

I em deia també que, malgrat l'altitud, allà hi havia mosques, el que no té res d'estrany, *doncs* els fems del bestiar crien unes mosques, dites «d'ase», i on hi ha bestiar, hi ha mosques...

El seu fill, en Josep Maria, fou el primer nen que va dormir al refugi d'Ull de Ter, el primer any després de construir aquest. Tenia aleshores 4 anys, i avui en té 64. En aquells temps, la travessia de Camprodon, Setcases, la Coma de Vaca i Santuari de Núria tenia força mèrit, *doncs* es feia a peu o amb mules.

Aquest senyor havia escalat les parets més difícils de Montserrat, la Serra del Cadí, els pics d'Europa, el pic d'Aneto, el Gra de Fajol, el Costa Bona, els Encantats i la Pica d'Estats en el nostre Pirineu, i als Alps, a més del Montblanc, els monts Olímpia i Cervino, que són els d'escalada més costosa.

Al seu fill i a la seva família els desitjo molts anys de vida per recordar un pare tan valent. Sempre vostre, Papitu.

Coses d'en Papitu (núm. 160, març 1978), text complet
En Pepito rememora l'observació de tres ossos.

Estàvem arrecerats del vent i arraulits entre la brolla, quan les nostres ambicions cinegètiques es van veure satisfetes amb l'aparició d'un gran os que, sortint del bosc davant de nosaltres, es dirigí a uns avellaners silvestres, satisfacció augmentada quan amb els prismàtics poguérem veure que el seguien dos ossos més.

Drets sobre les dues potes, buscaven per les branques les avellaneres silvestres.

Després de quatre anys aconseguíem veure a una certa distància a uns ossos permetent-nos per primera vegada utilitzar les nostres càmeres fotogràfiques amb una certa seguretat d'èxit, tot i que el nerviosisme ens dominava per la por de malmetre aquesta oportuni-

tat. Un dels ossos *pujat* dalt de l'avellaner amb el seu pes feia baixar les branques i així els altres aconseguïen les avellanes i, encarat a la copa de l'arbre, s'aprofitava de les branques mes saboroses.

Lentament, ja tips, anaren cap a la tofa del bosc, delitant-nos amb les seves piruetes, com si ens volguessin fer senyals (s'havien donat compte de la nostra presència?) de que s'ho passaven molt bé, movent dempeus els seus braços poderosos. A dos dels ossos els perdérem de vista dintre del bosc, mentre que l'altre, *pujat* dalt d'una gran pedra, vigilava els nostres moviments.

Els nostres esforços de quatre anys de sortides es veieren així recompensats amb una magnífica col·lecció de fotos on es reflexaven les costums, l'alimentació i les posicions dels ossos, i que aconseguí el meu bon amic Manolo; i jo ací en la REVISTA ALELLA en faig memòria tot donant-li les gràcies.

Un altre dia us parlaré d'un gran caçador d'ossos d'Alella, i d'unes històries d'ossos que m'explicaren els meus amics guardes de caça major que vaig conèixer durant els meus tretze anys de guarda jurat de caça.

El cru hivern del Pirineu català (núm. 164, març 1979, secció *Les històries d'en Papitu*), text complet

Anècdotes sobre el fred hivernal al Pirineu.

Ja saben els lectors de la nostra revista ALELLA que un servidor va viure entre els pagesos d'alta muntanya durant onze anys. Vull explicar-los que des de mitjan desembre fins el dos de febrer, dia de la Mare de Déu de la Candellera, allà les terres queden glaçades. El termòmetre baixa de dos fins a deu graus sota zero — a Núria, l'he vist a 20 sota zero — i ningú pot treballar les terres.

El pagès ho aprofita aleshores per a afermar-les tancant els seus ramats d'ovelles amb fortes tanques de fusta. Els pagesos es dediquen aleshores a matar el porc i les oques que han estat criant durant l'any. El qui passa per una d'aquestes masies quan maten el porc, ja es pot preparar per a fer rodar la màquina de les botifarres.

A la casa de pagès gran es maten quatre o cinc porcs i gairebé mitja dotzena d'oques. Al mas petit se sacrifiquen un o dos porcs i un parell d'oques.

Anava jo un dia pel camí quan vaig veure baixar un animal molt estrany. Em vaig engaltar el Winchester i d'un tret el vaig pelar. Era una oca sense cap! El mosso de la casa li havia tallat el coll amb una destrial i la pobra bèstia va fugir sense cap.

Els nadals no sempre són blancs, però sí molt freds i amb molta glaçada. Són moltes les cases que tenen un arbust de grèvol i unes plantes que en diuen «galzeran». Amb aquests matolls, que floreixen en anys alterns, fan enramats per adornar les masies.

La vigília de Nadal, toquen les campanes del poblet i el seu eco es fa sentir per tota la vall. L'hereu de la casa es posa el vestit de vellut i es posa en camí, amb una comitiva formada per la seva dona (la nora o jove de la casa), els avis (si encara poden caminar), els nens, les «criades», els mossos i el pastor amb la seva samarra de pell d'ovella. Fan una bona caminada, una mica aquí caic i aquí m'aixeco, doncs s'ha de veure el que són aquells camins plens de glaç, de neu o de fang, per anar a la Missa del Gall. Hi ha qui té un parell d'hores de camí, però hi qui n'ha de fer quatre fins arribar a la petita església.

Quan surten de missa es reuneixen unes quantes famílies, fan una gran xocolatada, esperen la missa de maitines, i cap a les dotze del migdia tornen a ser a casa seva, on menjaran una

bona escudella amb gallina i porc, i oca farcida amb coliflor arrebossada. En les masies més grans es menja pollastre farcit.

Ve després el jugar a les cartes, al truc, fins a la matinada. Afe-gim, com a detall curiós, que en aquestes terres el porc és molt bo, doncs amb el fred que fa, l'animal fabrica la grassa en molta abundància i així resisteix bé l'hivern.

Les coses d'en Papitu (núm. 165, juny 1979), fragment
Dues històries sobre ossos; una l'hi va explicar el protagonista.

Valenta i llençant uns udols terribles, desafiant la mort, [una ossa] va provar d'espantar al caçador, mentre es ficava el fillet sota l'aixella amb les seves urpes poderoses. El senyor Faba li estava apuntant al cap, però no va disparar. Va abaixar el rifle del 37 i va plegar la cacera, tot pensant en el que pot fer una mare per defensar el seu fill.

Arrossos d'altres temps (núm. 166, setembre 1979, secció *Les coses d'en Papitu*), text íntegre

Rememoració dels arrossos del seu avi Elias, que feien al bosc.

L'any 1920, un servidor tenia uns deu anys i anava, amb tots els atuells per a preparar l'arròs de bosc, de la font del Sarau, a can Coll, acompanyat pel meu avi Elias, àlies el Ventalló.

No tot eren gambes i llagostins, és clar. I parlant de gambes i llagostins bons, podem riure davant dels que es fan al delta de l'Ebre. A les desembocadures de les rieres d'Alella i Teià, gambes i llagostins eren extraordinaris, encara que per la Festa Major només en menjaven els que podien, així com les llagostes que pescava el senyor Noms, del Masnou.

El meu avi Elias era un dels mestres de l'arròs d'aquells temps. Aleshores no hi havia paella i ell feia servir una cassola de fang. Passava un all pel cul de la cassola i hi ficava una mica de llard i de costella de porc. Un cop ben fregida, afegia oli d'oliva, treia la costella i trossejava un conill de bosc tendre, acabat de matar pels caçadors, i una perdiu cobrada pel caçador Josep Aymar. (Al migdia, a les perdius els costa més aixecar el vol, i en Josep era el caçador més segur per unes perdius que anaven ja molt escarmentades.) Hi posava també un tudó o bé una guatlla ben rodona, que porta molta grassa.

Quan tot estava tou i ben rostit, ho treia i aleshores posava a la cassola el sofregit, que és l'ànima de l'arròs: ceba, all i tomàquet ta-

En èpoques més reculades el recurs de d'il·lustrar amb dibuixos era una solució més a l'abast.

llat ben fi, amb una mica de julivert i de safrà. Un cop fet el sofregit, ben daurat, tirava l'aigua bullida, en la que ja s'hi havien cuit uns pèsols i uns quants rovellons. També havia fregit, ben fregits, uns trossos de pernil i els havia tirat a l'aigua bullent per a donar-hi més gust. Després de tirar l'aigua a l'arròs hi afegia pebre vermell, la sal corresponent i, per sobre, pebrot vermell de llauna amb el seu suc.

Tastava l'arròs el pare Petxiu, que agafava el fum amb la mà, l'olorava i sabia si estava dolç o salat. També deia el meu avi que la regulació del foc era essencial. Ell, sempre que el treia del foc, el dei-

xava sobre les brases fins que es bevia l'aigua, i aleshores el servia amb cullera de fusta. Qui pogués menjar l'arròs sense peix d'aquells temps! L'arròs del caçador! Descansi en pau el meu avi, doncs no faltin els seus deixebles: l'Isidre, en Pep Aymar i en Josepet.

Les coses d'en Papitu (núm. 168, març 1980), fragment
Petites reflexions sobre la caça i la seva evolució.

El bon caçador no surt disposat a matar. El mal caçador, que és també un mal esportista, no dona un bon tracte als seus gossos — més aviat els hi clava guitzes— perquè diu que així cacen més: gos fart no caça! Mal caçador és també el que fa empaitar per la fura conilles prenyades, o el que empra llaços que escanyen els conills.

Un altre exemple del que dèiem en el peu de foto anterior.

Ens ha deixat un gran amic (núm. 169, estiu 1980, secció *Les coses d'en Papitu*), fragment

Com veurem al llarg d'aquest recull de textos, en Pepito va escriure sovint necrològiques, gairebé sempre dedicades a veïns d'Alella, però aquesta primera la va dedicar al conegut naturalista Félix Rodríguez de la Fuente.

Mentre escrivia aquestes ratlles he mullat la plana amb una llàgrima. Reposa en pau en el teu petit cementiri de poble, tu i els teus companys, els que heu donat la vida per nosaltres.

Les coses d'en Papitu (núm. 170, tardor 1980), fragment
Article dedicat a una altra de les grans aficions d'en Pepito: la boxa. Ens parla de diferents boxadors mítics del USA, i conclou:

La boxa és un esport molt difícil; molts en parlen, però són pocs els que hi entenen una mica. Moltes gràcies i sempre a la disposició de tots vostès.

Papes alpinistes (núm. 171, hivern 1980, secció *Les coses d'en Papitu*), fragments

Inspirat pel Full Parroquial, en explica anècdotes de diferents papes que van practicar l'alpinisme, amb una exhortació final emotiva.

Però el papa alpinista per excel·lència fou Pius XI (...) Un dia, va salvar la vida d'un jove alpinista, fill del comte Melzi, portant-lo sobre les seves espatlles... Així es preparava el futur Pius XI per pujar al cim més alt de tots, la *colina* del Vaticà, seu de Sant Pere (...)

Joves que em llegiu: si us perdeu al Pirineu, no us trobaran abans de la primavera. No valgueu que els vostres passin el Nadal endolats. Si no esteu preparats, quedeu-vos al nostre Sant Mateu, que es deixa

escalar molt bé i que és bellíssim. Tenim clavada l'espina recent dels tres joves que van deixar llurs vides entre les penyes de Montserrat...

Carta d'en Pepito (núm. 172, primavera 1981), text complet
Amb motiu de la seva jubilació, en Pepito envia una carta a la Revista.

A tots els del meu poble, al que tant estimo. A l'edat de 67 anys he deixat la Casa Gran, a la que tant vull i he defensat. A tots els allelencs: les portes de casa meva sempre estaran obertes i sempre hi trobareu un somriure. Un servidor reconeix que ha comès molts errors —ningú és perfecte en aquest món—, però només hi ha una cosa que mai he conegut: l'enveja, l'odi, i tampoc he guardat mai rancor a ningú. Diuen que qui no té aquests defectes és mig mesell. Si amb les meves paraules he ofès alguna vegada algú, li demano perdó.

I ara un consell: si tens problemes a casa, no esperis que els solucionin els de fora; mira d'arranjar-los tu mateix. I si tens diners i ets vell, et voldran pels calers i no per la teva persona. No tot són flors i violes, i jo també he passat les meves penes. Se'n va anar el que més volia a la vida. La meva esposa va caure com una fruita madura, com em va dir un missioner. No vaig trobar la pau en els homes ni en les dones; només a la petita església i al cementiri, regant les plantes de la tomba de la meva muller, fins que el senyor ecònom de la nostra parròquia, al que tant estimo, em va donar moral. I fins que vaig trobar una bona dona i vaig tornar a ser el d'abans, però amb més experiència. Tinc una bona família i tinc veritables amics als que vull molt, tant els de la guerra com els del poble. Vull passar els dies que em quedin arreglant el petit cementiri d'Alella i el jardí, fins que em torni un bon jardiner.

Quan era jove era tan fort que molts em deien «el basc» i em semblava que tot el món era meu i que els més vells no sabien res. Ben equivocat estava! El temps no s'atura i els anys van passant. La meva il·lusió és que hi hagi pau, que la gent visqui millor i que tothom tingui treball.

Jove: encara que guanyis poc, conserva el teu treball i porta quelcom a casa. Jo era com tu i ara me n'arrepenteixo. Si ets drogo i presumit, no arribaràs enlloc. Moltes gràcies, senyor director de la nostra revista, al que tant aprecio. Ell meu poble ja té un ancià més per a donar-vos bons consells: el vostre segur servidor, Pepito Xicola.

Gràcies als senyors alcaldes i regidors, i als meus companys de treball, per la confiança que sempre han tingut en mi. Jo sempre estaré a la seva disposició.

La muntanya i la revista *Alella* sempre van anar de bracet.

***Salutació cordial de la revista «Alella» a en Pepito Xicola** (núm. 172, primavera 1981), text de la redacció, sense signar, complet

Al mateix número que el text precedent, la Revista replica la carta d'en Pepito amb una salutació.

La carta del nostre bon amic i col·laborador Pepito Xicola, que publiquem a l'altra plana, ens va causar a tot el cos de redacció de la Revista la mateixa emoció que indubtablement produeix ara a tots els lectors que tenen aquest número a les mans.

Són les paraules d'un home senzill i bo, que ha viscut intensament i que ha conegut a fons l'home i la naturalesa. Un coneixement que constitueix un bagatge essencial per a viure en aquest món. Tota una personalitat d'una fermesa poc corrent, que ha tocat plenament moltes vivències i que sempre ha estat disposat a solucionar un problema o millorar una situació quan s'ha demanat la seva ajuda.

Després de molts anys de treball, en Pepito ha pres la seva digna jubilació, però encara que amb aquesta deixi una part grossa de la seva tasca, per a fruit d'un just descans, ens plau recordar que la seva labor encara continua en certa manera, doncs el seu caràcter no és pas el de l'home que gaudeix amb la inactivitat. Tenim presència d'en Pepito cada dia entre nosaltres, i no solament a la seva llar, oberta com diu ell per a tots, sinó també en moltes facetes de la vida quotidiana al nostre poble, entre elles la de col·laborador de la nostra revista local, on, amb el seu estil ingenu a l'ensems que

En Pepito fent de pregoner.

vigorós, ens explica coses del temps passat i de l'actualitat, tretes del seu abundós pou de records.

En Pepito és Alella, i Alella és una mica en Pepito, amb la seva veu de tro, els seus vistosos uniformes, el seu posat seriós en totes les cerimònies, i el seu anecdotari ric i pintoresc. Aquest és el nostre Pepito, conegut arreu, fins i tot en llocs tan llunyans com un Camprodon on la gent encara recorda amb afecte el seu cant de les hores en plena nit.

A nosaltres, com a tothom, ens plau que el nostre amic pugui tenir cada dia unes hores de lleure, que la càrrega de la seva responsabilitat sigui avui menys feixuga per a un home que ha estat sempre al peu del canó, però ens alegra al mateix temps saber que el trobarem disposat en tot moment, amb el seu cordial somriure, a donar un cop de mà allà on sigui més necessari. Salut i llargs anys de vida, amic Pepito, allelenc de bona fusta; saps que en aquesta revista, com a tot arreu, hi tens uns bons amics.

Les coses d'en Papitu (núm. 173, estiu 1981), fragment
Consells als joves sobre la vellesa.

Mai et penediràs d'estimar els teus [avis] i els demés com jo els he estimat. Els hi donàvem un plat de fusta i cullera de fusta, perquè les seves mans endurides ja tremolaven, i els plats queien a terra i es podien trencar. Un dia tu també trencaràs els plats i hi ha un refrany que diu: «Tal faràs tal trobaràs».

Gaudim. A l'amic Cebrià Prat i Sanmiquel (núm. 174, tardor 1981, secció *Les coses d'en Papitu*), fragment

Reflexions adreçades al seu col·lega Cebrià Prat, que es van jubilar poc després que ell.

És veu pública que has estat un funcionari municipal ben exemplar al llarg de la teva vida. Has atès a tothom; els has escoltat a tots i has procurat solventar-los les coses que de tu depenien. Has sigut un bon músic que has sapigut tocar molts instruments diferents. T'he vist assegut, fer gestos amb bon humor a la carretera, menar un tractor, vigilar el repòs nocturn dels veïns, recórrer les cases del poble, etc. A cau d'orella, sols per tu et diré que pobra hisenda si s'havia de refiar de les teves multes! Crec que sols llavors perdies la noció d'escriure.

Les coses d'en Papitu (núm. 175-176, primavera 1982), fragment
Reflexions sobre el paper del llit durant la vida i al moment de la mort, amb un final d'article potent.

Jo demano a les famílies que fills i nets deixin als seus pares i als seus avis morir al mateix llit on la seva mare els va parir. I res més.

Adeu al meu amic Lluís Casals i Puig (núm. 175-176, primavera 1982, carta al director), text complet

El difunt era el pare de Jocamer, Josep Maria Casals i Colomer, membre del cos de redacció de la revista. Esmenta també altres amics morts recentment.

Un home enamorat de la terra natal. Ara patia molt a causa de la vista, al no poder jugar al capicua, la seva partida de dòmino, joc en què era un mestre. Ja no hi assistien a aquesta partida primer el Manyà, l'Anton Carter, i en Ventura de can Sans. Després el senyor Ferran, el senyor Alsina, el senyor Pep Mayolas... i el senyor Joan Noguera, l'Isidro, en Lluç. Més tard el Reiet, en Pepito Carcassó, en Pepito Xicola, un servidor. I molts més. Aquesta partida era un bàlsam en la seva vida. I aquests de la partida acompanyem en el dolor els seus familiars. I res més.

Les coses d'en Papitu (núm. 177, estiu 1982), fragment
En Pepito felicita diversos matrimonis allelencs que celebren noces de plata i d'or.

En Ramon Parera i Rovira, nascut a Alella el 13 d'abril de 1904, i la seva muller, Rosa Sabaté Vidal, filla del Masnou, viuen actualment a Alella (...) Joan Giralt i Novell, nascut a Alella l'any 1904, i Maria del Carme Fulladosa i Grau, també d'Alella (...) Maria del Carme Giralt i Fulladosa i Félix Giménez Requena, van celebrar a l'ensems les seves noces de plata (...) Godofredo Casanellas Basi, nascut el 1902 a Mendoza, Argentina, es va casar amb Rosa Culla i Arisa, a Alella (...) Lluís Gallamí i Planas, natural d'Alella, fill de Pere i de Josepa, amb Dolors Segur i Calvet (...) Nocess de plata també del matrimoni Lluís Portils i Montserrat Cura (...)

Uns records de la infància (núm. 178, tardor 1982), text complet **Records d'infantesa i joventut de les pràctiques esportives a Alella.**

Quan un servidor era petit, el senyor Marcelino Pons, mestre nacional, agafava tota la quitxalla i, en fila índia i cantant, enfilàvem la Coma Clara fins al camp de futbol d'Alella.

Allí canviàvem la closa de canyes que hi havia al costat de la riera, perquè ningú entrés

sense pagar. S'havia de canviar cada any, ja que la humitat podria les canyes, i al treure-les sortien de dins vespes i borinots que s'hi havien instal·lat. Gairebé tots els nois passàvem per la farmàcia, on ens curaven amb amoníac i una pomada que ens posaven a les cares plenes de picades de vespa i trompades de borinots. Quan arribàvem a casa, queia alguna castanya i hi havia bronca pel mestre, però aquest tot ho arreglava, menys els nostres davantals.

Era tan gran l'afició que sentíem pel futbol i l'admiració que ens inspirava el senyor Marcelino que el reglament, redactat i aprovat l'any 1922, deia que el local social estaria a l'Escola Nacional, per assegurar al futbol una base i al mateix temps impulsar els nois a

En Pepito mitjançant la seva secció felicitava les parelles que celebraven les noces d'or i d'argent.

practicar aquest esport sa i *varonil*, per formar la nova joventut al·lenca. El club, en la seva primera fase, amb 35 socis, va durar fins l'any 1927 i per manca de 657 pessetes va fer fallida.

Poc després, el senyor Pons va estimular novament el futbol d'Alella, amb l'ajuda de bons aficionats i, sobre tot, amb els alumnes de l'Escola Nacional. Un servidor com alumne, i després sempre més, hi he posat el meu granet de sorra. L'equip va estar format primer pels següents jugadors: porters, Josep Bassas i Jaume Font; defenses: Pere Giralt; mitjos: Martí Brutau, Eduard Arisa, Miquel Duran; davanters: Joan Guàrdia, Jaume Colomer, Salvador Ribas, Joan Viaplana, Francesc Sanmiquel i Martí Casellas.

Només hi havia dos equips; a l'infantil hi jugaven Miquel Fibla, Joan Rafa, Vila, Petit, Pere Pons, Joan Moliné, Tomàs Verdú, Lluís Gallamí, Joan Font, Jacint Vilaplana, Pep Brutau, Antoni Font i en Martí. Passats uns anys, es va formar el segon equip. Porters: Lluís Gallamí, Joan Rafa i Joaquim Font; defenses: Ignasi Expósito, Joaquim Vilaplana, en Peret de can Vilana; mitjos i davanters: Peret Pons, Antoni Font, Josep Brutau, Joan Asmarats i Josep Godàs. Els suplents eren Joan Moliné, Artur Suñé, Carlets, Josep Farran, Vic-

torià Pons i Baldomer Xicola. El primer equip, a l'estrenar el camp, va jugar contra els senyors estiuejants d'Alella i va guanyar per 3 a 2. La colònia va presentar el següent equip: Antoni Caralps, Fernando Möller, Ricardo Möller, senyor Carreras, Felipe de Ros, Albert Perramon, senyor Sorribas, senyor Biosca, Raul Dorgebray, Antoni Colomer i Ferran Colomer. La data fou el mes d'agost del 1922, i també es va constituir el Club de Futbol d'Alella amb el mestre nacional Marcelino Pons com a responsable, i amb una junta formada per Josep Brutau, president; Joan Vilaplana, tesorero; Marcelino Pons, secretari, i Joan Duran.

Gràcies a l'esforç de tots, del poble i de fora d'ell, cada diumenge ens fa disfrutar la nostra joventut, tan estupenda, a canvi de res.

Si guanyem, bé; i si no, un altre dia farà un any. Gràcies a tots els que m'han ajudat a improvisar aquests records

Les coses d'en Pepitu (núm. 178, tardor 1982), text complet **En Pepito agraix que li hagin fet un capgròs.**

La Festa Major d'Alella de 1982 serà un gran record per a mi, doncs he vist un cap-gros que s'assemblava a la meua persona i als meus moviments.

D'aquí uns quants anys, quan un servidor ja hagi deixat aquest món, em recordareu com una bona persona, no com un pinxo; una persona senzilla i de bon cor, disposada a fer favors als demés, rics o pobres, o d'idees diferents de les meves.

Jo soc un home catòlic, apostòlic i romà, que creu que ara és el moment de manifestar que estimo el meu Déu, la Verge Maria i la petita església del meu poble d'Alella, amb el seu rector. I també els que representen el meu poble, amb els seus vellets, als que aquest any, si Déu vol, acompanyaré en la seva diada.

I també estimo aquesta joventut, que quan vol és estupenda. No us rieu del meu cap-gros, encara que sigui lleig. Els cap-grossos sempre són d'un aspecte lleig, doncs no tenen ni ànima ni cor. Però jo sí que en tinc. I a més de la meua cara i dels meus moviments, tinc una semblança amb el cap-gros, perquè ell no coneix l'odi ni l'enveja, i un servidor tampoc. En canvi, el cap-gros no sap ni plorar ni riure, i jo, encara que no ho sembli, quan he enterrat algú del meu poble, moltes vegades m'han caigut llàgrimes sobre la caixa. I he rigut quan un petitó m'ha fet un petó i m'ha dit: «Fas mal, Pepito», o bé: «La mare explica que et dius el Xato».

Quan el meu cap-gros feia un petó no reia. M'agradaria que el meu cap-gros visités els malats, perquè m'ho han demanat pensant en el dia en que jo falti en el poble.

El futbol enfrontava els "del poble" i els de la "colònia".

En Pepito amb el seu capgròs.

Es pot disfrutar i es pot riure, i allí on hi ha joventut hi ha alegria i somriures. El mal humor és font de misèria i *enfermetats*, i provoca les guerres. El que cria vents, sembla tempestes.

Sempre vostre, Pepito Xicola

En record d'un bon amic (núm. 179, hivern 1982), text complet **Necrològica a Joan Roma i Jubany.**

Al nostre amic Joan Roma i Juvany. Descansa en pau, Joan. Ens has deixat un poble ple de dolor. Que n'és de trist veure morir un ésser volgut, un amic encara jove! Pocs dies abans de morir, al sortir el diumenge de missa de set, em va dir, somrient: «Demà passat m'operen del ventre —jo ja sabia que estava malament—. Què m'aconselles, Pepito?» Li vaig contestar: «Tenir molta fe en Déu i oferir els teus sofriments a la Verge, a la Moreneta, i a

Sant Feliu, patró de la nostra esglesiola d'Alella».

Els teus obrers et van demostrar el seu afecte, perquè ni l'església ni la plaça van ser suficients, el dia del teu sepeli, per acollir tanta gent.

Jo escric aquestes ratlles des d'una sala de l'Hospital Clínic, on em trobo ingressat. Estic donant ànims i oferint un somriure als amics que tinc a la sala, i jo et demano, Joan, que des del cel preguis per ells, que tant s'ho mereixen.

Si el dia de Tots Sants jo hagués estat en forma m'hauríeu trobat en aquest petit cementiri que estimo tant. Encara no havia comprès mai que els anys que tinc pesessin tant sobre la meva espatlla. Haig de donar la raó a l'Ajuntament. Però mentre jo podia anar regant les meves flors... Prego als que el cuiden ara que ho facin amb amor.

Joan, aquest any no he pogut deixar una rosa vermella, en símbol d'amistat, sobre la tomba on descansen. Ni arreglar les tombes dels meus, ni dir el Parenostre davant el Sant Crist que hi ha a la capelleta, per a tots els que descansen aquí. Però he resat un Parenostre des del meu llit. El gran poeta Mossèn Cinto Verdaguer deia: «Les flors es panseixen, les llàgrimes s'evaporen, les oracions arriben a Déu». Jo demano als teus obrers —tu eres amic de tots ells— que et demostrin el seu amb el treball, i desitjo que la fàbrica tiri endavant.

Als hospitals hi ha gent estupenda. Acabo de felicitar a un jove andalús que ha donat un ronyó al seu germà, que tenia la vida en perill. I una senyora de Teià dona un ronyó a la seva filla de 14 anys, com en el cas d'en Damas Badia del nostre poble. Felicito aquesta gent tant meravellosa. Això és tenir amor al proïsme. Si Déu vol, ens veurem al meu poble, al que tant vull, així com a tota la seva gent.

Des de l'Hospital Clínic, sempre vostre i servidor, Pepito Xicola

Les coses d'en Papitu (núm. 180, primavera 1983), fragment **Aquest article és tot un cant a la natura.**

Jo demano a la gent de bona voluntat que ens ajudin a respectar les nostres rieres i els nostres torrents, i que ajudin els pagesos a impedir que s'emportin els fruits de les seves vinyes. Ja que no hi ha cap voluntari per cavar vinyes, procurem no fer més mal a la nostra naturalesa, ja que aniríem contra nosaltres mateixos. Perquè si no hi ha ocells que cantin en els nostres boscos, ni plantes aromàtiques, ni flors, perquè tot està cremat, la nostra tristesa serà gran. Ajudeu el nostre Ajuntament perquè ells no poden fer-ho tot. Jo, que ja tinc la meua edat, miro el món del demà. Què deixarem als nostres fills? Procurem que no ens hagin de maleir.

Adeu a un amic (núm. 181, estiu 1983), fragment **Un sentit adeu a un allelenc molt popular, Isidre Bertran i Maristany, l'Isidro de Ca Librada.**

Quan un servidor era jove, un divendres va anar a comprar a la botiga de Ca la Librada. Estava plena de gent però no eren clients; eren mendicants que venien cada divendres dels pobles veïns i de tot arreu a buscar els 2 cèntims que a Ca la Librada els donaven a cada un. Per això, encara avui al divendres li diem dia de pobres. Abans no hi havia Seguretat Social ni es cobraven pensions de vellesa. Quan una persona, després d'haver treballat tota la vida, ja vella i cansada, minada per les malalties i sola en el món, per viure havia

La natura, els bolets, un altre dels temes que en Pepito va conrear als seus escrits.

Fins fa no pas tants anys, la cacera era una afició practicada per molts allelencs.

de parar la mà tremolosa i plena de durícies, buscant una ànima caritativa que, com a Ca la Librada, li donés quelcom per a menjar. Un servidor havia comptat un divendres fins a 14 pobres. Al poble d'Alella hi havia famílies de vells cansats de treballar i molts dies no podien omplir l'olla per a menjar. Aleshores, l'avia agafava el cabàs amb mans tremoloses, anava a Ca la Librada i l'omplia. Quan tornava a casa, deia al seu marit: «Gràcies a ca la Librada, avui mengem».

Records de can Bertran (núm. 182, tardor 1983), fragment
Amb motiu del decés de Teresa Bertran i Olivella, en Pepito recorda els amos i els masovers d'aquesta casa.

Un dia de maig d'enguany va deixar aquest món una bona amiga i veïna nostra, la senyoreta Teresa Bertran i Olivella, de can Bertran, que, amb els seus dos germans i la seva germana Maria, pertanyia al grup d'estiuejants més antics del poble d'Alella. El seu desig va ser que l'enterressin a la tomba que té la família Bertran en el nostre petit cementiri, que un servidor n'ha tingut cura durant tants anys.

Can Bertran.

Per molts anys (núm. 183, hivern 1983), fragment
Dos matrimonis alellencs celebren les noccs d'or. És bonic de rellegir aquest text perquè, a part de l'emotivitat, parla de famílies molt conegudes del nostre poble. Els matrimonis que han arribat a les noccs d'or són:

Pere Homs i Amat, nascut a Alella el dia 11 de novembre de 1908, i Dolors Batista i Callís, nascuda a Darnius (Girona) el dia 4 de juny de 1911. Es van casar a la Parròquia de Sant Fèlix d'Alella el 25 de juny de 1933, davant el rector mossèn Joan Vallès. D'aquest matrimoni, que viu actualment a Alella, en van néixer dos fills: en Joan, casat amb la Roser Arenas, i amb quatre fills —Pere, Francesc, Roser i Joan—, i l'altre fill és en Josep, solter.

L'altre matrimoni és el de Salvador Gibernau i Font, nascut el 2 de setembre de 1909 al Masnou, i Pepita Llovera i Pagès, nascuda a Figueres el dia 3 d'abril de 1914. Es van casar a la parròquia de Sant Pere del Masnou el dia 23 d'octubre de 1933. Han tingut dos fills: Agustí i Elisabet, el primer casat amb Cristina Duran i Colomer, i la segona amb Joaquim Bustins i Madaula; els rodegen quatre nets: la Cristina, Sílvia, Tània i Salvador.

***Entrevista a Lluís Traveria. Constructor del Feliu i la Madrona, i del Cap Gros d'en «Papitu»** (núm. 184, estiu 1984), text signat per Nuri, fragment

Després de reeixir en aquestes primeres construccions, Traveria es va professionalitzar i es dedicà professionalment a la construcció de gegants i capgrossos.

I ja que ens havien sortit bé els gegants, vàrem decidir fer també un cap gros!

Un dels personatges més populars del poble d'Alella és en «Papitu». Per això vam pensar en ell i li proposàrem si li agradaria i si estaria d'acord que féssim un cap gros a la seva imatge. En Pepito va quedar encantat amb la idea, cosa que ens va fer molt contents, perquè rares vegades els hi agrada gaire a la gent la idea de tenir un cap gros! Aleshores vam tirar endavant el projecte...

Vam fer-li fotos, i de les fotos vaig fer unes caricatures dibuixades, i després construïrem el cap gros amb el mateix procés d'elaboració que els gegants.

El cap gros d'en Pepito es va estrenar per la Festa Major de l'any 1982. Va aparèixer des de darrera el bar i va tenir molt d'èxit... Recordo que hi havia una parella de guàrdies civils que ens miraven, i que es van fer un tip de riure! i jo també em divertia molt, perquè en aquella ocasió era jo mateix qui portava el cap gros, i ningú ho sabia... Tothom es preguntava qui el portava! Va ser una experiència molt interessant i que va tenir molt, però molt d'èxit...

Aquí va acabar la meua aventura alellenca. A partir d'aleshores, em vaig dedicar a tot això professionalment...

Dues notes d'Alella (núm. 184, estiu 1984)

Els dos temes que va tocar en aquesta ocasió en Pepito van ser una semblança del pare Bosom i una necrològica de Marià Giralt i Giralt, en Marianet de can Codina.

Els vuitanta anys del doctor Antoni Caralps i Massó (núm. 185, estiu 1984)

Amb motiu de l'aniversari d'aquest membre distingit de la colònia d'Alella, en Pepito va escriure uns versos, que la revista li va publicar, titulats *Al bon amic Anton Caralps*.

Comiat a dos amics (núm. 186, tardor 1984), fragments

Dues necrològiques: la Maria del Cafè de Dalt i en Pepito Gomis. En reproduïm un fragment de cadascuna.

La teva mare, amic Josep, fou d'aquelles dones que esperaven que els seus marits tornessin de la guerra, aquelles dones que van patir tant, que van plorar tant, que havien de treballar tant per impedir que els seus fills es morissin de gana (...)

L'amic Pepito, quan un servidor feia de vigilant nocturn, al despuntar el dia, tant a l'estiu com a l'hivern, ens trobàvem al pla del cementiri del poble. Parlant de vinyes, em deia sempre «Que n'és, de bonica, la sortida del sol». L'estiu portava records de palmeres i l'hivern aquelles masses negres del xaloc, espesses i fosques sobre l'horitzó del mar. El Pepito camí de la vinya, i l'altre Pepito a regar plantes i netejar aquell cementiri meu que jo estimo tant...

La caiguda de les fulles (núm. 187, hivern 1984), fragment

La tardor de l'any 1984 ens van deixar diversos avis de la residència El Caliu: Jaume Ribas i Recolons, Joan Covisa i Zarzalejo, i el president del Casal d'Avis, Josep Ros i Sellart. En Pepito els dedica paraules de record. També comenta un fet que va ser molt sonat a l'època: un altre avi, en Pep Mayolas, es va extraviar i no el van trobar fins l'endemà.

També ens va donar un bon disgust en Pep Mayolas, que es va extraviar en el camí de darrera l'autopista d'Alella al Masnou, però després de tres dies el va trobar la família Casals, que feia la verema; el gos de la família, el Bubal, el va descobrir en un barranc.

L'avi Mayolas sempre ha tingut molt interès pel Caliu de l'Avi i per fer-lo rutllar, i tots els avis donem gràcies a les autoritats, al personal de la Protecció Civil i a tots els que van buscar l'avi extraviat.

Carta oberta al meu amic Francesc Brutau i Giralt ex Jutge de pau d'Alella (núm. 188, primavera 1985), fragments

Amb motiu de la jubilació del seu càrrec de jutge de pau, en Pepito ret homenatge d'amistat a Francesc Brutau.

Molts anys vaig estar al teu servei com a agutzil municipal del Jutjat d'Alella, el meu poble que tant estimo. Francesc, de la nostra tasca en temps difícils sembla que tothom vol tenir-ne la raó i que ningú en vol les culpes; les culpes sempre són dels altres. La culpa és com la mort: ningú la vol, però tant l'una com l'altra existeixen, és realitat de la vida (...)

Francesc, he estat agutzil de molts jutges de pau del poble d'Alella, homes de pau, bones persones: els senyors Medí, Joan Noguera, Rossend Colomer (dos cops), Pere Palou, Lluís Font, Lluís Casal, Joan Alsina...

A Salvador Espriu (núm. 188, primavera 1985), fragment
En nom del casal d'avis El Caliu, en Pepito escriu uns mots de comiat al gran poeta.

Que n'és de bonic arribar a vell amb un cor net, no corromput pels vicis! Salvador, home valent que en temps difícils has cantat amb la teva ploma la nostra terra i la nostra mar, ara dorms, de cara a ell, el somni de la pau al cementiri d'Arenys de Mar... És segur que en el cel trobaràs, Salvador, defensor de la nostra llengua i de tot el que és ben nostre, la pau i la recompensa.

Un 5 de maig... ...i un 22 de juny (núm. 189, estiu 1985), fragment

Amb motiu de dues noves noces d'or de matrimonis allelencs —Lluís Arenas i Calle amb Ignàsia Sonet i Mañé, i Josep Godàs i Planas i Conxita Busquets i Partegàs—, una reflexió final colpidora.

Que puguis veure els teus nets vestits de nuvis, i que ells tinguin una joventut millor que la nostra. Encara em pregunto per què ens matàvem l'any 1936; no crec que hi guanyéssim res. Que els joves d'ara tinguin millor sort que nosaltres, i que puguin comptar amb llocs de treball.

Les coses d'en Papitu (núm. 190, tardor 1985), fragments
El text tracta dos temes: una exposició dels artesans mossèn Josep Masllovet i Rivera, fill de Camprodon, Jaume Sanahuja i Godàs, i Isidre Oliveras i Parera; i la necrologia d'un boxejador famós, Paulino Uzcudun. En parlar de l'exposició d'aquests artesans, a en Pepito li venen a la memòria altres allelencs manetes.

Abans, en el meu temps, també hi havia a Alella gent traçada, com el Ros Fuster, Josep Giralt i Giralt, que va construir un envelat en miniatura amb persones i tot; en Josep Xicola i Seix, que va fer

A en Pepito li agradava la boxa i s'hi va referir en els seus articles.

una barca per a sis persones, per anar a pescar i dedicada al meu oncle Feliu Arisa, del Masnou; en Rossend Colomer i Serra, de can Cues, que comunicava les dades meteorològiques d'Alella a l'Observatori Fabra de Barcelona, mesurava terrenys i arreglava rellotges. En Lluís Font i Ramentol, en Lluís de can Jana, es dedicava a fer fotos de casaments i primeres comunions, i es va fer tots els mobles de casa seva. El pare Bosom, escolapi natural de la Cerdanya, ha guanyat moltes medalles amb les seves grans fotos il·luminades a mà. I també recordo el senyor Roura, que pintava uns quadres a l'oli que avui es cotitzarien força bé. Em perdonareu si he oblidat algú; ja es diu que a la seva terra ningú és profeta, però aquests artesans i artistes sí que són profetes en el poble d'Alella, un poble sà i pacífic.

(...) Uzcudun va assolir un gran nom en el meu esport, que és la boxa. Descansi en pau el gran campió. L'han d'haver plorat molt al seu poble natal, Regil. Els seus punys reposen ja per sempre, i també aquella destrala que tants arbres havia tallat. Ell també era de bona fusta.

***Condol a un bon amic** (núm. 191, hivern 1985, secció *Del poble...*), text de la redacció, sense signar, complet

La revista Alella adreça paraules de condol a en Pepito en quedar vidu per segona vegada, i reproduïx un escrit adreçat a la memòria de la seva enyorada esposa.

El nostre bon amic i entusiasta col·laborador Josep Xicola ha rebut un cop molt dur al perdre la seva muller. Un cop que ell, avesat com està a les penalitats de la vida, ha sabut encaixar amb aquella fe tan sòlida que té posada en Déu, com bé va demostrar el dia del l'enterrament, un acte que va aplegar solidàriament una gernació d'allelencs i en el que ell va donar a tothom mostra de la seva dignitat i la seva amistat per a tots. La revista ALELLA ofereix el seu sincer condol a Josep Xicola i al seu fill i la neta de la traspassada i s'uneix al seu dolor.

Seguint el desig d'en Pepito, publiquem unes ratlles que ha escrit com a comiat de la seva muller. Reflecteixen la gran humanitat d'aquest amic, que a tantes famílies d'Alella ha acompanyat també en moments penosos:

ADEU, esposa meva, Teresa, que vas saber curar les ferides que jo duïa a l'ànima, que em vas vetllar en el meu llit de malalt a l'hospital, i que en el teu llit de mort em vas omplir la cara de petons, de llàgrimes i de sang que venia de les teves entranyes. Els mateixos petons que em vas fer el dia de les nostres noces a la santa muntanya de Montserrat, però aquells foren de mel i ara han estat de sang.

Dona meva, m'has deixat com un colom amb una ala ferida, que vol volar i no pot. Encara que cap amor em curarà les ferides del meu cor, jo no moriré trist quan m'arribi l'hora, perquè de les teves entranyes n'havia sortit un fill molt ben plantat, al que jo estimo com si fos fill meu, i junt amb la teva neta m'ajudaran a passar aquests pocs anys de vida que em puguin quedar.

Jo no porto flors a la teva tomba, encara que ho trobo molt bonic, però sí que hi portaré oracions; com diu aquella inscripció que fa pensar tant:

*Les llàgrimes s'assequen,
les flors es marceixen,
sols les oracions arriben a Déu.*

A tota la gent del poble, moltes gràcies per haver-me acompanyat en la meua pena. Gent d'Alella, mentre jo tingui salut i pugui, estic a les vostres ordres i us estimo molt.

En Pepito Xicola ens parla de: (núm. 192, primavera 1986), fragment

En Pepito torna a comentar noces d'or esdevingudes al poble, però en aquesta ocasió només esmenta els noms dels dos homes.

Dídac Barnadas i Parellada, de can Cabús de Dalt, i en Joan Segur i Calvet, de cal Barquer, fills tots dos d'Alella que celebren ara les seves noces d'or.

En Joan i en Dídac, quin exemple han donat als seus fills amb el seu continuat i dur treball a la terra. Pagesos exemplars, homes acostumats a matinejar. A sofrir la calor estiuenca i el gèlid fred de l'hivern. Ells, i homes com ells, amb llur esforç han donat fama al seu poble i els nostres vins.

Que per molts anys, vosaltres, Joan i Dídac, junt amb les vostres famílies pugueu contemplar forces sortides i postes de sol i moltes nits estrellades del nostre cel.

En Pepito Xicola us desitja de tot cor una vellesa plàcida i plena de felicitat, i a aquest desig s'hi afegeix la Revista ALELLA, que felicita cordialment els seus bons amics Dídac Barnadas i Joan Segur.

Les cendres (núm. 194, tardor 1986), fragment

Arran d'un incendi a la muntanya de Montserrat, en Pepito fa una defensa del respecte i la conservació de la natura, en un discurs avui encara més vigent que mai.

L'home ha decidit acabar amb la natura, convertir el nostre mar i els nostres rius en clavegueres. Destruir els rius dels ocells o els mateixos ocells, i també els nostres parcs naturals, amb llurs aigües medicinals dels *manantials* que donen la salut, amb llurs herbes curatives. Tot ho volen convertir en cendres... Però, home de Déu! Que no veus que t'estàs destruint a tu mateix, i el futur dels teus fills? Tu creus que et donaran una medalla d'or, però l'or que et donen quan ja ets mort moltes vegades va a parar a la botiga d'algun antiquari.

Com a guarda forestal que he estat molts anys, us puc dir que el foc de la muntanya no ho crema tot; crema el que és bo i deixa el que és dolent, com les bardisses, i quan passes pel mig del que s'ha cremat hi deixes la roba feta malbé, i et quedes negre de cap a peus, com tantes vegades m'ha passat a mi. I si després plou sobre la terra cremada, bardisses i esbarzers queden igual que abans. Home o jove, no vulguis que un dia els teus fills diguin que el seu pare era un incendiari o que abocava verí als rius. I tu, pastor, has de saber que l'herba d'un bosc cremat és amargant i no engreixa el bestiar.

L'adéu a un bon amic (núm. 195, hivern 1986), fragment

Necrològica de Lluís Arenas i Calle, personatge important de la postguerra a Alella.

Lluís, no vaig poder-te fer un petó ni vessar unes llàgrimes davant teu, perquè era al llit amb la grip, però vaig plorar-te en sentir tocar les campanes quan despuntava l'alba.

Tu, Lluís, vas començar a ocupar-te de les roses quan vivies a ca la Facunda, amb els teus pares i la teva germana Mercè, a la finca de pagès del senyor Gaza, de la Coma Fosca. La vostra mare, la Facunda, era una dona menuda, llesta, molt treballadora. Moltes vegades em convidava a berenar pa amb xocolata. I a aquesta dona tan activa, que sempre corria riera avall, la Carme de can Pòlit li deia: «Un dia us trencareu la crisma».

Els divendres, el rector, que era mossèn Joan Vallès, tenia més feina que els altres dies, perquè era el dia dels pobres de tot el Maresme, i a casa la Facunda tot era ple de gent parant la mà, i aquella bona dona, amb mans de plata, els donava el que no tenia. Infatigable, treballava sense parar, pels seus i pels pobres. Un dia em va preguntar si a mi aquests em feien llàstima. Vaig contestar: «Jo, senyora Facunda, me'ls enduria a casa meva». «Tens un cor d'or, noi», em digué. «Si jo tingués el cor d'or, me l'arrencaria i el donaria a aquestes mans de plata perquè el repartíssiu entre aquesta gent», vaig dir, i aleshores ella em va fer un petó.

Un Crist al cim més alt del món (núm. 196, primavera 1987, secció *Coses d'en Pepito*)

Evidentment bevent d'altres fonts, en Pepito explica una anèc-

dota de la conquesta de l'Everest, però amanida amb comentaris propis i consells per als joves que practiquen el muntanyisme.

Un adeu a un germà. Un record del mes de maig... cada any (núm. 197, estiu 1987, secció *Coses d'en Pepito*), fragments

Adeu al seu propi germà, Elies Xicola i Bosch. En una segona part, escriu un cant a la primavera.

Jo, que enterro els altres, també enterro els nostres familiars. A un servidor no només no li cauen les llàgrimes damunt els taüts, també hi deixo una flor, un petó a un rostre sense somriure, fred per la mort. A tots els difunts que han passat per les meves mans, mai no els ha mancat l'amor i un Parenostre, que és l'oració dels cristians, o un petó, perquè això em van ensenyar els meus pares (...)

Aquest mes de maig, al nostre poble hi canta el rossinyol, hi canta el merlot, hi canta el cucut, i també hi canten, als bassals, granotes i gripaus. Canten les nostres corals, canta i balla la nostra joventut la sardana, ressona la tenora a les nostres valls, i els avis quedem embadalits veient com els nostres nets frueixen d'una vida meravellosa.

Una il·lustració de Junceda va servir per simbolitzar la vellesa.

Recordant (núm. 198, tardor 1987, secció *Coses d'en Pepito*), fragment

Un altre escrit concebut en dues parts. A la primera hi podem llegir una necrològica de Jaume Serra i Güell. I a la segona recorda alguns costums de la vinya a Alella.

Voldria recordar, aquesta tardor, les vinyes, els costums, les veremes i la vida dels temps passats. Els nostres avis patien molt abans no havien entrat la collita del raïm de les vinyes que ells cultivaven tot l'any. Aquí, aquesta comarca mediterrània del Maresme, és el cul de les tempestes, com deia l'il·lustre astrònom Isidre Pòlit i Buxareu, fill d'Alella.

Els nostres pagesos, després de suar tant i passar calor i fred —les vinyes no prosperen totes soles, cal tenir-ne cura en tot moment—, quan venia la collita del raïm i l'hora de treure'n uns quants cèntims, corrien el risc d'un fort temporal amb trons i pedra, capaç de pelar les vinyes. Allò que en diuen una tempesta d'estiu, però ja n'hi ha prou. Un servidor, que vivia vora la riera, he vist una forta rierada baixant portadores plenes de raïm. Les portadores les tapa-

ven amb espart, però la pedra arriba a tot arreu. A vegades, la vinya del veí mantenia tots els raïms intactes, quan al costat tots els ceps havien quedat més pelats que una griva.

Però els nostres pagesos, homes del terròs, eren gent soferta i valenta, i a l'hivern tornaven a podar les vinyes i cavar-les. Fins l'any que ve, si vol Déu, a collir el raïm, fer el vi i omplir les botes de fusta de castanyer i de roure. El mes d'octubre el poble feia goig. Els carrers feien olor de most i se sentien cantar les premses de ferro i xerricar les premses de fusta, que encara n'hi ha a les cases antigues d'Alella. Un servidor es pregunta per què els nostres pagesos no tenen una jubilació més digna, ells, amb aquelles mans plenes de durícies de tant estirar el mànec sec. Ells són els nostres pioners i homes valents, bona gent. Van voler que els seus fills tinguessin un ofici, i les seves mullers, amb un sol de plom, els duïen el dinar —escudella i carn d'olla— a la vinya al migdia, moltes vegades fent una hora de camí, perquè el seu marit mengés un plat calent després de tant pensar. Aquests eren els nostres pagesos.

Coses d'en Pepito (núm. 199, hivern 1987), text complet
Sobre alguns costums pagesos, en especial el cultiu de la mel. S'hi esmenta l'aiguanaf, licor fet de flor de taronger.

Hem parlat moltes vegades del nostre poble d'Alella, dels nostres costums i de la nostra gent, de les nostres vinyes i dels nostres vins, però mai no hem parlat de la nostra mel. Si alguna vegada heu visitat les finques del nostre poble, hi veureu llimoners i tarongers bords, amb taronges agres. A can Tito Serra, a l'entrada de can Bertran, a can Serra, a l'Hort del Barquer, a can Boquet, a can Cues i a can Comulada, a can Pareras i a can Sans. El pare d'en Ramon Bruy i Puig, l'Antonet de can Tito Serra, era un home d'aquells que en diuen un manetes, que de la flor dels tarongers bords en feia aiguanaf, molt bona per al mareig, i també feia un vi espumós de gran qualitat... i a més feia mel.

La flor del taronger bord és tan olorosa que gairebé mareja. Aquesta flor no va bé per a aquells que pateixen asma bronquial; en canvi, les abelles en fan una mel fina, però forta de gust, com també la que fan després de degustar el most i el gra del raïm; una mel amb molt sucre. Molts pagesos del nostre poble tenien un parell de ruscs a la vinya i així tenien mel per a casa seva. Tanmateix, la

picada d'abelles i vespes feia malbé els raïms; el gra es podria i es perdia la collita.

Diuen els experts en abelles, els apicultors, que la mel millor és la de romaní i la d'espígol, però al bosc no hi ha tarongers ni llimoners. La mel del nostre poble era molt dolça i molt fina en temps ja llunyans, quan jo feia de guarda forestal en aquells Pirineus que Déu va pintar de blanc i de verd amb un pinzell d'or. Allí hi ha molts ruscs d'abelles, i molts dels seus propietaris són de Castelló de la Plana.

Als boscos dels Pirineus hi ha menjar per a les abelles, aquells arbres que ells en diuen teixos i que al nostre poble en diem til·lers. I de la flor del til·ler se'n fa una mel dolça i gustosa. A causa de la neu, les plantes tenen allí més fortlesa. Aquí, a Alella, no hi ha gaires abelles, perquè ensulfatem amb productes metzinosos molt forts, i més d'una vegada algun pagès n'ha pagat les conseqüències. Tanmateix, molts s'han dedicat a les abelles, com en Pere de can Pareras, en Jaume Arisa, en Jaumetó de can Casals, i altres que ara no recordo.

Quan un servidor era jove, vam haver de canviar les bigues de la teulada de can Roman, el senyor marquès del Masnou, i les golfes estaven plenes de bresques de mel que vam repartir entre el veïnat del carrer. A Catalunya, hi ha mel de tots els gustos, i seria molt bonic que al nostre poble poguéssim tenir abelles com abans, però si destruïm i cremem els nostres boscos, les abelles es moriran.

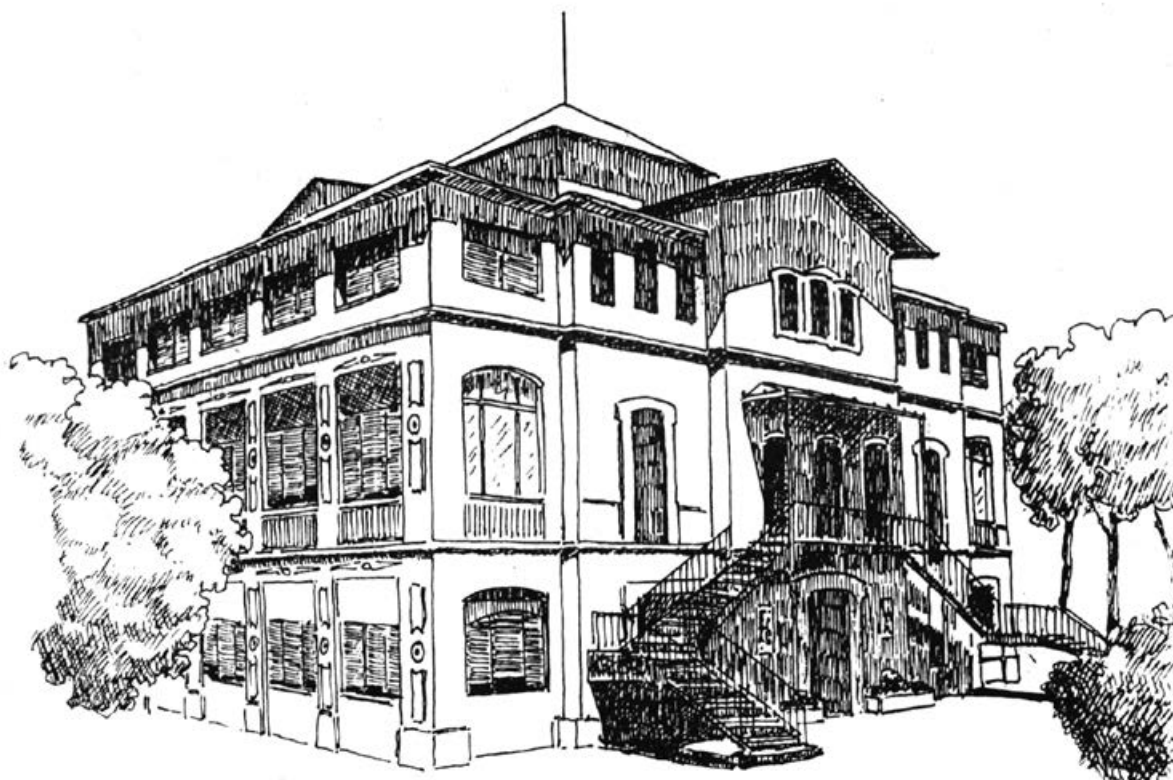
La mel és un gran reforçant, i jo demano al jovent que protegeixi i guardi la natura, perquè l'únic que podem fer els vells és explicar històries d'uns temps ja molt llunyans. Des d'aquests temps ha plogut molt, però el meu cor sempre roman amb vosaltres.

Sempre vostre, Pepito.

Un adeu a les mares salesianes (núm. 200, primavera 1988), fragment

Les monges salesianes marxen d'Alella, en Pepito les acomiada.

Les nostres germanes ens han deixat moltes despulles de germanes que han mort, lluny de les seves terres i dels seus familiars. Elles, a la flor de la seva joventut, varen deixar sa casa i la seva terra. Varen venir al nostre poble, diferent de parla, i nosaltres procurarem que ens entenguessin. Al cap d'uns dies, si no el parlaven, l'entenien.

La Vil·la Martorell, després el Hamelin i abans les Salesianes.

Eudald Serra i Busquets.

Als avis i àvies d'Alella... i també als joves (núm. 201, estiu 1988, secció *Coses d'en Pepito*), fragment

Un nou cant a la vellesa i alguns consells per al jovent.

Jovent, oferiu una rialla a aquestes cares plenes d'arrugues. Nosaltres també vam ser joves, però la nostra joventut va ésser trista i molts dels nostres companys i amics estan enterrats en camps de batalla. Però no estan sols, perquè en arribar la primavera neixen i floreixen les roselles, vermelles com la sang d'aquells joves soldats. I aquestes roselles, mogudes pel vent, ens diuen: «Ep, aquí hi reposa un jove soldat!» Fugiu de les guerres, que només duen odi, fam i misèria, aparteu-vos de les drogues i dels paranys que es troben arreu. No vulgueu vendre ningú per trenta monedes de plata; en aquest món ja hi ha prou Judes; no vulgueu caure a cap trampa, com hi van caure els vostres avis.

Reflexió tardana de tardor (núm. 202, tardor 1988, secció *Coses d'en Pepito*), fragment

El text comenta els costums de tardor i de Tots Sants a Alella.

El dia de Tots Sants també era costum en el nostre poble visitar familiars i amics i fer la castanyada. Torràvem les castanyes a les nostres llars, amb una paella plena de forats —la torradora— i els panellets també eren artesans. I l'amo de la casa agafava el porró i feia una fibla a la bota del vi ranci, i així el tastàvem. Per Sant Martí tapa el vi, deien. Al nostre poble es bevien, el dia de Tots Sants, bones misteles, vins rancis i, principalment, vins nous. Hi ha hores tristes, però també cal que hi hagi hores bones, i els bons vins alegren l'ambient i fan fugir el fred.

Viè Concurs de Nadales, 1988 (núm. 203, hivern 1988)

Nadala que va escriure en Pepito amb motiu del concurs.

Pels alts Pirineus, fugint de les neus, pastors i rabadans baixen a l'ermita de la vall, que hi ha Missa del Gall, i quan apunta l'alba, amb un bon foc, botifarrada i xocolatada.

Amb un flac sol que vol desfer les boires i les gelades, i no pot, el pastor agafa un camí tortuós, infernal, i arriba al corral el dia de Nadal.

Al corral, ja no hi canta el gall perquè l'àguila reial també vol celebrar el Nadal i amb aquests freds les guilles, àguiles gallinaires i esparvers no deixen res als galliners, i la mestressa, per a donar menjar al pastor, ha trobat la solució, fer cagar el tió, i el tió li caga un moltó.

Amb un Mare Nostrum de cel blau i estrellat, amb un Montserrat i el Pirineu nevat fins al nostre Canigó, ja no hi ha un pessebre millor.

Avis i àvies, molta salut i per molts anys, bon Nadal i bon any 1989 us desitja un avi enamorat del bosc.

Recordant (núm. 203, hivern 1988, secció *Coses d'en Pepito*), fragment
Nou cant al Pirineu, inspirat potser en algun altre text, però amanit dels seus propis pensaments.

Tinc 75 anys i soc un enamorat del nostre Pirineu. Hi he viscut durant onze anys, pujant i baixant aquelles muntanyes, i no podré mai oblidar-les, com aquelles valls tan plenes de verdor. Ara penso en la muntanya cremada de Montserrat. Ara és tot cendra. D'aquí a vint anys seran ells cendra i la nostra muntanya tornarà a ser verda i triomfant.

Un enamorat de la naturalesa (núm. 204, primavera 1989), fragment

Recordança del gran amor per la natura d'Eduard Serra i Güell, amb motiu del decés de qui fou durant tants anys director i impulsor de la revista Alella.

El mes de maig, quan ja ha esclatat la rosa blanca, que significa l'amor de la nostra joventut, i la rosa vermella, penyora de l'amor de la nostra maduresa, mes de farigola i de romaní florits que perfumen el terme allelenc, ens ha deixat el nostre bon amic Eduard Serra i Güell, als 83 anys. El senyor Serra ha fet el cim més alt de tots els que havia fet amb les seves botes de pell de vedell i soles clavetejades, amb la motxilla i el sac de dormir, amb bastó de boix i, si calia, paraigua amb mànec de fusta perquè no cridés el llamp. El senyor Serra havia fet moltes excursions, sobretot el dilluns de Pasqua Granada, diada de molts aplecs a tot Catalunya, i li agradava pujar a ermites situades en turons, si era possible ben costeruts.

Aquelles ermites plenes de neu, gebrades o tapades per les boires, però cantades per la garsa, alegrades per la xerrada del gaig i animades pel crit de la guineu durant la nit. Al temps de primavera hi canten el rossinyol i el cucut, i si el cucut no canta per la Setmana Santa o és mort o es troba pres a França. Romaní, farigoles i esbarzers florits! L'estiu el cant del grill i de la cigala, i el xiscle d'algun esparver en veure saltar l'esquirol... El senyor Serra sabia el que era suar per pujar camins solitaris, glaçats l'hivern i fugint de les tempestes l'estiu. La natura li era un descans, el repòs d'un home sempre enfeinat i amb preocupacions, però que sabia fruir de la creació, del paisatge, com gran enamorat que era de Catalunya i de les seves muntanyes.

Jovent, respecte les muntanyes, les ermites, el paisatge, com ho havia respectat el senyor Serra, que ho estimava tant i que tan bon exemple ha deixat en tot.

***Alella i la pantalla petita** (núm. 204, primavera 1989, secció *L'home del carrer*), text d'Esteve Rimbau, fragment

L'autor dedica un article de la seva secció a repassar diversos allelencs que havien sortit per la tele, i destaca la impressió que va causar la visita d'en Pepito al programa d'en Puyal *La vida en un xip*.

Tot això, però, malgrat el seu evident interès, va quedar eclipsat la nit del divendres 28 d'abril, i precisament a l'esmentat programa de *La vida en un xip*, de Joaquim M. Puyal, dedicat aquell vespre a l'enamorament, quan el nostre vell amic i col·laborador Pepito Xicola, que formava part del públic assistent, va explicar els seus encerts, i també els seus errors (qui no n'ha tingut?), en aquest camp tan delicat.

La dissertació d'en Pepito va anar acompanyada per tota una sèrie de fets i anècdotes d'aquella vida seva tan intensa i variada. Es va constatar clarament que en Puyal, que com tots sabem és un professional de la més alta categoria, comprenia tot seguit que tenia al davant un personatge de carn i os que era una autèntica mina, i per tant es va empressar a fer-li unes preguntes que en Pepito, aquella nit perfectament rasurat i molt elegant amb un vestit blau marí, contestà amb perfecta serenitat i sense escatimar detalls.

Tanmateix, hi va haver un moment en què en Puyal es va sentir una mica desconcertat, i va ser quan en Pepito va anomenar la paraula «pistola», tot explicant que ell s'havia presentat armat a una cita. En Joaquim M. Puyal, és clar, ha voltat gairebé tot el món, ha conegut moltíssima gent i ha hagut de fer front, com bon periodista i presentador de programes, a tota mena de situacions, però no coneixia encara el Pepito d'Alella, i el fet que aquest parlés de la pistola, com un altre podria haver parlat del paraigua o la bufanda, li va causar un cert impacte i el va obligar a demanar aclariments.

Sort, però, que en Pepito només parlava aquell dia de l'amor i dels enamoraments, i això va fer innecessàries les al·lusions als seus pinyacs demolidors i altres manifestacions de la seva força física que segurament hauríem sentit si el programa hagués estat dedicat a un tema més violent.

Però, bromes a part, l'endemà, a Alella, tothom parlava de la brillant intervenció del nostre conciudadà a *La vida en un xip*, i

ell mateix no dissimulava pas la seva satisfacció, ni escatimava lloances a la bona organització del programa i el tracte rebut als locals de TV3.

Coses d'en Pepito (núm. 205, estiu 1989), fragment
Remembrança d'altres temps i de costums d'abans, i sobre la relació entre amos, masovers i mossos.

Hi havia ja famílies vingudes d'altres pobles i de tota la península, per fer de masovers i cuidar les terres, les vinyes i els tarongers de les cases pairals escampades per tot el terme municipal. Gent del terròs, gent senzilla, bona gent i treballadora.

Els amos de les terres vivien a Barcelona i, si volien passar un diumenge o una festa a Alella, agafaven el primer tren que sortia de l'estació de França. El masover els baixava a buscar a l'estació del Masnou, amb un cavall ben raspallat i un capçal ple de picarols que feien bona música. Els amos venien també per Setmana Santa i Pasqua, a menjar la mona, regada amb el vi moscatell fruit de les seves vinyes. Per Pasqua passava el sal i aigües pel poble i les cases pairals, a berenar i recollir ous, i també passaven les caramelles, el cor vell i el cor nou, per cantar davant les cases.

Els amos venien també a fer-hi el Nadal i matar el gall, i els fills del masover ploraven la mort d'aquell pollastre amb el qual havien jugat tantes vegades. I també hi passaven els tres mesos d'estiu, i a les platges del Masnou moltes famílies hi tenien llogades casetes de bany, que eren de fusta. L'estiu, el senyor agafava el primer tren a l'estació del Masnou; havia de trobar-se al seu despatx a les nou del matí, per donar ordres als seus dependents, perquè molts tenien negocis a Barcelona. Els masovers tenien gent soltera a tota estada per ajudar i tenir cura del bestiar, sobretot els dies de festa. Eren els que en deien «els mossos».

Mentrestant, el masover netejava la tartana i a les dotze duia els senyors a l'església, a oir missa. Havent dinat, el mosso baixava al poble i feia el *carajillo* al cafè o anava a veure la xicota. Els mossos eren gent molt senzilla i moltes vegades pagaven els plats trencats. D'ells, molts seuen ara aquí, amb nosaltres. Us vàreu casar amb noies del poble d'Alella i avui sou els nostres avis, soques molt profundes i molt arrelades en el nostre poble. Les màquines excavadores es trencaran en topar amb les vostres arrels.

Se n'ha anat un bon amic (núm. 206, tardor-hivern 1989, secció Coses d'en Pepito)

Comiat a l'escolapi pare Miquel. No en diu el cognom.

Els que érem joves... (núm. 207, tardor 1990, secció *Coses d'en Pepito*), fragment

Com es distreia el jovent d'abans. A l'article s'esmenten molts noms de jugadors de futbol de la dècada de 1920.

Què fèiem i on anàvem els joves aquells anys? Uns quants, els diumenges al matí, a cavar la vinya fins el migdia. Altres a missa; el senyor rector deia una missa a les sis del matí per als pagesos i els caçadors. També anàvem a berenar a Ca la Farrera, d'Ocata, i a ballar a can Clot, al so d'una gramola, i els joves del Masnou sempre buscaven gresca perquè els d'Alella ballaven amb les noies del poble.

Altres ballaven a la sala del cafè de Baix, amb un piano de maneta o amb el tercet format per Lluís Gallamí al violí, Patrici Giralt al piano i Marià Giralt al jazz-band.

Vida i miracles d'en Pepito (II) (núm. 208, hivern 1990), text complet
Encetem una sèrie de 7 capítols que, tal com diu el seu títol, són unes memòries.

Vaig néixer a Alella, al carrer d'Anselm Clavé núm. 6 —en una fusteria que en deien can Ventalló— el dia 28 de març de 1913. Soc el fill petit de Pepito i Teresa. Em dic Pepito Xicola i Bosch. La meua mare era filla dels Bosch de la casa pairal dita can Calderó.

La meua infantesa no fou pas alegre, va anar marcada pel fet que la meua mare, després d'haver nascut jo, va patir uns greus trastorns psíquics que varen obligar la família a recluir-la en un sanatori psiquiàtric.

Aleshores jo vaig passar a casa dels meus avis paterns, on varen transcórrer els meus primers anys de vida. Era un noi molt entremaliat. M'agradava jugar per terra i, com és força natural, m'embruava. Aquesta circumstància m'originava conflictes.

El meu primer mestre va ser el senyor Marcelino. Quan vaig complir els 10 anys em van dur a l'escola que els PP. Escolapis tenien a Alella.

Mai no vaig ser un bon estudiant. M'agradava massa la boxa, que en aquella època era l'esport de moda i em prenia temps i atenció. Em pensava que jo era prou fort per a practicar-lo. Ara, als meus 76 anys, encara m'agrada força.

Als 14 anys vaig començar a treballar —d'aprenent— a la fusteria de casa. No m'agradava gens l'ofici, i procurava fugir de la feina sempre que podia. L'única cosa que feia de bon grat eren totes les caixes per a la gent que es moria. Anava a tots els enterraments. El meu germà, l'hereu, acudia als casaments.

Un dia —deuria tenir uns 16 anys— se'm va presentar l'ocasió de salvar la vida a un noi. Em trobava prenent la fresca a la Riera, mirant un noi que jugava amb una rutlla, quan es va creuar al pas d'un cotxe i aquest l'atropellà. Jo estava esborronat i no em vaig poder estar d'acostar-m'hi, encara que l'agutzil va sentenciar que ja era mort i no convenia tocar-lo. Jo no feia cas de res, de manera que m'hi vaig apropar per fer-li la respiració boca a boca i, en veure que es reanimava, el vaig dur a la farmàcia. Encara és viu, i també avi. De resultes d'aquest fet, un coronel de la Creu Roja que ho va saber em va col·locar a la Creu Roja de Barcelona, on vaig romandre fins la guerra del 36, quan ja hi portava quatre anys. M'agradava l'uniforme ratllat, amb la gorra amb una creu al davant.

Deixant endarrere l'adolescència, em venen els records de joventut.

Durant l'època jove, feia de pinxo a l'envelat en les festes majors d'Alella. M'acompanyava el senyor Corderroure. En aquells temps, era prohibit d'entrar a ballar sense corbata ni americana, i la nostra missió consistia en que ningú no entrés sense els requisits demanats i, si ho aconseguia, treure'l al carrer de la manera més ràpida possible. Ho fèiem prou bé.

La Guerra Civil va ensopegar amb els meus 23 anys. Jo m'havia afiliat a la Federació de Joves Cristians de Catalunya, i no em van faltar preocupacions per aquesta circumstància. Perdono a les persones que em van amoïnar per tenir unes idees diferents a les seves, però jo continuo sent de la mateixa associació.

En avançar la guerra em vaig allistar voluntari al Cos de tren de la sisena companyia d'en Lister. Operaven al front d'Osca, però el meu germà Elies —que al cel sigui— em va reclamar i poguérem fer la guerra junts. Les nostres idees no coincidien pas. De totes maneres, jo em feia estimar perquè era un soldat valent, molt apte per evacuar la pobra gent dels pobles de Terol, encara que fos enmig de les bombes que ens llençava l'enemic. Mai no vaig tenir por.

Hi ha un fet curiós: la meua mare no tan sols em va donar la vida en posar-me al món, sinó que me la va salvar trobant-se ella al sanatori i a les portes de la mort. Veureu: un dia em van descobrir el carnet de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, i pel fet de pertànyer-hi em van condemnar a mort. Jo no coneixia la meua mare; no l'havia vista mai. Sabia que era al sanatori de Sant Andreu i em vaig decidir a exposar-ho al comandant —que era basc— i demanar-li:

—Abans de morir, deixeu-me-la conèixer!

Hi accedí, i ja em teniu al sanatori, on d'entrada em preguntaren si la dona per la qual demanava tenia família. En donar-me a conèixer em deixaren entrar, no pas sense advertir-me del perill que

corria, ja que s'havia declarat una epidèmia de tifus a l'hospital. A mi mai no m'ha fet por la mort, cap tipus de mort, de manera que hi vaig entrar.

La mare era allí, la vaig poder abraçar i besar. Els milicians se'n van anar i em deixaren sol. La mare va durar vuit dies, me l'hauria volgut emportar a Alella, però no va poder ser. Des d'aleshores, totes les persones que he enterrat —i enterra-morts ha estat el meu ofici durant molts anys—, i si la causa de la seva defunció ha estat els tifus, les he abraçades i besades en record de la meva mare.

Ja s'acabava la guerra quan em van venir a buscar a casa —de resultes d'una denúncia que em van fer, no pas per idees polítiques sinó perquè era home de missa— i em van incorporar a un batalló disciplinari, a Capellades. Al cap de poc em van traslladar a Cardedeu amb les brigades internacionals. Aviat me'n vaig guanyar la confiança i, aprofitant l'ocasió que m'oferia la commoció produïda per un bombardeig a la caserna, em vaig escapar. Jo era caçador i coneixia les muntanyes. Vaig arribar a casa sa i estalvi.

La Guerra Civil va ser un gran sotrac, i com a rosec de la guerra, un cop ja acabada, em va succeir un altre fet que s'hi relaciona.

En aquell temps ja feia de guarda. Baixava de la masia de can Gordi i a mig camí em vaig trobar una noieta gairebé desmaiada i plorant. Em digué que s'havia escapat d'un camp de concentració. Em va fer pena i la vaig dur a casa, on es va poder rentar. Li vaig donar un plat de sopes i li vaig oferir el meu llit. L'endemà, quan el meu pare va anar a cridar-me, en comptes d'un noi al llit hi va trobar una noia. Li vaig regalar un vestit de la mare i la vaig acompanyar a l'Ajuntament. La noia era d'Oviedo. La vaig conduir fins el tren que la hi podia portar.

Feia dos anys d'aquest fet quan em va arribar una carta d'ella, on em deia que els seus pares em volien conèixer. S'oferia a ser la meva promesa, si jo encara era solter.

Tanquem aquest capítol, però.

Veremes d'altres temps (núm. 209, tardor 1990, secció *Coses d'en Pepito*), text íntegre

Records de veremes d'altres temps.

Com eren les nostres veremes en els temps passats? Pels anys vint en el nostre poble d'Alella els carrers i les cases, i també les cases pairals, eren un bullici de gent vinguda de tot el Maresme, homes i dones, a tallar el raïm de les nostres vinyes.

Pagaven el sou els propietaris i el parcer. El parcer tenia el tracte amb el propietari sobre la collita del raïm: el quart, el terç i a mitges, això eren les parts.

Dos dies abans de començar sortia un autobús de Cal Xic a buscar gent al poble de Zucaina, província de Castelló de la Plana. Venien a treballar a Alella per les veremes i feien la feina del celler de l'Alella Vinícola, feina pesada en aquells temps. Molts d'ells han fet arrels aquí i ara són avis. Aquesta gent senzilla i treballadora, bona gent, Alella sempre l'ha mirada amb bons ulls i són bons amics, per a molts, de tota la vida.

Les veremes duraven un mes. Tot el poble d'Alella feia fortor de most, i els grills de les premses de ferro i els xerrics de les de fusta semblaven campanes. Com que el poble era una festa, les cases donaven esmorzar, beguda i berenar; a nosaltres, els vaillets, ens donaven per berenar una llesca de pa untada amb arrop.

Traginaven el raïm amb portadores: un carro amb dos cavalls bretons carregava dotze portadores; un matxo o una mula, de sis a vuit portadores; i un burro, quatre portadores. Les portadores plenes de raïm feien cent-deu, cent, noranta quilos... Quan el raïm arribava a les cases, a l'entrada es trepitjava, es premsava i el most anava a una portadora petita que tenia el nom de «presa».

S'omplia la bota de fusta de castanyer i la vigília de Tots Sants es posava l'aixeta a la bota, s'omplia el porró, i a fer tots la castanyada acompanyats dels familiars i amb un bon trago de vi novell. Paletes,

manobres, fusters, barbers... tots tenien una vinya i els dies de festa hi anaven a esmorzar mongetes passades per la paella amb el suc de la cansalada i un bon trago de vi de la carabassa; a estirar el mànec sec fins la una del migdia, i a dinar a casa.

Vida i miracles d'en Pepito (II) (núm. 209, tardor 1990), text complet

Segon capítol de les memòries. Parla de quan tenia 30 anys.

Tenia 30 anys quan em vaig casar amb la Carme de can Comulada. Fou llavors quan vàrem anar a viure a Sant Pere de Premià, on feia de guàrdia. Després vaig passar a Premià de Mar, Castellbisbal i al Sindicat de Pagesos de Martorell. Tot plegat, van transcórrer set anys.

A Martorell em van fer padrí de tres gitanetes. Us contaré com va succeir. Al poble hi havia una nena gitana que tenia pulmonia i necessitava penicil·lina. La van portar a l'hospital i allí, pel fet de ser gitana, no la van voler atendre. Calia fer alguna cosa, així que em vaig decidir per endegar una col·lecta que ens va proporcionar diners per comprar el medicament. La nena es va salvar a mi em varen fer padrí de tres gitanes que van néixer poc després. Encara ara em reconeixen. I és que els gitanos, malgrat que tenen molts defectes, són també molt agraïts.

La meva feina a Martorell, però, era molt dura. Gitanos, captaires, xusma... Em passava més temps al jutjat que no pas al carrer. L'any 1950 me'n vaig anar a Camprodon. Hi vaig romandre onze anys, fent de guàrdia, pujant i baixant muntanyes. Es va donar el cas que es morí el sereno i jo em vaig ocupar de la seva feina de «cantar les hores». Em tocava a les dotze, les dues i les quatre de la matinalda. Deia: «*Alabado sea Dios, las doce han dado*», per exemple, i a continuació una mena de servei meteorològic: «*sereno*», «*nublado*» o «*nevado*»... segons es presentés el cel.

Per no perdre el costum d'Alella, allí també tenia cura del cementiri i feia els taüts quan hi havia difunt. Arran d'això us explicaré una anècdota que pot semblar molt bé un acudit i que no ho és.

No sé si sabeu que abans, a tot arreu, el serenos vestien els difunts. Doncs bé, una nit, després de cantar les dotze, em criden d'una casa perquè anés a fer aquesta feina. Els familiars eren a la vora del foc. Era ta vigília de Sant Josep, i per aquelles dates a Camprodon hi glaça força. Pujo a l'habitació, em miro la difunta —una iaia— i obro un calaix de la calaixera per treure'n la roba que em feia falta. La calaixera era prou vella i va xerricar. Darrere meu es va sentir una veu que deia:

—Què hi feu, vos, a la meva cambra?

Em tombo i contemplo la iaia asseguda al llit.

—Ara sí que m'heu fotut! —exclamo, sorprès.

M'hi acosto i ella fa:

—Quina hora tenim?

—Les dotze —i afegeixo—: M'han dit que us heu de vestir.

La dona s'estranya.

—Es pot saber on haig d'anar a aquesta hora?

—Enlloc. Estan carregats de punyetes!

—Ja ho podeu ben dir!

Giro cua i me'n tomo a baix amb els que s'estan a la vora del foc.

La filla es meravella.

—Sí que heu anat de pressa!

—Naturalment. He tingut poca feina. La iaia m'ha dit que ja es vestirà sola.

La família obria uns ulls com unes taronges.

—Pepito, o esteu sonat, o aneu torrat!

—Ni una cosa ni l'altra. Bona nit.

I me'n vaig anar. Era a prop de la plaça quan em trobo el metge. Em va venir bé:

—Doctor, el mort encara és viu.

L'home es va mig espantar, se'n feia creus.

—Què dieu ara? Ja ho heu vist bé? No serà que vós, de passada, heu entrat a la...

Una mica ofès, li vaig respondre:

—Doctor, no sé pas qui és el torrat. Bona nit!

L'endemà em va venir a trobar l'agutzil per avisar-me que em calia d'anar a la mateixa

casa de la vigília per a vestir el iaio.

—No pot ser, ja hi vaig anar ahir i no va servir de res!

—De resultes d'això, precisament, hi fas falta. El pobre iaio (que té 80 anys) en veure

altre cop viva la seva dona que ja creia difunta, s'ha mort d'un atac de cor.

D'ençà d'aquell dia, cada cop que passava per davant de casa seva, la iaia em deia

sorneguera:

—Ah, punyetero, que em voleu vestir!

No creieu que tot plegat sembla un acudit?

L'avió estavellat al Pic de la Balmeta.

De la meua vida a Camprodon en recordo molts fets curiosos. Un hivern, era el dia de Reis, al pic de la Balmeta —que és entre Espanya i França—, cap a la banda de Costabona, va caure un avió de proves francès. Em va tocar fer de guia del grup de rescat que es va mobilitzar per anar a cercar els onze enginyers que hi viatjaven. La temperatura era de 19,5° sota zero. Vaig patir un atac de mal de muntanya, que és un fred molt fort que se't fica a dins. Em varen refer. Encara vaig tenir forces per portar el pilot mort a coll durant sis hores. A les muntanyes no hi havia neu, però eren ben glaçades.

Una caiguda en un barranc em va dur complicacions, ja que casualment hi vaig trobar els plànols de l'avió que era nou. La Guàrdia Civil me'ls reclamava. Em vaig negar a lliurar-los-hi perquè no eren seus i els vaig donar a les autoritats franceses. Agraïts, ens volien dur a mi i a la meua dona a Montpeller. El succés va originar controvèrsies, fins que el governador civil de Girona em va donar la raó. Com a recompensa vaig rebre 500 pessetes.

Durant els meus anys de sereno anava molt cansat, voltava pràcticament tota la nit i a vegades em deien que calia despertar algú a una hora determinada i jo m'adormia. Amb això de despertar la gent hi ha actituds ben curioses. Per exemple, els senyors Viladomiu volien que els cridés a les 12 del migdia. Un dia que anava a cridar el compte de Linati, resulta que encara no havia anat a dormir jugant a cartes. Us en podria explicar d'altres encara. De totes maneres, jo estava esgotat i la meua dona es va posar malalta. Per una de les

casualitats que té la vida, a Alella també es va posar malalt l'agutzil que hi havia aleshores, el senyor Font. L'Ajuntament em va proposar de tornar a Alella. Jo dubtava: a Camprodon no em volien deixar marxar, de Ripoll em sol·licitaven per ocupar la plaça de cap dels municipals, i també podia entrar a la Diputació com a conserge, cosa que podia ser el millor per a mi. Però, entre el meu germà Elies i el llavors alcalde d'Alella, senyor Brutau, em van convèncer. Va guanyar Alella, i encara hi soc. No n'estic pas penedit. He tingut bons companys que ens hem ajudat els uns als altres sempre que hem pogut. Ara mateix, quan ja soc jubilat, els que hi ha a l'Ajuntament em respecten. Ara, als meus 76 anys, continuo ocupant-me del cementiri, fins que m'hi portin.

Vida i miracles d'en Pepito (III) (núm. 210, hivern 1990), text complet

Tercer capítol de les memòries, en Pepito ja té 50 anys.

Ja som al lloc on hem començat, Alella. Vaig tomar-hi quan tenia 50 anys, i podeu ben creure que aquí també m'han esdevingut peripècies prou singulars com ara: La meua funció quan vaig arribar altre cop al poble va ser, bàsicament, vigilar els horts perquè no s'hi produïssin robatoris. En una ocasió, si no hagués estat per la intervenció de Quirze Camps, que era guarda de pagesos, m'haurien mort. Va ser al torrent del Sistres. Corrien per aquells verals dos coneguts atracadors que es coneixien pels renoms del Ronco i el Mula.

Jo els vaig sorprendre i se'm varen tirar a sobre. Fou aleshores que en Quirze, en veure que la situació era desesperada, va disparar i ferir el Ronco. El Mula es va entregar. El Ronco va resultar ferit en una cama i, perquè no s'escolés, li vàrem fer una lligada. Me'l vaig carregar a coll i el vaig dur a la Guàrdia Civil del Masnou. No em va servir de gran cosa l'esforç, ja que me'l van fer tornar a carregar i portar-lo a la farmàcia d'Alella. Allà va acudir a recollir-lo una ambulància de Mataró. Va ser tot plegat un fet ben desgraciat: l'ambulància, a la carretera del Masnou, va tenir un accident i el delinqüent va sortir-ne més mal ferit que abans de recollir-lo.

Al Ronco li varen correspondre deu anys de presó. Quan en va sortir, ell i el Mula varen matar un policia nacional en un atracament a la barriada de Les Corts de Barcelona. De resultes d'aquest fet, al Mula li varen fer un consell de guerra i l'afusellaren.

De coses extravagants també me'n van passar, com per exemple que un dia va comparèixer en un restaurant una parella proveïda d'un ràdio-casset. Van manifestar que venien amb la intenció de captar les veus dels morts del cementiri d'Alella. Un cambrer els va indicar:

—Mireu, aquí hi ha l'enterrador.

Em vaig interessar per l'assumpte i ells em varen explicar que a Alemanya hi havia un científic que, volent captar amb el *cassette* els cants dels ocells, va enregistrar les veus dels difunts que havien estat enterrats al camp durant la Segona Guerra Mundial. Aprofitant l'experiència, la parella es proposava d'enregistrar les veus dels enterrats al cementiri d'Alella.

Molt seriós, els vaig respondre que jo havia vetllat molts difunts i que mai no n'havia sentit parlar cap, i encara vaig afegir:

—M'agradaria molt de sentir la veu de la meua dona —que aleshores ja feia anys que era morta.

—Company —em van dir—, per aconseguir-ho caldria obrir el nínxol.

—Això no es pot fer.

Vaig proposar-los d'anar al cementiri, però no ens vàrem posar d'acord i ho deixaren córrer.

Fou una aventura ben especial.

I continuem parlant de cementiris: Un matí d'hivern, a punta d'alba, jo era al cementiri efectuant el trasllat d'una caixa. A les nou hi havia un enterrament. Portava el taüt damunt del cap i una espelma per a veure-m'hi, ja que la llum era ben escassa. De sobte, em trobo amb una pistola apuntant-me. Era la del cap del sometent,

que m'havia confós amb un fantasma. Vaig dir-li:

—Que no veus que netejo el nínxol? I, ben mirat, poc mal li hauries fet a un fantasma amb un tret de pistola!

I continuem amb el tema: Una vegada em van enviar a Cabriels. Als xiprers del cementiri hi havien aparegut banderoles i sis tombes havien estat profanades i les despulles escampades per terra. Fets semblants havien esdevingut a l'Espluga de Francolí i a un poble de Màlaga. Em van dir que creien que podia ser una venjança per fets ocorreguts durant la Guerra Civil. A mi em semblà que no podia ser. Cinquanta anys són molts anys per esperar a venjar-se. Més aviat em feia l'efecte que podia ser obra de drogoaddictes. Ja feia temps que havia vist una pel·lícula sobre els efectes de la droga i el que en recordava me'n feia sospitar. Al cap de poc me'n donaven la raó, ja que un drogoaddicta ballava pels carrers del Masnou amb un cadàver que havia tret del cementiri.

Els morts mai no m'han fet por. En una ocasió, però, en morir-se la meva primera muller, quan l'estava vetllant a la nit, em va agafar una suor i una pressió tan forta que em va produir veritable pànic. Em pensava que jo també em moria. El metge digué que havia estat el resultat de l'amor que havíem sentit l'un per l'altre. Ella se'l mereixia perquè les dones dels guardes han de patir molt per llurs marits, ja que saben quan se'n van i no quan tornaran.

Als meus 60 anys, en feia 5 que era vidu. Vaig començar a pensar que podria trobar una dona com la meva primera esposa. En un programa de ràdio Miramar, dedicat a assumptes sentimentals, vaig sentir que es parlava d'una senyora de Terrassa i d'una altra de Sabadell que sentien, com jo, la soledat. Vaig fer un viatge a Sabadell i de la visita en va sortir el meu segon casament. Vaig estar-hi casat 11 anys, fins que va morir. Durant aquest període em va fer molt feliç. Encara tinc amb mi el seu fill i la seva neta.

Vida i miracles d'en Pepito (IV) (núm. 211, primavera 1991), text complet

Quart capítol, amb anècdotes de l'estada a Camprodon.

Veureu, a Camprodon, igual que a moltes poblacions en aquella època, era costum que els serenos cantessin les hores al cap de cada carrer dels pobles. Jo ho feia. Cantava les hores en nom de Déu —que era tal com els agradava a les monges de Sant Josep, que vivien a una casa del carrer València— i també informava de l'estat del temps: serè, núvol, plovent... ja sabeu.

A l'altra banda del carrer on eren les monges, davant per davant, hi vivien uns senyors força rics. Era gent que anava a dormir molt tard; com que l'endemà no tenien pressa per llevar-se, no els venia d'una hora. Però els empipava de debò que jo els despertés fent-los saber l'hora en què vivien quan tot just havien trencat el son. Tant era així que em donaven vint duros perquè al passar per davant de casa seva ho fes sense dir ni piu. Segurament ningú no hi hauria trobat res a dir, si no fos que les mongetes de Sant Josep aviat em van escometre:

—*Oiga, Pepe, ¿que se ha vuelto mudo? Hace días que no le oímos dar la hora, alabando al Señor.*

I jo:

—*Ustedes perdonen, me debo haber olvidado.*

A la nit següent, cantava altre cop les hores al davant del convent. La cosa durava tres o quatre dies, fins que el senyors de l'altra banda m'oferien vint duros més pels meus mutis. Així ho anava trampejant.

La vida de guarda forestal a Camprodon, a l'hivern i per aquells anys en què jo vaig ser-hi dedicant-me a aquest ofici, era prou dura; massa i tot. La meva dona hi patia, pensant que a mi em podia passar alguna desgràcia. De perills n'hi havia, és clar que sí. Els maquis corrien per les muntanyes. Cal dir, però, que ningú no molestava ningú: fèiem veure que no ens adonàvem els uns dels altres. Si vèiem que els nostres camins s'anaven a creuar, canviàvem el rumb, i aquí no ha passat res.

La guàrdia civil sovint em preguntava:

—*¿Usted no ve a nadie, ningún movimiento sospechoso?*

Jo feia l'orni, arronsava les espatlles i de moment ells no hi insistien. Un dia molt fred, en què el torb, que és el vent que duu la neu, apretava de debò, jo era a la muntanya i vaig començar a pensar que la meva dona patiria per mi. Em vaig decidir a emprendre la marxa cap al poble per tranquil·litzar-la. El termòmetre devia marcar divuit o dinou graus sota zero. Vaig haver de caminar enmig de la neu i vaig arribar a casa amb la cama glaçada. La vaig posar dins d'un gibrell ple d'aigua tan calenta com la vaig poder suportar, i sort encara que no la vaig perdre. De vegades em fa mal, no us penseu...

La neu juga males passades. Era freqüent haver de sortir per treure algú d'un mal pas. Un cop vaig salvar un guàrdia civil que havia posat el peu en una gelera, aquesta havia cedit i l'home va caure dotze metres més avall. El vam haver de treure del forat força malparat amb l'ajuda de cordes. Era prop de la Roca de Llenars. Després de recórrer dos quilòmetres per la neu, ja tenia la cama negra, glaçada. Si n'és, la neu, de traïdora! Al Pirineu va caient, caient, i forma sostres que es gelen. N'hi cau més i aquesta vegada, si no fa tant de fred, la neu queda tova. A sobre se n'hi posa més i si aleshores gela, es forma una nova capa dura. No costa d'entendre que si s'hi camina pel damunt, el peu s'ensorra i ja tenim l'accident a punt. I una altra cosa; no en beguéssiu pas mai, d'aigua de neu: destarota els budells i et fa perdre les forces. Si jo n'hagués begut, no hauria pas pogut tirar endavant amb la vida tan dura que portava. I encara cal no oblidar el torb. Arremolina els núvols de mala manera i arrossega la neu; i també la tramuntana, que al pla baixa d'ample, però que enmig de les muntanyes s'encarrila, fa remolins i et pot empènyer cap als fondals on, a divuit o dinou graus sota zero, et poden trobar glaçat un dia, rient. Sí, sí, jo n'he trobat més d'un rient, sota la neu glaçada, mort i ben mort.

Ara deu ser diferent. Els salvaments es poden fer més de pressa, la gent duu roba que protegeix més del fred, hi ha helicòpters que es corcollen tots els racons. Però abans, abans, la neu, el vent, el fred... Costava ben poc que tot plegat t'agafés i, aleshores, bona nit i tapa't!

Un dia em va passar un cas... Havia caigut una gran nevada i a Setcases necessitaven medicaments. Vaig pujar a portar-los-hi. Hi vaig trobar el senyor Agramunt, que era campió de Catalunya d'esquí i que es disposava a anar al xalet vell d'Ull de Ter amb un company per esquiar-hi. El temps era infernal.

—Però, on van amb un temps tan dolent? —els vaig dir.

Els somrigueren i... muntanya amunt. Ben entrat el vespre, va arribar a Setcases el company del campió, explicant que l'Agramunt s'havia estimbat. Ens costava de creure-ho, ja que es tractava d'una persona molt experimentada. Va començar a córrer la brama que potser l'havia mort ell mateix. La guàrdia civil el va detenir i ràpidament es va formar un grup de recerca. Ja ens teniu, amb dos o tres metres de neu, muntanyes amunt cap al xalet. Al Coll de la Marrana, que dona a la banda de Caralps, al naixement del Freser, vam trobar un mocador brut de sang i també una brúixola. No podíem més i vàrem decidir tomar-nos-en i l'endemà emprendre el camí donant la volta per l'altra banda, per Perpinyà. En Musiques, però, el bosqueter d'aquelles contrades, i en Monjo, que pertanyia a la Federació Catalana de Muntanyisme, pensaven que fora millor baixar amb unes cordes als estanys de Caransà (part francesa on neix el Tec) per estalviar-se de donar la volta.

Aquí caic i allà m'aixeco vam arribar els meus companys a Setcases i jo, a Camprodon. Em vaig trobar un ferroviari de Sant Joan de les Abadesses. Em va preguntar:

—Què ha passat a Ull de Ter?

Jo li vaig explicar que ens temíem que el campió s'hagués estimbat i ell, ben sorprès, em digué:

—Home de Déu, si jo l'he vist agafar el tren, amb esquís i tot!

—Voleu dir que no us erreu d'home?

—Ni poc ni molt. El conec bé, el senyor Agramunt!

Se'ns presentava un cas pelut. La guàrdia civil va creure que calia fer «cantar» la veritat al company del campió i, com que jo tenia la mà trencada en això de fer enraonar la gent, me'n varen encarregar. L'home, llavors, ens va dir que l'Agramunt, senzillament havia agafat els esquís i se n'havia anat rostos avall sense esperar ningú. Ell no sabia on era. La guàrdia civil va comunicar el que sabíem a la Jefatura Superior de Policia de Barcelona. Van fer indagacions i van trobar l'Agramunt a l'Hotel Suís de Mataró, llegint tranquil·lament el diari.

El varen conduir al jutjat de Ripoll directament. Si l'arriben a dur a Setcases, la gent l'hauria mort a garrotades pel perill en què havia posat la vida dels qui el cercaven. Va declarar que havia renyit amb la xicota i que li havia dit que s'anava a suïcidar, però que quan havia estat l'hora...

Nosaltres estàvem indignats:

—És que la nostra vida posada en perill no val res?

Un pagès del grup, que no anava prou ben calçat, havia perdut un dit del peu en l'aventura. El governador civil de Girona va empresonar i multar el campió i a nosaltres ens va adreçar una carta de felicitació.

Vida i miracles d'en Pepito (V) (núm. 212, estiu 1991), text complet

Cinquè capítol de les memòries, amb noves anècdotes de Camprodon i el Pirineu.

Buscar gent perduda a muntanya pot ser molt perillós. N'hi ha una, de muntanya, el Gra de Fajol, que ho és molt, de perillosa, i també molt bonica, val a dir-ho. La gent s'hi entusiasma, comença a fer fotografies sense adonar-se d'on posa els peus i... les pedres, a aquelles altures, es glacen i es tornen relliscoses, fins i tot es trenquen de vegades. Aleshores passa el que passa...

Per anar per la muntanya cal entendre-la, cal entendre la naturalesa. Jo n'he après d'homes ben diferents de tarannà i de professió. Veureu:

Quan jo era guarda a Premià de Mar, cada nit feia la ronda per la platja; ja se sap que és un lloc per on entra tota mena de contraban. Doncs bé, cada matinada, pels volts de les quatre, m'hi trobava un pescador caminant amunt i avall. Jo, que estava convençut que treia contraban (tabac, etc.) de les barques, un dia m'hi vaig apropar:

—Què hi feu aquí a aquestes hores?

—Què coneixeu bé el mar, vos?

Em va sorprendre la resposta-pregunta:

—Jo no —vaig dir-li.

—Doncs jo sí. Cada nit vinc i l'escolto. Trepitjant la sorra, amb el soroll de l'aigua sé si farà mal temps, tràngol, mar de fons, vent de terra... Fixeu-vos-hi i us adonareu que el so de les onades no és mai igual.

D'homes tant diferents com el pescador, els pastors d'alta muntanya, els pagesos d'Alella com el Pequenyo, en Rossendo de can Cues... que no tenien gaires estudis, però sí coneixien bé la natura que els envoltava, n'he après moltes coses que m'han servit per anar pel món. Dels pastors vaig aprendre a conèixer el temps i així guardar-me dels llamps i de la pluja. Fins i tot del meu gos d'atura en vaig treure ensenyament.

A mi m'agradava sortir de bon matí cap al Costa Bona o al Pic del Pal; a l'hivern els núvols que empenyia el xaloc no deixaven treure el cap al sol fins molt tard, i quan ho feia era vermell com un tomàquet. Jo, allà al cim, lloava Déu per les meravelles que havia creat i perquè em permetia a mi de contemplar-les. Quan baixava cap a casa em sentia un altre home. Un matí, però, el gos que m'acompanyava sempre feia el ronso i no volia sortir del seu racó.

—Deu estar malalt— deia la dona, mentre jo el volia fer seguir sense massa contemplacions. Al final, força empipat, me'n vaig anar tot sol.

En ser a la vora de Molló, dalt de la muntanya de Freixenet, va esclatar la tempesta i ja em teniu a mi traient-me les sabates clavejades i tots els objectes de metall —és prou sabut que el metall atrau els llamps— i estirant-me a terra tan pla com podia. Les pedres em colpejaven tot el cos. Vaig arribar a casa xop. El gos, una mica esporuguit, em mirava sense gosar acostar-se; no sabia que jo no estava enfadat amb ell. Vaig dir-li:

—Ets més savi que no pas jo —i ell va remenar la cua, potser agraït.

M'havia servit força el coneixement dels canvis de temps, saber llegir els signes que els precedeixen.

Un estiu, a Rocabrúna, em vaig trobar amb una família de ciutat que passava l'estiu per aquells verals. Estaven enfeinats cercant maduixes pel bosc sense adonar-se de res més que no fossin els puntets vermells al mig del verd. Jo m'hi vaig adreçar:

—Aneu-vos-en a joc, que si no ho feu quedareu fets uns ànecs.

Aleshores feia sol. Ells es van posar a riure sense dissimular-ho gens ni mica. Jo me'n vaig anar muntanya avall i vaig arribar a una casa de pagès que s'anomena La Balldia, una mitja hora abans no comencés a ploure.

La família de buscadors de maduixes va arribar a mitja tempesta, ben extenuada. Mentre s'eixugaven em varen dir:

—Perdoneu-nos, no ho hauríem dit mai... Amb aquell sol que feia!

Jo he vist coses prou estanyes, al Pirineu, coses que semblen impossibles. Per exemple, jo he vist caure pedra dels núvols amb pèls de cavall ficats dintre del gel. Té una explicació: al Pirineu no hi ha mar, com tots sabem, per tant no es formen aquesta mena d'embuts de cap per avall que sorgeixen del núvols de tempesta i baixen fins la superfície del mar per a xuclar-ne l'aigua, dur-la amunt i deixar-la caure després en forma de pluja. No heu sentit a dir mai que algun cop han plogut peixos? A muntanya, si es formen els embuts que us deia, en no trobar l'aigua de mar, xuclen la dels estanys on beuen, es renten i xipollegen cavalls, vaques i cabres... d'aquestes bèsties se'n desprenen pèls que són arrossegats fins el núvol, glaçats pel fred i engegats cap avall en forma de pedres peludes. Ja veieu si n'és de senzilla l'explicació.

De la meua estada a Camprodon en tinc records de tota mena, fins i tot de relacionats amb les drogues; no us penséssiu pas que la droga ha arribat aquí fa quatre dies! No, no. Fa quaranta anys, una noia de casa bona ja es drogava. Ho feia amb morfina. Jo m'hi vaig trobar embolicat. Com que era guàrdia, quan a la dona li agafava una d'aquelles crisis tan terribles que ningú no la podia controlar, l'Ajuntament m'hi enviava a mi. Em tocava aguantar-la, i no era gens fàcil. Així que em veia em preguntava:

—Pepito, em veniu a portar droga?

Tota ella tremolava. Jo prou li explicava el que fa el cas, tan bé com sabia i podia, però ella no s'estava de raons. Semblava una fera. Aleshores jo, quan no trobava la forma de calmar-la, la despullava i li tirava una galleda d'aigua per sobre. Li passava la «síndrome». Una vegada, però, se'n va anar a l'Ajuntament amb la història que jo la buscava. No m'hi van fer anar més. Era l'hivern. Feia un fred que pelava. La dona no va agafar una pulmonia de miracle. Jo sempre he estat un «bruto».

Vida i miracles d'en Pepito (VI) (núm. 213, tardor 1991), text complet

Més anècdotes de Camprodon i el Pirineu.

Per Camprodon hi passaven una colla de pobres. Per Sant Batllori celebraven la Festa Major. Posaven les relíquies del sant dins d'una urna de plata i la gent hi resava. A mi m'encarregaven de donar a cada captaire pa, botifarra i cinc duros, i després fer-los marxar perquè se n'aplegaven massa. Entre ells hi havia un cec —havia perdut la vista de resultes de l'explosió d'una barrinada a una mina on treballava— acompanyat de la seva dona. Un any, tots els pobres

se'n varen anar sense rondinar; el cec, però, es va enfadar molt; tant, que la seva dona em va estavellar pel cap la guitarra que portava. Vam anar a judici. Va perdre el cec, ja que es feia passar per pobre quan cobrava un sou vitalici per l'accident que havia sofert.

Entre els captaires que acudien a aquells verals n'hi havia un que li deien el Frare. Era un espia d'en Franco i tenia dos defectes: no volia pensar i s'abraonava al damunt de les dones. Elles protestaven, però ningú s'atrevia amb ell.

Un dia va entrar a cal Ferrer de Tall i va demanar sopar. Li donaren el que tenien, mongetes i botifarra. Com que ell volia pollastre i xampany, ho va rebotre. La gent es va esverar i varen demanar ajut a la policia i a la Guàrdia Civil. Els van respondre:

—*Vayan a buscar a Pepito, él lo arreglará.*

Quan vaig arribar-hi, ja no era a cal Ferrer de Tall. El vaig anar a pescar al Cafè de les Escales, vora del Pont de Camprodon, on feia un *carajillo*.

Com que era un home gran no em vaig posar violent, però ell ja em coneixia. Em digué:

—Que veniu per mi?

—Com ho hem de fer, Frare? Això no pot continuar.

Respongué:

—Jo tinc *apellido*... que voleu un *carajillo*?

—No. El que vull és que vingueu amb mi.

No vaig tenir temps de dir res més quan el Frare ja m'havia llençat *carajillo* i tassa per la cara. Vaig perdre la calma, em vaig treure el cinturó i... l'enganxo pel coll i pel cul i me'l carrego a l'esquena. Sortim. Si el Ter arriba a baixar ple, hauria anat a parar a les illes Medes. Em vaig contenir. Però ell m'esgarrapava el coll i em feia molt de mal. Al ser a baix del pont, no podent més, el vaig rebotir contra terra ensorrant-li tres costelles.

El vàrem portar a l'hospital. L'agutzil em digué:

—Pepito, això us costarà la gorra!

Vàrem anar a judici. Primer al jutjat de primera instància de Puigcerdà. Ell no va acudir-hi. Va passar el cas a Ripoll, i allí sí que hi era. El fiscal es va posar dur. Em va dir:

—*Cállese, usted es un bruto. ¡Ya le contaremos un cuento...!*

El Frare presentà papers signats pel general Coco i d'altres generals. Després es dirigí a mi:

—*Tan hijo de puta es usted como el juez. ¡Os voy a mandar a la cárcel!*

Il·lustració de Toni Bancells.

El jutge el va tancar a la presó. A mi:

—*Usted se queda. Tenemos que hablar.*

Jo pensava: «Adeu, gorra».

Em va fer entrar al seu despatx i va tancar la porta. Se m'encarà:

—Déu vos guard! Jo soc jutge de primera instància de tot el Ripollès. Em dic Sors, soc casat i visc a Figueres. Vos sou fill d'Alella, sou un bon home i valent. Així ho heu demostrat. Demà parlaré amb l'alcalde perquè sigueu cap dels guàrdies municipals, dels serenos...

No ho vaig acceptar. Jo, mentre era allà pensava molt en Alella, en la seva gent, tant en els que pensen com jo, com en els altres. De fet, sempre hi he pensat més que no pas en els meus. Em vaig estimar més tornar al meu poble.

Abans, però, queden moltes coses per contar:

Hi ha una serra que se'n diu Cavallera, que va des del Taga fins la Collada Verda. És aproximadament a dues hores de Camprodon. Allà hi ha l'església de Sant Miquel de Cavallera, amb una colla de cases de pagès escampades pels voltants: el mas Prat, cal Noi, la Jàsera, Fonts de Cavallera. Cada any, per Sant Miquel volien que s'hi cantés una missa (molta veu i entonar poc). Hi anaven el capellà de les Cortades de Cavallera, el rector de Surroca... Per aquesta data s'havia establert un costum molt curiós; se subhastava un pollastre que donava un pagès i els diners que es recollien eren per la parròquia. Allà les gallines i els pollastres corrien pels camps. A mi em calia anar al cementiri i ficar-me pels nínxols per abastar els ous que ponien les gallines. Allà a dalt se salven de la fam de les guilles. Si ponien en terreny pla, les maleïdes no en deixaven surar cap.

Jo era l'encarregat de fer la subhasta del gall. M'enfilava dalt d'un banc i començava:

—Apa, nois, qui en dona més?

Si algú exclamava:

—Cent!

Jo replicava:

—Massa poc!

I així continuava fins que algú més agosarat cridava:

—Jo en dono tres-centes!

—Doncs és per tu!

Mai no passàvem de tres-centes. El que no sabien és que mentre durava la subhasta i jo tenia el pollastre agafat pel coll, l'hi anava apretant, apretant, fins a deixar-lo ben escanyat. El pagès comprador, en veure'l mort d'aquella manera no el volia pas. El gall es quedava a la rectoria.

Generalment, sortia el que havia donat el pollastre per subhastar i ens deia:

—Sou massa gent. Amb aquest pollastre sol no en tindreu pas prou. És molt millor que vingueu tots a dinar a casa!

Un any va succeir això i vam anar a Les Fonts, que era la casa pairal del donant de l'au. Aquell matí havia pujat a oir la missa una perruquera de Barcelona. Va enraonar un moment abans de començar. Quan nosaltres ens en vàrem anar a dinar a Les Fonts, la dona es va quedar asseguda a la sagristia.

Érem ja asseguts a taula quan mossèn Serras, el rector, em digué:

—Pepito, us heu deixat la dona allà baix!

Jo em vaig sorprendre de debò:

—La dona? No pot ser. Amb qui ha vingut?

—No ho sé pas, però us dic que la teniu asseguda a la rectoria.

El noi de Cavallera es va oferir per anar a la rectoria amb mi. Hi vam trobar la perruquera asseguda des de feia una bona estona:

—Pepito, aquesta no és pas la vostra dona!

—Ja ho us deia jo que no hi era, que no havia vingut!

La perruquera només tenia una preocupació:

—I ara on aniré a dinar, jo?

Jo vaig saltar esverat:

—Amb mi no, només faltaria que vinguéssiu amb mi; ja veuríeu el rector, i la meua dona... res d' això!

Per sort, la gent de la masia li donaren dinar i després la conduïren al poble.

Les nostres fonts (I) (núm. 213, tardor 1991, secció *Coses d'en Pepito*), text complet

Una nova passejada per les fonts d'Alella.

Dedico aquest escrit a les fonts del terme municipal d'Alella i de la nostra Serra Marina. Per a un servidor, la reina de les fonts és la Font de l'Esquerda. Ficada dins d'una gruta de pedra viva, de granit, sempre raja el mateix doll, tant a l'hivern com a l'estiu, fins i tot en èpoques de forta sequera. L'aigua d'aquesta font va ser analitzada pel doctor Isidre Pòlit Boixareu, de tan grata memòria. Resultat: aigua pura, potable. En temps d'epidèmia de còlera i, uns quants anys després, amb el tifus que tan mal record va deixar en el nostre poble, gent d'Alella i d'El Masnou anaven a la Font de l'Esquerda a buscar aigua vital en garrafes i càntrics, per beure i per fer-ne sopes.

La colla de caçadors d'en Ventalló va construir en aquesta font una caseta-refugi molt ben feta, per dinar-hi i fins i tot dormir-hi, i no es va negar mai la clau a ningú. Va ésser destruïda per enveja i les teules i les bigues es van vendre al millor postor per fer calers. El responsable de la desfeta, ja passat a millor vida, va tenir la gran sort de que un servidor feia llavors de guarda a Camprodon; quan vaig baixar a Alella, ell estava malalt i suava abundantment, i em va demanar que el perdonés.

Hi ha sempre, per desgràcia, qui té l'afany de destruir. El dia de Pasqua Florida d'enguany, un brètols van fer malbé l'ermita de Sant Ermengol i, després de tallar el cap del sant, van cremar els bancs. Feia pena veure com va quedar aquesta ermita, situada a la Serra Marina. L'home és el més intel·ligent de tots els éssers, però no sap que destruint la natura es destrueix ell mateix i el llegat dels seus fills.

Quan hi va haver l'incendi de Montserrat, li vaig dir al Pare Prior: «D'aquí a vint anys, qui ha cremat Montserrat serà pols i cendra i la muntanya tomarà a ser verda». I és que l'home no podrà mai amb la naturalesa; l'home que vol matar la natura i matar el seu germà se l'empassarà la terra i serà oblidat pels altres homes. Cal respectar les fonts i els arbres, no fer malbé un pi per destinar-lo al pessebre nadalenc, perquè no és bo vestir un sant despullant-ne un altre.

Gràcies a la bona gent que em llegeix. Aquest escrit sobre les fonts continuarà i parlarem de les aigües riquíssimes de la nostra Serra Marina.

Les nostres fonts (i II) (núm. 213, tardor 1991, secció *Coses d'en Pepito*), text complet

Segona i última part de la passejada per les fonts d'Alella.

Una de les nostres fonts més famoses, encara que fora del terme i amb una aigua que no era de les més bones, estava envoltada per grosses alzines. Era la Font de la Ginesta, però avui només en queden les alzines. La font pròpiament dita va desaparèixer en circumstàncies estranyes. Es trobava a la Riera de Vallromanes, prop de la Torre Tabernera. Quan un servidor era un infant, amb el senyor Marcelino Pons, mestre d'Alella, i una vintena de vailets, celebràvem el final del curs amb una excursió, acompanyats pels nostres familiars, i fèiem una costellada. I mentre pujàvem per la drecera de Font de Cera, cantàvem aquesta cançó:

A la Font d'En Ginesta fem la festa com cada any.

Els de la caravana tenen gana, i no és estrany.

Si voleu venir, veniu fins aquí els que no tinguin son.

Anem a la Font!

Després de tants anys, un servidor ho recorda com si fos ara. Llàstima de font! També era una font popular entre el joves, que el tercer dia de la Festa Major, després de l'últim vals, hi pujaven a esmorzar.

Una altra font coneguda era la de can Gorguï, a mig camí de

Sant Mateu. Heu de saber que la casa així anomenada pertanyia a l'església del poble de Vallromanes. Hi havia també la Font del Molí de Cloquet, que es troba a baix, a la torrentera; la seva aigua era picant. I la Font de Sant Mateu, amb la seva casa pairal, propietat de la família Corominas. A Rials hi havia la Font del Tiuló, així com la Font del Castanyer a les Costes d'en Barnadas, i la del Pastor de Baix. A les vinyes de can Cabús de Dalt s'hi trobava la Font d'en Pató. La Font de can Gordí, també a Vallromanes, era famosa pels arrossos que hi feien les colles de caçadors d'Alella, que hi tenien una caseta pròpia.

La de can Poch, aquesta a Alella, era visitada per molts boletaires. Per dissort, els refugis construïts pels nostres avantpassats al voltant d'aquestes fonts no han estat gens respectats. Un altre dia n'haurem de parlar.

Vida i miracles d'en Pepito (i VII) (núm. 214, hivern 1991), text complet

Setè i últim capítol de les memòries, amb noves anècdotes de Camprodon i el Pirineu.

Recordant aquestes festes em ve a la memòria un cec que cada any pujava d'Olot per aprofitar-se del menjar que es donava cada any per la Festa. Aquest cec coneixia de quina manera eren els ocells del bosc pel seu cant. Teia una oïda extraordinària. Un dia em va dir:

—Si l'any que ve, quan jo arribi, em dieu alguna cosa, encara que només sigui «hola», jo coneixeré qui sou.

L'altre any, en veure'l arribar vaig dir-li només:

—Hola!

Ell em respongué:

—Com va, Pepito, guàrdia de Camprodon?

Sempre m'ha meravellat de veure com s'aguditzen els sentits, quan algun d'ells falla.

D'un record en ve un altre, i parlant de cecs... Jo era aleshores a Premià de Mar i a l'estació del tren hi venia sovint un home cec (acompanyat d'un gos) que demanava almoïna. Jo li donava un duro cada vegada que el veia. Per aquelles dates, jo anava molt a Badalona. Sortia amb una noia d'allà, n'estava enamorat. Una tarda, esperava la noia assegut en un restaurant de la Rambla quan va passar per davant el cec del gos, de bracet amb una dona molt elegant, vestida amb un preciós abric de pells. Em vaig enfurismar. De manera que jo li anava donant duros perquè ell es divertís amb aquesta... senyora! Em vaig prometre que escarmentaria de debò.

Per acabar-ho d'adobar jo sabia que cada dimecres, que era el dia de la setmana que ell apareixia per Premià, se n'anava a dinar a una casa religiosa, als Germans de la Doctrina Cristiana. Els feia llàstima i sempre menjava allí. De manera que el molt poca vergonya s'aprofitava de tothom que podia!

De moment no vaig dir res, però el dimecres següent em vaig deixar caure per l'estació a l'hora que acostumava a ser-hi el cec, que de cec no en tenia res, prou que ho vaig veure a Badalona. Hi veia millor que jo. Doncs bé, va donar la casualitat que a l'andana s'hi trobava també el prior dels Germans de la Doctrina Cristiana, un alemany que es deia German. Estàvem enraonant quan va aparèixer el cec.

—*Mire, Pepito, aquí llega nuestro amigo* —em féu l'home.

—*Hermano, hoy le daré paga doble.*

El prior s'estranyà:

—*¡Caramba, sí que tiene usted dinero!*

Mentrestant, el cec era a prop nostre:

—Hola, Pepito, com estem?

—Anem tirant, però a tu t'anirà bé; tindràs propina i tot.

Li prenc la mida i, enlairant el bastó, li etzibo una garrotada darrera de l'altra.

El prior que s'esgarrija:

—*Usted es un salvaje, ¡un verdadero salvaje!*

El tren de Mataró arribava a l'andana i el cec va fer una corre-

dissa i travessà les vies tot just per davant de la màquina.

—*Pepito, jese hombre se matará!*

Però no es va matar, va fugir corrent com un llamp i sense entrar a bancar-se ni poc ni molt. Llavors, jo em vaig dirigir al prior:

Can Cuiros, a la Coma Fosca.

—*Mire, hermano, si quiere usted mantenerle a las amigas, yo no...* —i li vaig explicar tot el que havia vist.

Amb la noia de Badalona no m'hi vaig casar, i això que ens estimàvem, perquè va esdevenir-se una casualitat desgraciada. Essent jo guarda, feia la ronda i, en passar per can Estela, vaig sentir soroll de veus, com si es barallessin. En efecte, els pagesos havien enxampat un home que robava raïms. Hi vaig acudir per descompartir-los. Agafant l'home que robava, li vaig ventar una cossa al cul, fent-lo fugir torrent avall. La cosa semblava acabada aquí. Al cap de poc temps, la noia de Badalona em va convidar:

—*Mira, Pepe, ven el domingo a comer a casa, me gustará que conozcas a mis tíos.*

Jo em vaig empolainar i ja em teniu el diumenge cap a Badalona. Trobo el carrer, el número de la casa, i escales amunt fins al tercer pis. Truco a la porta i em surt a obrir l'oncle:

—*¡Hijo de la gran p...*

Jo ja em vaig tenir prou. Es tractava de l'home que jo havia empaïtat a can Estela, el lladre de raïms. Vaig dir-li:

—*Cierre la puerta, que ya me voy.*

La Carmen (la noia es deia Carmen) plorava. A mi també em va saber greu, però era clar que aquella relació no podia ser, no hauria sortit bé.

Nota de la Redacció: Amb el capítol d'avui, posem un punt i final a la *Vida i miracles d'en Pepito*, no pas perquè aquí acabin les aventures prodigioses del nostre amic i col·laborador, sinó per tenir temps de recopilar més material. I també per relaxar-nos tots una mica després d'uns fets tan trepidants, poc comuns i un xic violents. Ens plau, però, cloure aquesta nota amb un «continuarà».

El miracle de Badalona (núm. 215, primavera 1992, secció *Coses d'en Pepito*), text complet

En Pepito ens explica un parell d'anècdotes protagonitzades pel doctor Antoni Caralps i Massó.

Com tots sabeu, soc el representant a Alella de la Funerària Santigosa de Badalona. Un matí m'hi trobava quan el senyor Pere em va cridar al seu despatx, em va fer seure i em va dir que a Badalona hi havia hagut un miracle. Un servidor ho va admetre. Com a creient que soc, confesso que crec en els miracles i en el més enllà de la vida, com també reconec que soc un pecador i no tinc res de perfecte.

El senyor Pere m'explicà aleshores el miracle de la Maria, una xicota que era filla de Badalona. Es trobava molt malament, tenia molts dolors en el baix ventre, i els metges li van diagnosticar un càncer d'ovaris. Pensant en extirpar-li, van ingressar la Maria a l'Hospital de Sant Pau de Barcelona, el director de Cirurgia del qual era llavors el doctor Antoni Caralps i Massó, al cel sigui. El doctor Caralps visità la Maria de Badalona i tot seguit li digué:

—*Mira, Maria, no caldrà intervenir-te i te'n pots anar a casa teva, però hauràs de fer el que jo et diré. No prenguis cap remei, fica't al llit i queda-t'hi durant tot un any, sense aixecar-te per res. I l'any que ve em vens a veure en aquest mateix despatx de l'Hospital de Sant Pau.*

Va passar l'any, la Maria es va anar a visitar i el doctor Caralps li va dir:

—*Maria, et dono l'alta perquè estàs curada. No tenies cap càncer; tenies una tuberculosi*

d'ovaris i això només es cura amb un repòs absolut.

Va passar temps i un dia, en dir-li jo que no sabia que fes miracles i parlar-li del cas de la Maria, em va contestar que feia poc que havia operat amb èxit la filla de la seva ex-pacient.

Quan un servidor feia de vigilant nocturn, a les quatre del matí, tant l'estiu com l'hivern, s'encenia llum a una finestra de can Cuiros. A les golfes de la torre, hi crien òlibes i quan el doctor obria la finestra el saludava el crit d'una d'aquestes aus. Com que can Cuiros es troba situat dalt d'un turó, des de la plaça de l'Ajuntament jo sentia el crit de l'òliba i, mirant

enlaire, veia llum a la finestra. Eren les quatre en punt i ell es llevava per estudiar fins l'hora d'anar a l'hospital. Quan baixava al poble, jo li deia a vegades:

—*Doctor, vostè és un savi, però per culpa de llevar-se tan d'hora acabarà perdent la salut. Vostè mateix diu que el dormir és mitja vida!*

—*Quina sort teniu, Pepito!* —em contestava—. Vos fins i tot dormiu al cementiri.

Fins que es va posar malalt i ho va estar molt de temps. Aquella finestra va deixar d'obrir-se a les quatre... Un dia, abans d'adormir-se en el son de la pau, el doctor em va dir:

—*Vos i jo tenim una llarga relació, oi, Pepito?*

—*És que primer, doctor, vam ser molts anys veïns al carrer de Dalt, i a més tant vostè com un servidor estimem Déu i el proïsme.*

Ell era home que volia un món millor, i les meves paraules surten d'un cor ja vell que el doctor Josep Maria Caralps no pot canviar.

Salvador Artés, Ramon Ruiz Bruy i Esteve Rimbau van homenatjar en Pepito amb l'obsequi d'un bastó.

***Homenatge a Pepito Xicola** (núm. 222, 4t trimestre 1993)

La revista Alella li va fer un homenatge i li va lliurar un bastó amb la inscripció: «La Revista ALELLA a Pepito Xicola». L'article també es relata un dinar homenatge organitzat pel Casal d'Alella i celebrat a la seu d'aquesta entitat.

Les coses d'en Pepito (núm. 225, 3r trimestre 1994)

En Pepito s'excusa per no haver pogut donar el condol pel decés del director de la revista Alella, Esteve Riambau, a causa d'haver patit una malaltia que l'ha tingut cinc mesos a Can Ruti, a més d'una intervenció de cataractes. Aprofita, així mateix, per saludar Ramon Ruiz Bruy, nou director de la revista.

En Pepito també era un enamorat de la quitxalla.

Les coses d'en Pepito (núm. 226, 4t trimestre 1994), fragment **Salutació a una àvia centenària, Rosaura Oliveras i Viñallonga. Comiat al membre de la revista Alella, Josep Maria Casals i Colomer, Jocomer, un del grans col·laboradors de la revista durant les seves primeres dècades.**

Com era el nostre poble d'Alella en la nostra joventut? Era un poble petit, d'uns 1.000 habitants, amb els carrers sense asfaltar i plens de fang i de sots; els carros quedaven encallats, i a les voreres hi havia una planta anomenada «Joan de nit», que fa una flor com campanetes blanques o vermelles que es clouen de dia i queden obertes de nit. Davant la casa la gent hi tenia galliners amb pollastres o una gàbia de conills. Al balcó o a la finestra s'hi tenien plantes i hi vivia una noia maca com la nostra àvia Rosaura.

A casa meva, a can Ventalló, hi havia una fusteria i serradora, i la vora del carrer era plena de troncs i taulons. Un vespre el senyor batlle d'Alella, en Josep Aymar i Puig, àlies en Parasso, que vivia a can Parasso, al carrer de Dalt, es va entrebancar amb els troncs sortint d'un ple a la caserna, a mitjanit. El senyor Aymar era gran, i gros, i coix, i ple d'artrosi, però no va passar res i no es va fer mal. Al cap d'un temps varen treure galliners, troncs, taulons i conillers i varen fer les voravies. El batlle del poble d'Alella, el senyor Joan Bernadas i Madurell, va emportlanar el carrer de Dalt, el del Mig i de Baix, i varen fer escales i emportlanar el barri del Rost.

Missioners i emigrants (núm. 227, 1r trimestre 1995, secció *Les coses d'en Pepito*)

En Pepito dedica aquest escrits, començant pels missioners, a la memòria de un bon grapat d'alellencs que es van escampar pel món, alguns de religiosos i d'altres emigrants econòmics.

Les coses d'en Pepito (núm. 228, 2n trimestre 1995), fragments **De mica en mica, en Pepito es va recuperant i en aquesta ocasió tornar a oferir-nos un popurri de records del Pirineu i de la Vall de Camprodon.**

Els mercats i fires importants: la fira de Santa Teresa, la fira de la Concepció de Maria, el 8 de desembre, de vegades amb un fred que pela!, amb xarlatans, venda de paraigües, mantes i tota mena d'herbes i pomades per a tots els mals; la fira d'octubre, en el petit poble d'Espinavell, que coincidí amb la baixada de cavalls que fugien de les primeres neus de l'alta muntanya. Aquest any amb gent d'Alella vàrem anar a la fira amb en Jordi de La Caixa pel mes de juny, era festa major de la vila de Camprodon en honor del bisbe francès Sant Batllari; després hi ha la festa major d'estiu, la Mare de Déu del 15 d'agost, i també hi ha orquestra (a Camprodon en totes les festes hi ha sardanes i cor parroquial, i algun acordionista que va per les masies a tocar per la matança del porc). L'aplec a l'ermita de Sant Anton: santa missa, brou bufat, peus de porc i sardanes; l'ermita és a 1.400 metres d'altura. L'aplec a la font de Sant Batllori; el de la cançó a Freixenet; el de l'ermita del Catllar, en el terme de Setcases; la festa major de Sant Miquel de Cavallera, parròquia que es troba a 1.600 metres d'altura. Tots els dies de festa hi pugen els pagesos i ramaders amb les seves carretes, a comprar queviures i a vendre les seves mercaderies (...)

A moltes pagesies escampades per totes les valls moltes de les famílies eren pageses i ramaderes. Els tractants de bestiar duïen una brusa negra i un bastó llarg d'avellaner quan baixaven al mercat que tots els diumenges es fa a la vila de Camprodon, a comprar i vendre bestiar.

Cors d'Alella (núm. 229, 3r trimestre 1995, secció *Les coses d'en Pepito*), text complet

Remembrança dels cors de l'Alella d'abans.

Com eren els nostres cors, del poble d'Alella, en temps passats? Hi havia tres cors: el cor Vell de can Ferran o de can Blay, el cor Nou de can Casas i el cor Parroquial de la parròquia d'Alella. I també, per la Pasqua, sortien a cantar els nois de l'Escola Pia; n'era el mestre el pare Fontcuberta.

Els cors duïen el nom de la casa on assajaven (dues vegades la setmana). El cor Vell portava un pendó amb l'escut d'Alella i un pal llarg guarnit amb dues cistelles, i el cor Nou duïa un pendó amb el retrat del mestre Anselm Clavé. També tenien un bust amb la cara d'aquest mestre.

Diuen la gent gran que el cor Vell de can Ferran o de can Blai i el cor Parroquial es van formar el segle passat, i a principis del segle actual es van separar uns quants cantaires del cor Vell i varen formar el cor Nou de can Cases, i es van federar en els cors d'Anselm Clavé, fundador dels cors i compositor de moltes cançons. Per això el cor Nou de can Casas van col·locar una placa al carrer de Dalt dedicada al mestre Anselm Clavé. El cor Nou també va fundar l'orfeó de nois i noies, on molts joves s'hi varen prometre i s'hi varen casar.

Durant els tres anys de la Guerra Civil espanyola es van desfer els cors. I l'any 1939 el cor Vell i el cor Nou i el cor Parroquial, tots tres, a l'Empedrat del Marxant, varen cantar el *Gloria España*. L'any 1934 l'alellenc Josep Campmajó i Rabasa amb uns quants cantaires van tornar a refer el cor de Clavé, avui dia cor Cant a la Vinya, i varen tenir per mestre el fill d'Alella Joan Roqueta i Arisa.

Aquest any ens ha deixat un home que havia cantat a tots els cors d'Alella, en Pere Ventejo Aguell. A en Pere, abans de morir el cor Cant a la Vinya li va dedicar unes caramelles: «Benvolgut amic Pere, t'hem vingut a saludar. Vas cantar molts anys en el cor i et trobem a faltar. El cor Cant a la Vinya et desitgem de tot cor que passis molt bones Pasqües, amb salut i bon humor». També tenim a Alella la coral Joia, amb guapes senyoretetes i gentilhomes. A la nostra parròquia ja no hi canta el cor parroquial: ara canta tot el

poble, que també és bonic que el poble canti a la casa de Déu. La gent canta, i a l'harmòniom la senyoreta Martín Mora i la senyoreta Antònia Bernils dirigeixen el públic i canten. El senyor Joan Ribas Torres, la senyoreta Pilar Agüelo, la senyora Rosa Casals i Colomer i la senyora Isabel Barceló han fundat un cor d'avis a la residència Germans Aymar i Puig.

Les coses d'en Pepito (núm. 231, 1r trimestre 1996), text complet **Memòria dels agutzils d'Alella.**

Avui vull parlar-vos de la Caserna d'Alella, de quants empleats tenia anys enrere, quan un servidor era jove i va tenir l'honor de servir-hi. Vull recordar alguns dels companys empleats municipals a Alella, com l'agutzil de nom Guàrdia, àlies el Parròquia, o el Sereno, que aleshores era en Quimet Alomà, àlies Quimet Sereno, tots dos encarregats de netejar places i carrers.

Recordo així mateix l'Esteve, anomenat El Rosselló, ja que havia estat masover d'aquesta casa; recordo en Benjamí Sanahuja i el senyor Toxuera, el fanaler, ja que amb un palmó molt llarg havia d'encendre els fanals quan es feia fosc. Cap allà les dotze tenia cura de tornar a apagar aquells fanals de gas que hi havia repartits per tots els barris del poble.

També em venen a la memòria en Josep de can Catarrà, que feia d'enterrador, i en Vidal, guarda de caça i forestal, que va tenir la desgràcia de morir assassinat per un bandoler a les muntanyes d'Argentona.

Tots aquests que he anat anomenant eren empleats municipals del poble d'Alella en temps de l'alcalde Josep Brutau i Giralt, que va ser qui va escriure al batlle de Camprodon, que en aquella època era on jo estava treballant d'agutzil i sereno, perquè em deixés venir cap a Alella per substituir el senyor Joan Font i Reverter, també conegut com «el Dimoni», que aleshores es retirava del càrrec d'agutzil municipal.

La família coneguda com «de cal Dimoni» eren molt bona gent i un servidor va rellevar l'esmentat Joan Font, així com anys més tard a mi em va seguir l'actual agutzil Jacint Abellaneda.

La meua memòria recorda fins a set agutzils d'Alella: el senyor Guarda, àlies el Parròquia; el senyor Barnadas, de can Galleda; l'ex-guardia civil senyor Roda, el també ex-guardia civil senyor Ortega, el ja esmentat Joan Font Reverter de cal Dimoni, un servidor Pepito Xicola i Bosch i l'actual agutzil, Jacint Abellaneda.

Quines eren les feines que feia l'agutzil? Doncs restar a les ordres del senyor batlle, a disposició del senyor secretari de la caserna i del jutge de pau, obrir i tancar la caserna, manar la feina de la brigada municipal, cobrar els tributs, etc. Amb tot això ara m'adono que m'he deixat de mencionar el meu bon amic, també agutzil, senyor Josep Lluch i Cardona.

És clar que cada agutzil hem tingut els nostres defectes, però sempre vàrem desenvolupar la nostra tasca amb dedicació i sempre vàrem vetllar pel nostre poble i obeir els nostres superiors.

Els mercedaris i la verge de la Mercè (núm. 238, 4t trimestre 1997, secció *Les coses d'en Pepito*)

En Pepito, ja gran, seguia amb la seva ferma voluntat d'aportar els seus escrits a la revista Alella. En encarar els darrers anys de les seves col·laboracions, trobem escrits inspirats en alguna documentació que ell s'espavilava en obtenir, de temàtiques diverses, però sempre s'hi podia detectar la seva empremta personal. És el cas d'aquesta col·laboració que ens ocupa i que va dedicar a la patrona de Barcelona, la Mare de Déu de la Mercè, i l'ordre dels Mercedaris.

Memòries d'un enterramorts (núm. 239, 1r trimestre 1998, secció *Les coses d'en Pepito*), text complet

Indubtablement, quan en Pepito tornava als records personals

i les anècdotes d'Alella o de la seva pròpia vida, els seus escrits augmentaven d'interès.

Un servidor, Pepito Xicola i Bosch, fill de Josep Xicola i Seix i de Teresa Bosch i de Calderó, vaig néixer el dia 28 de març de 1913 — per tant, ara tinc vuitanta-quatre anys —, al carrer de Dalt d'Alella, a la fusteria anomenada Can Ventalló. Aquest establiment comptava amb una història de més de cent-seixanta anys. El meu avi, Elies Xicola i Sanmiquel, era un gran fuster, de primera, i volia que jo li seguís l'ofici. En aquella època a Alella hi havia dos fusters: el meu avi, com ja he dit, i el conegut com a Ros Fuster; cada fusteria tenia la seva parròquia.

Quan hi havia un difunt en una casa, moltes vegades el meu avi m'enviava a mi a encaixar-lo, és a dir, a posar-lo dins la caixa, i moltes vegades també em tocava ajudar a vestir els difunts. Tot això passava quan encara només tenia tretze anys... Algunes vegades m'havia de ficar dins els nínxols per ajudar l'enterrador. L'ofici d'enterrador no és gaire bonic. Si un jutge t'ho demana, s'ha d'obrir el nínxol (de fet, fins a cinc anys després del traspàs es pot saber de què va morir una persona).

Quan ens deixava un difunt, jo a tots els feia un petó al front, i després els resava un parenostre. He fet durant quaranta anys d'enterrador a Alella, i també deu més al petit cementiri de Camprodon, al Pirineu. He enterrat difunts de totes les religions. Encara ara acompanyo el *marmolista* a molts cementiris.

També m'ha tocat enterrar quasi tota la meua família, i les meves dues mullers. Molts pensen que no tinc cor perquè mai no he plorat; tan de bo hagués plorat!, ni que fos una llàgrima. No hi ha dia que no tingui un pensament pels que ja no hi són: a tots els tinc gravats al cor.

Vindrà un dia que no hi haurà cementiris i les tombes seran records de temps passats,

com les piràmides d'Egipte. Ara s'estan posant molts crematoris, i per cert un difunt d'Alella va estrenar el primer forn de Barcelona.

En el cementiri s'ha de tenir respecte, però mai por. Allí hi descansen els nostres avantpassats, que si no fos per ells nosaltres no existiríem. Els fantasmes no existeixen i els morts no surten, s'estan quiets. Abans es vetllaven els morts. Jo he passat moltes nits al cementiri d'Alella... de vegades se sent algun soroll, és alguna rata o el xerrar de les garses. Alguns havien entrat al cementiri per picar els nínxols, a veure si m'espantava, però si els enxampava sortien calents.

Algun graciós d'Alella, el dia que hi havia un enterrament em deia: «Avui sí que has fet la primera pela!» Us haig de dir la veritat: molts disgustos i pocs diners, discutir-me amb les funeràries i les cases d'assegurances per tal d'afavorir les famílies d'Alella, això és el que sempre he procurat.

Sempre he estimat el nostre poble. Sempre vostre, Pepito Xicola

Com eren els enterrament a Alella (i II) (núm. 240, 2n trimestre 1998, secció *Les coses d'en Pepito*), text complet

En Pepito ens va oferir una segona part sobre la seva memòria d'enterramorts.

Com eren els *enterraments* a Alella quan jo era jove? En temps passats, quan hi havia un difunt a una casa la família avisava el metge de capçalera, perquè firmés el *parte* de defunció, per poder portar-lo al jutjat del poble. La família avisava també el senyor rector, o bé el vicari. Si el difunt encara no era vestit, el mossèn li posava el sant sagrament de l'extremunció. En canvi, si el difunt ja era vestit, el capellà juntament amb la família li resaven un parenostre i el mossèn donava el condol als familiars i seguidament vestien el difunt, tasca en la qual ajudaven els veïns. Si era de nit, qui vestia el difunt era el sereno del poble. També posaven sobre el ventre del mort un plat ple de sal per tal d'evitar que s'inflés. (Ara tot això ja està passat de moda, tot ho fa la funerària, i a pagar.)

Els familiars anaven a la caserna del poble i el batlle els signava un *parte* de defunció per tal de poder enterrar el difunt. A qui també s'havia d'avisar era al fuster; en aquells temps a Alella n'hi havia dos: Josep Giralt i Giralt, conegut com el Ros Fuster, i el meu pare, Pepito Xicola i Seix, en Ventalló. El fuster anava al domicili per prendre les mides i fer el bagul, el qual havia de tenir enllestit una hora abans de l'enterrament; aleshores el portava a la casa i es procedia a encaixar el difunt. En aquells temps un bagul valia 6 duros, 12 duros, 16 duros, 20 duros i fins a 40 duros. Els pobres els enterraven de beneficència, i en tenien cura la Germandat de Sant Vicenç de Paül i la de Sant Anton Abat.

En Pepito regant les plantes del cementiri.

Si el difunt havia mort d'una malaltia infecciosa, havia de ser enterrat fora del poble d'Alella i es posava en una caixa de zinc. L'agutzil d'Alella avisava l'Anton Carboner, del Masnou, que era qui repartia el carbó pel Masnou i Alella, i a més era l'enterrador del cementiri municipal d'Alella. L'Anton pujava del Masnou amb el cotxe dels morts de color negre, estirat per dos cavalls de color negre... això sí, l'enterrament era normal. Ara bé, si el difunt era un jove o una noia solters, aleshores tant carro com cavalls eren de color blanc. Altres vegades, si el difunt era jove, sis joves portaven el difunt a coll des de l'església fins al cementiri.

També hi havia els enterraments de primera, amb el cotxe de luxe, de color negre, amb quatre cavalls de color negre, amb guarniments i picarols i un plomer dalt el cap dels cavalls, i el cotxer amb vestit de levita i barret de copa alta. La família llogava també quatre homes amb una bata negra i quatre patges que avançaven al costat del cotxe; aleshores, el cotxer cridava per fer arriar els cavalls. També era costum llogar unes dones que anaven guarnides de color negre i amb un vel que els tapava la cara i anaven davant del seguici, rere el cotxe de difunts i davant dels familiars; s'anomenaven les ploraneres. Davant de tot, obrint la comitiva hi anava el mossèn amb un escolar que duia la creu. El mossèn portava una capa de color negre, però si el difunt era jove, la capa era de color blanc. Arribats al cementiri, el capellà resava un parenostre i un respons i l'Anton Carboner enterrava el difunt, i un paleta tapava el nínxol.

Si el difunt no era batejat o s'havia matat ell mateix, aleshores havia de ser enterrat al cementiri civil.

També, un dia abans de l'enterrament el campaner tocava a toc de fi, i es passaven unes esqueles amb el nom del difunt, però com que sempre se'n veien per terra, la família s'enfadava i es va perdre el costum. A l'església el sagristà, situat al portal, donava l'aigua beneïda, i també una candela; a mig ofici es feia l'ofrena de la candela i el sagristà les recollia amb una safata. Al final de la cerimònia es cantaven les absoltes i en sortir del temple el sagristà repartia els recordatoris.

Normalment la missa de difunts l'oficiava un capellà, però si l'enterrament era de primera n'hi podia haver de dos a quatre. Si era en dia feiner, el fèretre s'entrava a l'església, però en canvi si era festiu s'havia de quedar fora, a la plaça de davant de l'església, ja que els diumenges no es celebrava missa de difunts, i aleshores el mossèn pronunciava unes absoltes i a l'evangeli es resava un parenostre; acabada la missa, el capellà sortia i feia un respons, s'acomiadava el dol i s'anava cap al cementiri. Si era festiu, les campanes tampoc doblaven.

La família portava un any de dol, i si no ho feien eren mal vistos pel poble. Bé, i tot això són records de quan jo era jove, ara tinc vuitanta-sis anys, són els enterraments del meu record.

Sempre vostre, Pepito Xicola i Bosch

Els serenos (núm. 241, 3r trimestre 1998, secció *Les coses d'en Pepito*), text complet

Esperonat per la revista, en Pepito ens parla dels serenos i les seves funcions.

L'amic Ramon Ruiz em demana un cop més que parli de com era l'ofici de sereno. Ja sé que n'hem parlat altres vegades però potser furgant en la memòria surtin nous records; a més, ara ja fa molts anys que col·laboro a la Revista, i tal vegada hi hagi noves generacions de lectors a qui els agradi saber com eren els serenos dels pobles.

No fa tants anys els serenos érem empleats municipals, que passàvem a captar per les cases del poble, un cop al mes. Anàvem vestits de paisà, però amb el cap cobert amb gorra amb cinta vermella, i l'escut del poble amb les inicials S.M. (Serenos Municipals). Els serenos del meu record són Joaquim Alumà, sereno de plantilla; Jaume Joan Parellada, sereno de plantilla; Pep Abella i Cebrià Prat Sanmiquel, també sereno de plantilla, i un servidor de tots vostès, Pepito Xicola Bosc, que vaig ser sereno interí. Anàvem amb el xui-xo, que era un pal amb una punxa al capdamunt, per defensar-nos dels atacs dels gossos, i la pistola al costat per a defensa personal... d'aquesta manera fèiem la feina de vigilància del poble, i també cridàvem els que havien de matinar per treballar a les fàbriques del Masnou a les 5 de matí. Una altra tasca que teníem encomanada era la d'acompanyar el metge a la casa del malalt; havíem d'acompanyar així mateix la llevadora i el capellà, així com atendre tota mena d'urgències, com ara trucar a la Creu Roja, als bombers en cas de foc, anar a casa del difunt per vestir-lo i avisar la funerària.

En arribar el capvespre s'havien d'encendre els llums elèctrics del poble, per apagar-los a les dues de la matinada. Anteriorment, amb la llum de gas, a la caserna es disposava d'un fanalet que servia per fer llum si s'apagava l'enllumenat. Contràriament que a ciutat, en el poble d'Alella els serenos no cantàvem les hores, ni dèiem el temps ni si plovia; tampoc dúiem les claus per obrir els barris. Un servidor també vaig ser sereno de plantilla a Camprodon; cantava les hores amb una veu potent: «*¡Las doce han dado, sereno!*», «*¡Las dos han dado, lloviendo!*», «*¡Las cuatro han dado, nevando!*». Allí teníem la cura del telèfon de la caserna, per si hi havia alguna urgència relacionada amb cap veí.

I aquests són els meus records de sereno. Ara ja soc vell, però m'agradaria poder continuar essent útil i poder ajudar en qualsevol cosa. Sempre vostre.

Les coses d'en Pepito (núm. 242, 4t trimestre 1998), text complet
En Pepito viu a la residència des de fa uns anys i ens en parla.

Avui vull retre un petit i modest homenatge a la llar que m'acull aquests darrers anys: la residència Germans Aymar i Puig.

Començaré gratant en la memòria del record, quan essent encara un vailet de no més de deu anys, el meu avi, el fuster Ventalló, m'enviava a l'aleshores anomenat hort d'en Parasso. L'amo d'aquella horta era Josep Aymar i Puig; recordo que hi havia una aigua molt bona i que s'hi produïen molt bones verdures, així com també bons

tomàquets. També recordo que hi havia molts tarongers. Tot això, abans era encara més important, puix que en aquella època no hi havia tantes viandes com en l'actualitat.

Expliquen que quan el segon marquès d'Alella, Ferran Fabra, va inaugurar el 1934 les escoles que duen el seu nom, va preguntar a Josep Aymar, llavors batlle d'Alella: —I tu, què penses fer per Alella? La contesta va ser: —Jo tinc pensat fer alguna cosa per als vells i els necessitats del poble.

En morir Josep i el seu germà Joanet, ambdós solters, restà la seva germana Antònia, la qual en morir va deixar un testament on es recollia la voluntat de tots tres germans, constituint la institució que porta per nom Fundació Germans Aymar i Puig. A partir d'aleshores, i per etapes, es construí a l'hort d'en Parasso l'edifici de la residència on tinc l'honor de viure actualment.

Ja des de la mort d'Antònia Aymar, la Fundació és regida per una junta presidida, tal com manen els estatuts, pel rector del poble, el vicepresident és l'alcalde, i entre la resta de vocals hi ha el metge d'Alella i, segurament en record de Josep Aymar, que d'ofici era mestre d'obres, també hi ha un paleta.

A mi no em fa cap vergonya estar a la residència, ans al contrari, n'estic ben content i orgullós de viure-hi des de fa set anys. Tot el personal és immillorable i tenen tots molta paciència, començant per la directora, la senyora María del Carmen Meneses, i seguint per totes les noies que saben respectar els avis tal com es mereixen. La doctora Enriqueta Alcaraz i els infermers i infermeres, tan de dia com de nit, són gent que saben fer-se estimar entre tots nosaltres.

Vaja, només cal que us digui que en tots aquests anys a la residència, ja no vaig gairebé mai a menjar fora.

Els alcaldes que he conegut (núm. 243, 1r trimestre 1999, secció *Les coses d'en Pepito*), text complet

En Pepito ens parla dels alcaldes d'Alella que va conèixer al llarg de la seva llarga vida.

El meu escrit el dedicaré aquest número a parlar dels diferents senyors alcaldes del nostre poble d'Alella que he pogut conèixer al llarg dels anys.

Un servidor va conèixer el senyor Josep Aymar i Puig, el noi de can Parasso, nascut a Alella i que vivia amb els seus dos germans, el senyor Joanet i la senyora Antonieta. Tots tres eren solters i tenien una minyona, la Teresina de can Parasso. La Teresina va tenir cura dels tres germans fins a la seva mort. El senyor Aymar era empresari d'obres, i entre paletes i manobres, donava feina a una cinquantena de persones. Per no haver de despatxar personal, el senyor Aymar comprava terrenys i hi construïa cases. De les seves actuacions cal destacar la construcció de les voreres a la Rambla d'Àngel Guimerà, l'arranjament de les teulades de la Casa de la Vila i de les Escoles Públiques, i la conducció al poble de l'aigua de can Magarola i can Tito Serra. Es van posar comptadors a les cases i es passava a cobrar el rebut a final de mes. També va fer habilitar uns batiports, de fusta i corredissos, als carrers d'Anselm Clavé, del mig i del Dr. Corbera, que aturaven l'empenta de l'aigua quan baixava de les muntanyes.

Els germans Aymar i Puig, Josep, Joanet i Antonieta, van fundar la residència que porta el seu nom, i està situada on era abans l'hort d'en Parasso. El Sr. Aymar va ser batlle d'Alella tres vegades i va morir el 18 de juliol de 1936, al carrer d'Anselm Clavé 16.

Un altre alcalde d'Alella a qui vaig tenir l'honor de conèixer va ser Joan Bernadas Madurell. El senyor Joanet era solter i tenia dues minyones, Mercè i Maria, que també eren solteres, i tots tres vivien al carrer de Sant Isidre 11. Després de la feina de la Casa de la Vila, aquest alcalde passava moltes hores en una horta que posseïa a Rials. De les coses que va aconseguir per al poble diré que va encimentar els tres carrers, el de Dalt, el del Mig i el de Baix. També va habilitar escales i posar passamans per a la gent gran, a més d'encimentar alguns carrers del barri del Rost. Finalment diré també que va posar llum elèctrica a tots els carrers i places del municipi, i

En Pepito felicita Cebrià Prat amb motiu de la seva jubilació.

es van posar comptadors a les cases particulars. A més d'alcalde, Joan Bernadas va ser Jutge de Pau.

L'any 1930, per la Festa Major de Sant Feliu hi van haver a Alella dos envelats: el de la Casa de la Vila, a la plaça, i un altre de la Societat Recreativa La Constància, a l'hort de can Salellas, i els joves d'aquell temps van haver de pagar el cost de dos envelats: 500 pessetes cada jove. Pressentint la seva mort, el senyor batlle va encarregar una capella nova al mestre d'obres Josep Capdevila. En aquesta capella hi ha dotze nínxols, sis d'ells dedicats a beneficència; i sota de l'altar, presidit per un Sant Crist, hi ha enterrat Joan Bernadas. Altres figures de la capella són la Mare de Déu del Roser, Sant Francesc d'Assís i Sant Pancràs. Cada any, per Tots Sants, el dia dos de novembre, el rector d'Alella puja al cementiri i diu una missa i un respons. Joan Bernadas morí tràgicament al pati de la seva casa al carrer de Sant Isidre.

Un altre batlle que vaig conèixer fou el senyor Joan Ferran i Parés, que va ser alcalde abans del 1936 i després del 1939. Era casat en primeres noces amb Rosa Bassas, matrimoni del qual nasqué un fill, Josep Ferran i Bassas. En segones núpcies es desposà amb Mercè Vallès i Gabarró, germana del rector de la parròquia d'Alella. Del segon matrimoni no va tenir fills. El senyor Ferran vivia a la seva casa del carrer de Dalt, número 8. Primer treballava en un despatx a Barcelona i després va venir a treballar al Sindicat Alella Vinícola. També fou procurador de les terres dels senyors Llabrés i Bofarull, així com a recaptador de la Seguretat Social. Quines coses va aconseguir el senyor Ferran? Doncs sota el seu mandat es van treure els comptadors elèctrics de l'enllumenat públic de les cases particulars i es va unificar tot en un sol comptador situat a la Casa de la Vila. També va posar un carruatge per transportar la carn de vacum i la de porc de l'escorxador municipal a les botigues del poble. Sota el seu mandat, així mateix, es va aconseguir que el marquès donés al poble les Escoles Fabra. També es va inaugurar la capelleta que hi ha camí del cementiri, dedicada a Nostra Senyora del Roser.

Un altre batlle que vaig conèixer fou Pere Pons i Bassas, en Peret de ca la Felícia. En Peret era solter i treballava en un taller de *turnelleria* a Barcelona i vivia amb el seu pare, en Diego de ca la Felícia, i l'esposa d'aquest, la senyora Rosa Bassas, i tres germanes més. Tots ells vivien al carrer de santa Rosa, al barri del Rost. El pare va ser president de la societat republicana La Constància. A Pere Pons li tocà ser batlle d'Alella en plena Guerra Civil, però va ser cridada la seva quinta i va haver d'anar al front. Quan es van retirar les tropes republicanes, en Peret va anar a França, on va casar-se i romandre quaranta anys, fins a la mort del general Franco. Passat aquest temps, en Peret de la ca la Felícia juntament amb un fill seu van venir del país veí a Alella. El seu pare, en Diego, ja era mort i enterrat, i en Peret se'n va tornar cap a França, on morí l'any 1979. Què va fer aquest batlle per Alella? Doncs sota el seu mandat es va fer diner local: els bitllets de 25 i 50 cèntims i el d'1 pesseta, tots firmats per Pere Pons i Bassas, batlle d'Alella. Al museu de Can Mateu, de Peralada, s'hi conserven bitllets d'aquests. Altra cosa que recordo d'aquest alcalde és la vigilància encomanada als milicians, en un parapet al mig de la rambla d'Àngel Guimerà. No deixaven passar ningú si no s'identificava. Un dia van voler passar els milicians del Masnou i tot va acabar amb un joc de trets entre els uns i els altres. Els del Masnou van haver de marxar.

Un altre alcalde d'Alella del meu record és el senyor Anton Pujadas i Nirell, el noi de can Pujadas. En Tonet de can Pujadas es va casar dues vegades; amb la primera esposa va tenir dos fills i amb la segona, cinc: dos nois i tres noies. Sempre va viure a la casa pairal que la família tenia al carrer d'en Comes 4. Professionalment era corredor d'una casa de grans molt forta de Barcelona. Pujadas fou també alcalde durant la Guerra Civil, i recordo que un dia vaig portar del front dos sacs de pa del poble de Sarinyena,

província de Saragossa, i el senyor batlle m'ho va agrair. El pa es va repartir entre els més necessitats. L'alcalde em preguntava coses del front d'Aragó, i jo li explicava que per culpa de la manca de comandaments s'havien perdut les batalles de Belchite i de Terol. «Gràcies, Pepito, així no es pot guanyar una guerra», i em donava un val per un pa del forn de la riera. «Salut, Pepito, i molta sort». Quan va acabar la guerra, en Tonet va anar a casa seva, el van denunciar, el van portar a Montjuïc i el van afusellar al Camp de la Bota, l'any 1939, a les sis del matí.

L'any 1939 entraren a Alella les tropes espanyoles, i es va fer càrrec de la Casa de la Vila el general italià Gabarra. Es va formar un comitè amb la gent del poble i els italians, que es van estar a Alella un any i escaig. Durant cinc mesos no hi va haver batlle i es va fundar la Falange Española. Després es va nomenar el Sr. Ferran alcalde d'Alella. D'aquest alcalde hem de dir que va posar la primera pedra de la residència, a l'hort d'en Parasso, que va fer construir nínxols nous al cementiri i que va arreglar l'església, ja que durant la guerra l'havien fet servir de magatzem i s'havien cremat els bancs. El meu pare, en Ventalló, i en Josep Giralt, el Ros Fuster, en van fer de nous. També es va arranjar l'escorxador i es va organitzar el racionament, ja que aleshores hi havia molta gana. En aquells temps, ser batlle del poble va ser molt difícil. El senyor Ferran, juntament amb la seva germana, la senyora Rosa, que també era vídua, van passar els darrers anys de la seva vida a la residència Aymar i Puig.

El proper número seguiré parlant d'altres batlles d'Alella, com Pepe Brutau, sota el mandat del qual vaig entrar de funcionari a l'Ajuntament. Bé, però això ja ho explicarem el proper trimestre.

Fins aleshores, rebeu salutacions d'un servidor vostre.

Els alcaldes que he conegut (i II) (núm. 245, 4t trimestre 1999, secció *Les coses d'en Pepito*), text complet

En Pepito continua l'explicació sobre els alcaldes que va conèixer.

El senyor Josep Brutau i Giralt es va casar amb la senyora Pepeta Font i Ferrer. El matrimoni va tenir quatre fills: en Josep, en Jaume, en Salvador i en Daniel. La família vivia al número 14 de l'avinguda de Sant Josep de Calassanç. Què va fer el senyor batlle? Doncs va escriure una carta a l'alcalde de Camprodon, el senyor Miquel Vila, perquè en Pepito Xicola, un servidor, tornés al poble d'Alella per rellevar l'agutzil municipal, el senyor Joan Font i Reverter, el qual va morir als 70 anys com a conseqüència d'una malaltia molt llarga. Servidor tenia experiència: havia estat dotze anys fent de sereno i guarda jurat a la vila de Camprodon.

L'alcalde Brutau va fer perforar diversos pous en els torrents d'Alella a la recerca d'aigua. Per la seva part, la Junta d'Aigües de Barcelona va construir una galeria subterrània que travessava el terme i portava l'aigua del pantà de Sau fins a la ciutat. Amb motiu de les obres, vingueren al poble autoritats importants.

La tasca municipal era llavors força difícil. El senyor Brutau va tenir molts problemes amb les urbanitzacions. A més, hi havia alellencs lluny de casa, internats en camps de concentració. El correu arribava molt poques vegades i les famílies patien per la seva sort, però a Alella sempre hi ha hagut famílies que han ajudat els altres.

Com a agutzil municipal, servidor també va estar set anys al servei del senyor Josep Maria Gispert Guinovart, qui substituï com a alcalde el senyor Brutau. Casat amb la senyora Maria Sanmiquel i Figueras, el senyor Gispert va tenir dos fills: en Josep Maria i en Joan. Tota la família treballava en el negoci del vi, tradició que encara continua vigent. Durant el seu mandat va morir l'enterrador del cementiri del poble, el senyor Gaietà Sabaté. Així les coses, l'alcalde i el titular de la funerària que tenia arrendat el cementiri, el senyor Pere Santigosa, van encarregar a un servidor que fos l'enterrador i el responsable del manteniment de les instal·lacions.

Ja hi estava avesat, ja que quan tenia quinze anys ajudava a la fusteria el meu pare, en Ventalló, a fer les caixes dels morts. Un cop al cementiri, també ajudava l'enterrador a donar sepultura als difunts, de la mateixa manera que donava un cop de mà al doctor forense en les morts violentes. Durant 40 anys vaig exercir com a enterrador.

Darrerament, acompanyat de l'exregidor de Medi Ambient, el senyor Jaume Loscos, vam plantar una alzina, un xiprer i un altre arbre al jardí del cementiri.

L'alcalde Pepe Casco lliura una medalla d'homenatge a Pepito Xicola en reconeixement als anys de servei públic.

En ocasió d'una tempesta molt forta, la pluja va fer caure part dels murs del cementiri. N'era alcalde el senyor Josep Maria Gispert, el qual va manar que se'n fessin de nous. A més, el senyor batlle va fer un crematori per cremar els taüts i una porta d'entrada per la part de baix. Va ampliar, tanmateix, el número de nínxols que fins llavors albergava la capella.

Pel que fa al tema de l'aigua, i coincidint amb l'arribada d'un estiu molt sec, val a dir que el senyor Josep Maria Gispert va fer les gestions necessàries per procurar que les conduccions d'aigua que Sorea estava fent al poble per dur aigua a Barcelona abastessin també la nostra vila. L'alcalde Gispert va fer també la urbanització de la Verge de la Mercè.

El segon alcalde, el senyor Jaume Puig i Panella, era un gran aficionat a l'electrònica i una persona molt valenta. Va portar els pals elèctrics necessaris per il·luminar els nous barris. El senyor Puig assegurava que moltes d'aquelles instal·lacions elèctriques les pagava ell de la seva butxaca.

A més de presidir durant el temps que va ser alcalde la junta gestora de la residència d'avis Germans Aymar i Puig en virtut del seu càrrec polític, el senyor Gispert va exercir durant molts

anys com a comptable d'aquella institució. Per això, la junta de la residència li va tributar un homenatge: un dinar que va comptar amb la presència de tots els avis interns, de la directora del centre, i de la seva muller, la senyora Maria Sanmiquel, després del qual se li va fer entrega d'una placa commemorativa com a mostra de gratitud. Poc temps després, el senyor Josep Maria Gispert ens va deixar. Va ser una mort dolça.

Abans d'acabar, m'agradaria recordar que tots els dies de festa el senyor Gispert ajudava el rector de la parròquia en la santa missa. També va ser un gran aficionat al futbol i al FC Barcelona, equip al qual anava a veure sempre que podia, igual com el seu pare i els seus oncles. Descansi en pau.

Festes nadalenes del Pirineu català (núm. 246, 1r trimestre 2000, secció *Les coses d'en Pepito*), text complet

Una vegada més, en Pepito ens obsequia amb un article sobre els seus records de Camprodon i la comarca del Ripollès.

Benvolguts lectors, en aquesta ocasió us parlaré de les festes nadalenes del Pirineu català.

Un servidor, Pepito Xicola i Bosch, va estar dotze anys de guarda jurat i de sereno municipal a la vila de Camprodon, a Sant Pau de Segúries, a la Colònia Llaudet, a Sant Miquel de Caballera, al poble de Llenàs, a Vinyallonga del Ter, al barri de Llebró, al poble d'alta muntanya de Tregurà, a Setcases, a Rocabrúna i Beget, a Surroca i Pera, a Espinavell i Fabert. Tots aquests nuclis, més el del poble de la Roca del Ter, pertanyien a la vila de Camprodon, a la comarca del Ripollès.

Com a guarda jurat, un servidor havia de portar de tant en tant documents. Sort tenia que era un home molt fort, perquè havia de caminar molt. De vegades, deu i dotze hores. Pocs pobles tenien correu o autobús.

La vila de Camprodon i els pobles de Setcases i Molló són llocs d'estiu. A Setcases també hi ha turisme a l'hivern, ja que molt a prop hi ha l'estació d'esquí de Vallter 2000.

El dia de Nadal, aquests pobles celebren la diada dels pastors. Per aquestes zones d'alta muntanya hi ha pagesies molt grans que viuen del bestiar. Heu de saber, estimats lectors, que l'herba de neu és herba dolça i que l'herba de pluja és herba amarga, com la d'un camp cremat. L'herba de neu, a més, fa més llet que la de pluja.

La nit de Nadal, un servidor havia d'estar a l'ermita del Catllar. Allí s'hi atansaven els amos de l'ermita, els pastors de la masia i el capellà de Setcases. En aquest lloc, el capellà deia la santa missa i beneïa el moltó. Després, tots junts menjàvem l'anyell en la masia del Catllar, que era propietat del senyor Ramis del poble de Vinyallonga, que era allí que hi tenia la torre.

Com a sereno, per Nadal havia de vigilar la gent gran perquè no rellisqués en sortir de la missa del Gall. Per aquest motiu, un servidor havia d'obrir un passadís entre la neu acumulada per facilitar l'accés a l'església de Santa Maria.

El dia de Nadal també era la festa dels serenos. Quan a un servidor em nomenaren sereno de la vila de Camprodon, em van regalar unes postals que m'havien fet. M'havien retratat amb un xuixo a les mans.

Llavors, calia passar per tots els domicilis de la vila per felicitar tots els veïns. Amb els cèntims que un servidor va recaptar, vaig conrear les simpaties, ja que els vaig repartir amb el senyor Enrich, l'anterior sereno, llavors ja retirat.

Durant les festes nadalenes, la família n'estava molt de mi, ja que no podia estar amb ells. No podia ser. Amb motiu de les festes, em van encarregar de tallar un avet molt maco però, com que no tenia prou forces, vaig haver de demanar ajut al tinent de la Guàrdia Civil.

Avui dia ja no es fa, això de talar arbres grans per Nadal. Ara es planten avets expressament. O se'n posen de plàstic.

Al terme d'Arbúcies planten uns pins en els quals s'hi fan bolets fins als deu anys.

Bé, moltes gràcies i bones festes nadalenques. Si ho desitgeu, podeu anar a aquests pobles de l'Alt Pirineu per assistir a la missa del Gall, per menjar bé i per esquiar a Vallter 2000.

Sempre vostre, Pepito.

14 de febrer, dia de sant Valentí (núm. 247, gener-febrer 2000, secció *Les coses d'en Pepito*), text complet

Entranyable recordança i comiat d'un amic de la residència.

Sant Valentí, patró dels enamorats, era prevere d'una parròquia d'un poble italià. Des de la seva trona predicava l'amor, i per amor al seu Déu va morir. Avui, al nostre poble, ha mort a l'edat de 102 anys en Pere Quellos i Surra, natural de Maçanet de la Selva. Quan tenia 20 anys va venir a Alella com a mosso a la barberia d'en Salvador. Aquí va conèixer el gran amor de la seva vida, la Rosa Comulada. La germana de la Rosa, la Carme, es va casar amb el mosso, també barber, de la barberia de dalt. En Pere era aleshores a França, a Perpinyà, on la seva família tenia un hotel. Va enviar a buscar la seva promesa i van tenir dos fills, el gran dels quals va morir ara farà dos anys. Quan vivien a Mataró, els fills d'en Pere van aprendre l'ofici de cuiner i de *maitre* d'hotel a Casa Miracle. Després van marxar a Montreal, a Canadà. En quedar-se sols, en Pere i la seva dona van vendre l'hotel de Perpinyà i van traslladar-se a Mataró, on van viure fins que la malaltia de la Rosa, que no podia caminar, els va obligar a vendre's la casa i a anar a la residència de Canet, on ella va morir. La Rosa va venir a dormir el son de la pau al petit cementiri del poble d'Alella, on cada dissabte i dies de festa el seu marit li portava una rosa que un servidor penjava. I el senyor Pere, ja instal·lat a la residència Els Rosers del nostre municipi, em deia: «Pepito, et tallava els cabells quan eres un infant i ara ets l'home que vas enterrar el meu amor. Per què no m'enterres? La meva Rosa m'està esperant», i em feia un petó amb les llàgrimes que li baixaven per la cara. «El cementiri és molt lluny de la meva residència», em deia.

Fa quatre anys el senyor Pere va venir a la residència Germans Aymar i Puig, així tenia el cementiri més a la vora. Com que no podia caminar, la nostra senyora directora, *donya* Carmen, l'acompanyava. Deu fer dos anys, van tallar al senyor Pere un tros d'intestí a l'hospital de Badalona. El seu fill i la directora de la residència l'han cuidat fins que ha anat a dormir el son de la pau amb la seva Rosa. El trobem molt a faltar. Com sant Valentí, en Pere és un exemple de l'amor, en aquest cas a la seva dona, a la seva família i als avis del poble. Pere, un servidor no va venir a acompanyar-te perquè, als meus 87 anys, estava al llit.

Com era Alella l'any 1920? Els carrers de Dalt, del Mig i de Baix (núm. 248, març-abril 2000, secció *Les coses d'en Pepito*), text complet

En Pepito ens parla dels tres carrers del centre del poble.

El doctor Joan Corbera va venir al poble d'Alella a can Corbera, una torre que es troba al camí que va del camp de golf al rocar de can Maioles, terme de Vallromanes. El doctor Corbera era un senyor alt i sempre portava un bastó i un barret de llana a l'hivern i, a l'estiu, un barret de palla i una ombrel·la. Durant un hivern molt dolent hi va haver una forta epidèmia de grip a Alella. No hi havia, és clar, els medicaments d'avui dia, però el doctor Corbera va aconseguir, amb els seus remeis i xarops, que no es morís ningú. Com a homenatge, es va posar el seu nom en una placa de marbre al carrer de Baix o carrer del Doctor Corbera i, quan va dormir el son de la pau juntament amb la seva esposa Marieta en el petit cementiri d'Alella, el municipi li va fer un panteó.

El carrer del Mig era abans el carrer d'en Pujadas. Segons els avis, el senyor Pujadas era un oncle solter, d'ofici conductor de

trens, que vivia a can Pujadas. Un dia, a la ciutat de Girona, una de les màquines es va desfermar i baixava a gran velocitat. El senyor Pujadas va agafar una màquina de tren i va envestir el vehicle desfermat i, a cops de màquina, el tren va parar. Com a homenatge, es va anomenar al carrer del Mig carrer d'en Pujadas.

La federació de Cors de Clavé de Barcelona, amb el Cor de Clavé d'Alella, anomenat Cor de Can Casas, va cantar *Les flors de maig* al carrer de Dalt. L'aleshores alcalde, Josep Aymar i Puig, àlies en Parasso, va descobrir la làpida de marbre que donava nom al carrer de Dalt en homenatge al gran mestre Anselm Clavé.

Llavors, els tres carrers eren de terra i quan plovia els carros s'hi encallaven a causa del fangueig que hi havia. L'alcalde Josep Aymar i Puig, mestre d'obres, va fer construir les voreres, netejant les gàbies d'aviram, les plantes anomenades «Joan de nit» i els troncs de pi que tenien a la fusteria de can Ventalló. Una nit, el senyor alcalde, en Parasso, s'hi va entrebancar. Finalment, l'Ajuntament de la dictadura de Primo de Rivera va fer treure la terra i va asfaltar els carrers, que així han estat fins no fa gaire.

L'amic ancià (núm. 249, maig-juny 2000, secció *Les coses d'en Pepito*)

En Pepito ens ofereix novament un cant a la vellesa.

Les coses d'en Pepito (núm. 250, juliol-agost 2000), fragment final

En Pepito, inspirat segurament per l'escrit d'algú altre, recull l'aventura pirinenca d'en Josep Sayó Pedrón, muntanyenc mort practicant el seu esport, i aprofita l'avinentesa per donar alguns consells a qui vulgui anar a la muntanya.

Així morí Josep Sayó, guia de muntanya, en l'exercici de la seva professió. Per això, un servidor, Josep Xicola, guàrdia jurat dels Pirineus durant onze anys al Pla de la Magra, recomano als joves que van a la muntanya que ho tinguin ben present i vagin amb compte. A un servidor també el sorprengué una *tormenta* de llamps i pedra en alta muntanya. Si hagués corregut vessant avall segurament m'hagués agafat el corrent d'un llamp. Vaig buscar un pla, em vaig treure les botes, que tenien sola de claus, i em vaig desfer de l'arma, el punyal i el rellotge, i vaig jeure a terra ben cobert amb la capa de pastor. D'aquesta manera vaig salvar la vida.

Muntanyencs, no correu. Ni barraques, ni arbres, ni roques. Als cims dels Pirineus les tempestes són breus, però els llamps cauen a grapats.

El Canigó, muntanya mítica (núm. 251, octubre-novembre 2000, secció *Les coses d'en Pepito*)

En Pepito continua inspirant-se en escrits aliens referents a una de les grans fal·leres de la seva vida: el Pirineu i l'excursionisme de muntanya. En aquesta ocasió, rememora una muntanya mítica: El Canigó.

Els perills de la muntanya (núm. 252, gener-febrer 2000, secció *Les coses d'en Pepito*), fragment

Segueix l'escrit anterior i hi afegeix unes anècdotes personals que val la pena reproduir.

El dia de Reis de fa quaranta anys es va estavellar una avioneta al barranc de la Balmeta. Un servidor era aleshores guarda jurat de caça i pesca de Camprodon i comarca, i vaig fer de guia a dos equips de la Guàrdia Civil i a una companyia de paracaigudistes que, juntament amb en Pletis, que vivia a alta muntanya, van anar a la recerca de l'avió sinistrat. A vint graus sota zero, amb la meua força i geni vaig treure el pilot de sota l'aparell i el vaig carregar, després de tallar-li els braços i una cama, durant 6 hores per arribar a Setcases.

Un altre dia bufava la tramuntana a 100 km/h i, amb el torb, que és la ventada que aixeca la neu del terreny, vaig estar quinze dies

que no sabia on era. Un dia vaig dir a les autoritats: «Nosaltres no som de ferro, som de carn i ossos». Tenia un gos d'atura que, un dia de cel clar, a l'hora de sortir remenava la cua però no es movia. Lo meva esposa em va dir: «El gos està malalt, no vol venir». Devien ser les quatre de la tarda. Es va girar una forta tempesta de llamps i pedra. Sort que duia la capa de pastor! Vaig passar una mala estona. En arribar a casa, el gos remenava lo cua i em mirava. Li vaig fer

En Pepito amb la seva neta i besnet.

una festa: «Que n'ets de savil!». Amics, si aneu pel Pirineu pregunteu a les autoritats si es pot practicar l'escalada en condicions. És molt trist que recentment més d'un excursionista hagi perdut la vida al pic del Balandrau. No siguem valents, som de carn i ossos!

El Canigó, muntanya mítica (núm. 253, febrer-març 2001, secció *Les coses d'en Pepito*)

Un tercer text inspirat en el Canigó, on no falta el consell final per als inexperts.

El Canigó, muntanya mítica (núm. 254, maig-juny 2001, secció *Les coses d'en Pepito*)

Encara un quart capítol sobre el Canigó.

La travessa dels Pirineus (núm. 255, juliol-agost 2001, secció *Les coses d'en Pepito*), fragment

Aquesta vegada en Pepito ha trobat una descripció de la travessa del Mediterrani al Cantàbric, i acaba el text afegint unes recomanacions particulars i esmentant alguns allelencs.

Que jo recordi, alguns dels excursionistes d'Alella que van fer la travessa del cap de Creus als Picos de Europa van ser els germans Botey de can Casas, els germans Serra i en Perico Parera. Com a amant dels nostres Pirineus, felicito els seus familiars per tenir uns pares tan fermes.

Gombrèn, Ripollés (núm. 256, octubre-novembre 2001, secció *Les coses d'en Pepito*)

Novament un escrit inspirat en un altre text. En Pepito, amb gairebé 90 anys, continua amb la ferma voluntat de seguir col·laborant a la Revista, i fa el que pot. En aquesta ocasió parla de la travessa del Pirineu, del Cap de Creus fins als Pics d'Europa, i hi afegeix, com habitualment, un apunt personal al final.

***Medalles municipals** (núm. 257, desembre-gener 2001/2, secció *Del poble*)

A la secció Del poble hi trobem la notícia breu que el ple de l'Ajuntament ha aprovat concedir la medalla de bronze a tots els treballadors recentment retirats, entre ells Pepito Xicola.

***En Pepito fa 90 anys** (núm. 262, 1r trimestre 2003, secció *Del poble*), text de la redacció, sense signar, complet

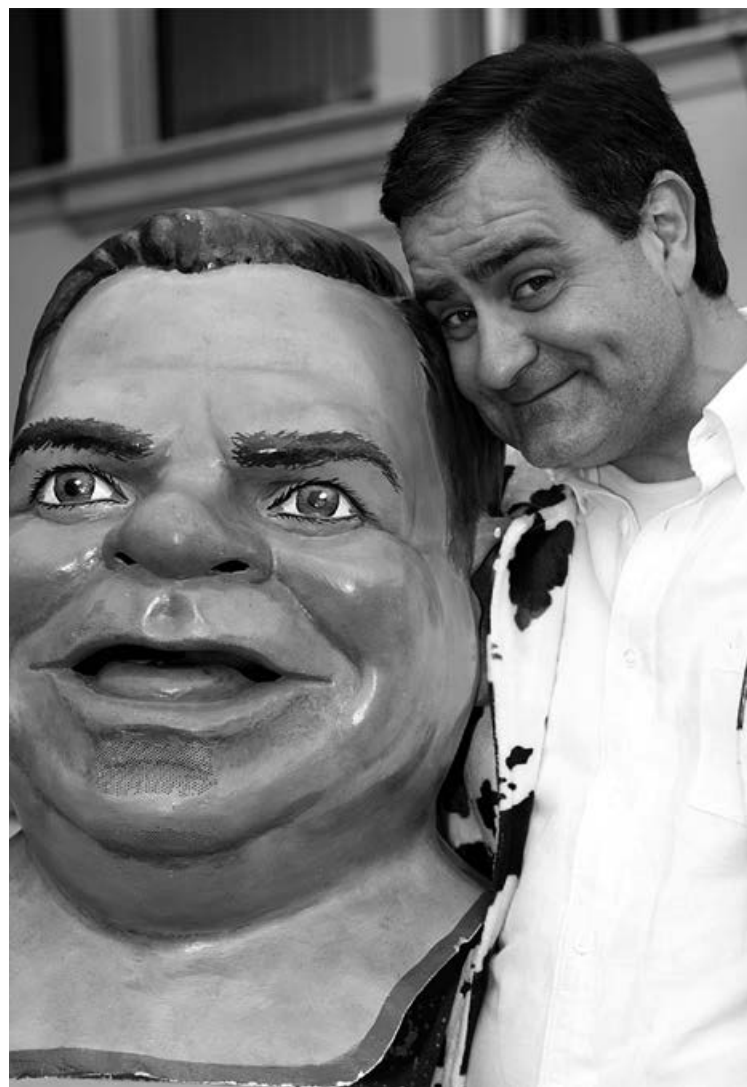
També a la secció *Del poble*, amb una foto d'en Pepito amb la seva neta i besneta, hi trobem la notícia breu que reproduïm a continuació.

En Pepito Xicola, col·laborador de la revista i un dels homes més populars d'Alella, ha fet 90 anys. Per celebrar-ho, el passat diumenge 30 de març a la tarda, tothom qui va voler va poder anar a felicitar-lo al Casal d'Alella. Allí, en Pepito rebé el personal oferint una copa de cava i unes galetes. Un cop més ens va tornar a encisar amb la narració de les mil i un a anècdotes de la seva dilatada biografia.

Efectivament, el caràcter franc i valent de l'homenatjat ha estat font d'innombrables situacions, moltes d'elles en el record de tots. Un altre tret que ha caracteritzat en Pepito ha estat el profund amor per Alella i la seva gent. Per molts anys!

Sergi Moreno (núm. 311, juny-juliol 2011, secció *Personatge*)

En Sergi Moreno va ser el personatge de la revista com a cap de la colla de gegants i capgrossos del poble. La foto, feta per Jordi Farrús, primer pla d'en Sergi Moreno amb el capgròs d'en Pepito, que va dur ell durant una colla d'anys. ●

Sergi Moreno, quan va protagonitzar la secció el Personatge de la revista Alella, com a President de la colla de gegants, capgrossos, grallers i timbalers d'Alella, va voler que la fotografia que li va fer Jordi Farrús fos al costat del capgròs d'en Pepito.

Café - Bar Vinallonga

BAR · RESTAURANT
VINALLONGA

Rambla d'Àngel Guimerà, 28 · 08328 Alella · Tel. 93 540 01 26

IMMOCAT
FINQUES I COMUNITATS

Administradors de Comunitats de propietaris
Gestió de patrimoni
Compra-venda d'Immobles

Les heures, 27 · Alella · 937975625 · 689059667 · www.immocat.cat

TALLER GRANÉ SC
més de 40 anys al servei de l'automòbil

Reparació d'automòbil Benzina i Dièsel
Manteniment i Revisions

- Canvi d'oli
- Bateria
- Frens
- Autodiagnosi
- Filtres
- Amortidors
- Revisió Pre ITV
- Corretja distribució

HORARI:
De dilluns a divendres
de 8.30 a 13.30h
i de 15 a 19h

C/Comas, 12 · Tel. 93 540 31 41 · tallergrane@gmail.com

RESTAURANT
1789

www.restaurant1789.com

Rbla. Àngel Guimerà, 1
08328 - ALELLA (Barcelona)
Tel. 93 555 34 55
1789@restaurant1789.com

Horari
Dilluns - Divendres
9:30h a 20:00h
Dissabtes
10:00h a 14:00h

Alella i Cabriels centre veterinari

935 403 376
Urgències: 619 790 804
info.alella@unavets.com

www.unavets.com/alella/ca
Torrent de Vallbona, 10
08328 Alella, Barcelona

TA
TALLERS ALELLA
Miquel Alcalde i fills, s.c.p.
Treballs de manyeria en general
Serralleria i de Forja

Carrer del Mig, 17
08328 Alella
(BARCELONA)

Mòbil (Elias): 627 575 018
Mòbil: 661 727 119
tallersalella@hotmail.com

Xarel·lo

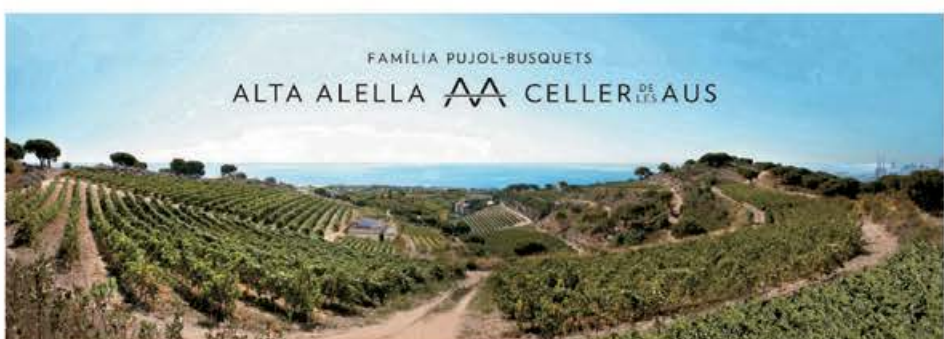
VINS · CAVES · LICORS
I UNA MICA DE TOT
VINS D'ALELLA

Àngel Guimerà · 30
08328 ALELLA · Barcelona

Tel. i fax 93 555 21 41
ferranaymar@ferranaymar.net

La Magrana
C. Santa Madrona 6
08328 Alella
marianavalero66@gmail.com
M. 625 899 060
Tel. 93 555 69 70

FAMÍLIA PUJOL-BUSQUETS
ALTA ALELLA **CELLER D'ES AUS**

VISITA'NS!
Enoturisme personalitzat

+34 628 624 182
visita@altaalella.wine

www.altaalella.wine @altaalella

Camí baix de Tiana s/n · 08328 Alella, Barcelona

WINEinMODERATION
ELEGIR | COMPARTIR | CUIDAR

alella.cat/santjordi

23 d'abril

Sant Jordi 2024

8 a 21 h - Centre urbà i carrer Àfrica

Parades de llibres i roses

17 h - Pati de l'Àgora (Antigues Escoles Fabra)

Intercanvi de llibres, fotoreclam i tallers variats

Taller de roses i xocolatada

17 h - Plaça de l'Ajuntament

Xocolatada popular

17.30 h - Plaça de l'Ajuntament

Contacontes: Irene la valenta amb Umpalumpa

ACTIVITATS A L'ENTORN

Del 18 de març al 26 d'abril · Can Lleonart

Exposició dels cursos de pintura i creativitat literària de Can Lleonart

Dimecres 17 d'abril · 18 h · Can Lleonart

Presentació del llibre 'Els dimecres a les 6' creat i autoeditat al curs de Creativitat Literària de Can Lleonart

Dijous 18 d'abril · 18 h · Biblioteca

Xerrada-Presentació del llibre **Amb música de fons de Fina Soler**, acompanyada de Judit Cuixart i dialogaran amb Eulàlia de Bobes

Divendres 26 d'abril · 18 h · Biblioteca

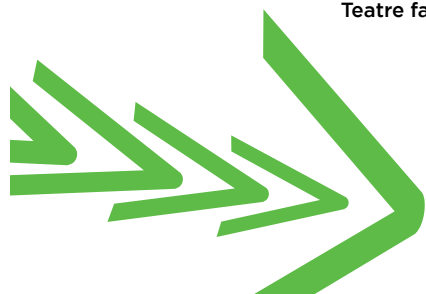
Laboratori de lectura: **El rebost del cau**

Divendres 26 d'abril · 19 h · Àgora

Taller de relats eròtics a càrrec de **Mariona Rios**. Dirigit a joves entre 16 i 30 anys

Diumenge 28 d'abril · 17 i 18.30 h · Espai d'Arts Escèniques

Teatre familiar: **Frederick**, de Teatre al detall. Entrades a alella.koobin.cat

AJUNTAMENT D'ALELLA

assemblea

Els valors d'en Pepito.

“Mentre hi hagi soques i arrels, aquest poble no morirà mai”

Pepito Xicola, als seus textos, va deixar escrites un munt de sentències i reflexions que podrien donar lloc a un recull d'aforismes

CRISTINA GAGGIOLI

“Jo sempre he estat un *bruto*”, deia en Pepito en un dels seus articles. Us he de confessar que poques vegades he topat amb una frase tan contradictòria. Si l'agafem al peu de la lletra i hi sumem la imatge física que tots en tenim al cap, hauríem de pensar en una persona bàsicament senzilla, però el contrast se'ns fa evident avui, quan amb la perspectiva que dona el temps rellegim alguns dels seus articles en aquest número especial.

Als seus escrits, en Pepito no només hi abocava les seves experiències, anècdotes i coneixements, sinó que a més hi deixava anar els seus pensaments i les seves creences. Una autèntica filosofia de vida que va més enllà de sentiments religiosos i que és, de fet, tot un corpus de valors que haurien de ser universals.

Els homes també ploren

“Els homes que són homes també saben plorar” no és una frase treta de la sèrie de moda de la plataforma de torn. Això en Pepito ho deia l'any 1983, quan encara ningú parlava de l'empoderament de la dona, de la redefinició de la masculinitat i de la igualtat entre gèneres. Sobta, oi, que un home gros, valent i decidit com ell ho tingués tan clar?

Tot i això, també tenia ben arrelats els valors del compromís, el matrimoni i la família. “Abans de separar-se –deia–, el matrimoni que ha fet les seves prometes davant l'altar que pensi en els fills, perquè són ells els qui en paguen les conseqüències.”

Per als joves, tenia un bon reguitzell de consells i observacions. “Jove, encara

que guanyis poc conserva el teu treball i porta quelcom a casa”, “Viviu més estones amb els vostres familiars, fent excursions i viatges, que aprendreu coses boniques” o “La mort se't presenta a casa quan menys hi penses: has de pensar-hi més i això vol dir estimar més en família i recordar les penes

lies que fills i nets deixin els seus pares i els seus avis morir al mateix llit on la seva mare els va parir”.

El valor de l'alegria

En Pepito tenia clar com calia ser, què calia aportar a l'entorn i quins eren els valors

fonamentals per ser una persona digna: l'alegria, que defensava amb frases com “El mal humor és font de misèria i de malalties i causa les guerres. Qui cria vents, sembla tempestes”; l'honestat, quan assegurava que “la culpa és com la mort: ningú la vol, però tant l'una com l'altra existeixen”; i la decisió, aconsellant que “si tens problemes a casa, no esperis que els solucionin els de fora: mira d'arranjar-los tu mateix”. Tot i que també era conscient que de vegades la bona sort no depèn només d'un mateix: “En aquest món, per tenir un bon bateig has de tenir uns bons padrins”, reconeixia.

“No vulguem que els nostres fills posin arrels en altres pobles” és una frase que, potser empesa per la seva pròpia experiència, demostrava com estimava Alella i com patia perquè els joves en marxessin. “Mentre hi hagi soques i arrels, aquest poble no morirà mai”, recordava.

Crec que en Pepito no trobaria malament acabar aquest

recull de frases amb una que va escriure l'any 1982, quan comentava els partits de futbol entre al·lencs i estiuejants que tantes bones estones feien passar a la gent del poble: “Si guanyem, bé, i si no un altre dia farà un any.” Tota una filosofia de vida que relativitza els drames i humanitza les persones. ●

En Pepito presidint una comitiva lluint el seu vestit de gala.

dels demés, la fam del món, els pobres o els vells”. De fet, en Pepito tenia ben clar que la qualitat de vida dels grans depenia directament de l'actitud dels joves: “Quan trobis en el camí un avi o una àvia, digues-li adeu amb un somriure i si pot ser fes-li un petó al front: amb això li trauràs una mica de pena de sobre” o “Demano a les famí-

En Pepito, el Xato, un component més de la família

Cristina Gaggioli evoca records d'un autèntic defensor d'Alella i la seva gent

En Pepito dinant al restaurant el Niu, amb Miquel Alcalde, Prubi Xicola, Jaime Solé i la seva esposa, Paquita.

Pepito llegint un text en una cerimònia religiosa.

CRISTINA GAGGIOLI

Soc filla de Cal Rogiet, al carrer Calderó. Fa anys, quan era petita, un dels meus entreteniments era obrir les capsas plenes de fotografies que la meva mare guardava amuntegades i anar observant els detalls d'aquelles imatges en blanc i negre per adonar-me com havia canviat la casa al llarg dels anys. Comptava els arbres del jardí, analitzava els elements que el pas del temps havia eliminat i escrutava totes les persones que reien felices en aquelles antigues escenes. Recordo perfectament preguntar qui era aquest o qui era aquella quan detectava algú que no reconeixia. I recordo també molt bé com la meva mare m'agafava la foto de les mans, se la mirava inclinant lleugerament el cap cap a un costat i acabava deixant anar un nom que a mi se m'escapava i que necessitava contextualitzar per situar ben bé cadascú al seu lloc. No sé si m'agradava més veure la imatge o escoltar-ne l'explicació.

Enmig d'aquella desfilada, recordo haver vist alguna vegada alguna fotografia de l'antic hort amb un home gros, baix i amb un somriure esplendorós d'orella a orella, com si algú li acabés d'explicar alguna cosa la mar de divertida. Vestia de manera molt

senzilla i tenia el gos ben a prop. Qui era? A casa em deien simplement que era el Xato, sense més, com si jo ja sabés amb detall d'on havia sortit, què feia a casa nostra i, encara més important, per què apareixia a les fotografies familiars. No entenia res. Però amb els anys he comprès que darrere del seu nom no venia cap explicació perquè el Xato era com de la família. Hi havia les tietes, l'àvia, les germanes... i el Xato.

Aquests darrers anys la vida m'ha fet donar unes quantes voltes, però mai he perdut el fil amb la casa familiar. I quan alguna tarda que s'allarga o alguna celebració que ha requerit recuperar certs records han fet aparèixer de nou alguna d'aquelles capsas de fotos en blanc i negre, m'ha fet il·lusió retrobar-lo. Perquè el pas dels anys omple de significat les petites coses i perquè la perspectiva ens fa entendre que són les persones, les que queden.

A toc de trompeta

El meu pare ens ha explicat més d'una vegada que en Pepito, el Xato a casa, es posava a la cantonada del carrer Sant Ignasi amb Calderó, feia sonar la seva trompeta i, si el bordar dels gossos li ho permetia, proclamava els anuncis de l'ajuntament. Explica-

va també que era l'enterrador del poble i que era ell qui preparava els nínxols, treia la làpida i després els tapava de nou.

Però quan he preparat aquest escrit i he tornat a la casa familiar per recordar en Pepito amb el meu pare, una de les primeres coses que m'ha dit és que "era una bona persona, el Xato": "Era un *bruto* amb cor de nen." Sempre l'ha tingut molt present perquè quan la família marxàvem de vacances, el Xato venia a vigilar la casa. Es posava arracerat al porxo i allà passava la nit, amb un ull mig obert per enxampar qualsevol que gosés entrar-hi. De fet, recorda el meu pare, ja sabia qui hi podia entrar i a quines hores. "No patiu –deia quan marxàvem–, que, si ve algú, lo primer serà un *estacassu* i després ja li demanaré el què."

Amb el temps crec entendre que no defensava una casa, defensava el seu poble, la seva gent. Perquè, d'entre totes les seves passions, com la família, la muntanya i la boxa, n'hi havia una que era indiscutible: Alella. Potser per això a casa també parlava del Casal i animava el meu pare a col·laborar-hi, o el mateix amb l'associació de caçadors. Sempre estimant el poble, sense adonar-se potser que el que feia gran el poble eren precisament les persones com ell. ●

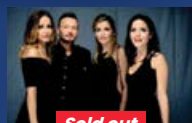

CaixaBank

CAP ROIG FESTIVAL

L'has de viure!

Caella de Palafrugell, Girona
12.JUL.2024 | 16.AG.2024

Sold out
The Corrs
12.JUL

Raphael
13.JUL

Guillem Gisbert
14.JUL

John Fogerty
19.JUL

Diana Krall
20.JUL

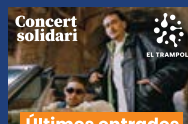
Sopa de Cabra
21.JUL

Últimes entrades
Estopa
26.JUL

Passenger
27.JUL

Concert solidari
The Tyets
Últimes entrades
28.JUL

Andrés Calamaro
2.AG

Chris Isaak
3.AG

Pablo López
4.AG

Los Secretos
5.AG

Alvaro Soler
6.AG

Rozalén
7.AG

Taburete
8.AG

Miki Núñez
9.AG

Carles Sans
PER FI SOL!
10.AG

Sergio Dalma
11.AG

El Pot Petit
amb La Black Music Big Band
12.AG

Sara Baras
14.AG

Coque Malla
15.AG

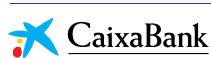

Gossos
16.AG

PROMOTOR I ORGANITZADOR

PATROCINADOR PRINCIPAL

VENDA D'ENTRADES
caproigfestival.com

PATROCINADORS

mesoestetic

NINO ALVAREZ

RESTAURANT

VILLAGE

HOTELS OFICIALS

MITJANS OFICIALS

Ràdio Girona

AMB EL SUPORT DE

TREN OFICIAL

TREN OFICIAL

THE BIKE VILLAGE ALELLA

LA TEVA BOTIGA I TALLER DE BICICLETES DE CONFIANÇA

10% de descompte
Porta'ns aquesta revista i et farem un 10% en la teva propera compra

150 m² d'exposició

Taller de bicicletes de MTB, EBIKE, Carretera o Gravel
Roba i accessoris per bicicleta
Lloguer de bicicletes elèctriques

Tel. 613 448 361
Torrent Vallbona, 7 - Alella
www.thebikevillage.com
alella@thebikevillage.com
[@thebikevillage](https://www.instagram.com/thebikevillage)

L'àlbum de l'Anna Mari

L'Anna Mari Gallamí es va desposar amb Mingo de Dios, fill de la segona esposa d'en Pepito Xicola. Ells van ser la família, juntament als seus fills i nets, que van tenir cura d'en Pepito als darrers anys de la seva vida. L'Anna Mari va reunir totes les fotos que va poder recopilar d'en Pepito i les va endreçar en un àlbum. Les fotos que podreu veure a continuació provenen d'aquest àlbum, així com la majoria de fotografies que acompanyen la resta d'articles.

Una fotografia al bosquet en una diada de l'Aplec. Els personatges son, Anna Mari Gallamí, Damas Badia, Josep Fluxà, Domingo de Dios, Pepito Xicola i Ramon Ruiz Bruy.

Vestit d'aguatzil amb uns soldats.

En Pepito amb una pianola.

A la postguerra per transitar pel Pirineu o sortir a l'estranger calia molta burocràcia.

La visita del Cardenal Modrego a Alella.

Foto de grup, en Pepito sempre uniformat.

De gresca amb un grup d'amics.

Casament de la seva neboda Maria Teresa Xicola.

A les noces de la neboda Carme Xicola amb Agustí Sin.

De gala, entrant a l'església; al darrera, la fusteria abans de convertir-se en bar.

En Pepito va tenir molta amistat amb la família Barrios.

De celebració amb els membres de la policia local d'Alella.

El dia del seu segon casament posant amb els guàrdies civils del Masnou.

Fent un discurs a la residència Aymar i Puig, on va passar els darrers anys.

A l'àlbum d'en Pepito no hi falten mostres de correspondència amb les personalitats de l'època.

De celebració al restaurant el Niu.

ESPECIAL SANT JORDI

Amb el collar de membre de la Confraria de l'arròs d'Alella.

Casament de l'Anna Mari i Mingo de Dios.

En Pepito amb la família que el va cuidar.

En Pepito, orgullós del seu capgròs.

El Marquès d'Alella li va dedicar una fotografia amb motiu del casament de la seva filla.

LES COSES D'EN PEPITO

En Pepito a Can Magarola.

En Pepito feia poble donant suport i participant en tota mena d'iniciatives.

Una foto dedicada, signada per la família Saurí Ruiz.

Sortint de missa.

GARDEN ARENAS
Plantes · Floristeria · Decoració

Visita la nostra botiga online
www.gardenarenas.com

Riera Fosca, 11-29 - 08320 Alella
Tel. 93 555 12 43 - WhatsApp 620 99 37 51

web@gardenarenas.com
www.gardenarenas.com

MÉS PROPIETATS
More properties

LÍDERS EN VENDES D'HABITATGES
A COMPRADORS INTERNACIONALS

LUCAS FOX MARESME

Plaça de l'Ajuntament, 7, 08328 Alella
T: (+34) 935 952 490 · E: maresme@lucasfox.com
www.lucasfox.es

GMA
arquitectes
Obra nova - Rehabilitació - Interiorisme

dissenyem i construïm llocs únics i amb caràcter

dr. corbera,24B 08328 alella

www.gma-arquitectura.com

gma@gma-arquitectes.com

T+34935680198

CAFÈ DE BAIX DES DE 1780

CAN DURAN

ALELLA

Àngel Guimerà, 18 - 08328 ALELLA

Tel. 93 555 10 45

www.restaurantcanduran.com

Instagram: @canduran_alella

COL·LEGI
SANTA MARIA DEL
PINO

**Escola totalment privada, trilingüe
i immersa en la Cultura de Pensament**

Infantil

Activitats en anglès cada dia, amb professors angloparlants nadius. Ambient proper, contacte constant amb la natura i les millors metodologies.

Primària

Aprentatge cooperatiu i col·laboratiu, per projectes, anglès en grups reduïts, robòtica i programació, creativitat, música... Tauletes digitals i llapis electrònic.

Secundària

Motivació, acompanyament i orientació de l'alumne en aquesta etapa de consolidació personal i acadèmica. Educació física en un entorn verd. (Continuïtat Batxillerat a Barcelona).

L'escola que vols.

Escola d'una sola línia caracteritzada per l'atenció personalitzada dels alumnes, de forma constant, perquè aprenguin a fer front als reptes de futur amb coneixement, pensament i intel·ligència emocional.

Robòtica

Batxillerat Dual Amèrica

Royal Academy of Music

Centre Autoritzat

Altes capacitats

Diplôme D'études

93 555 44 11

Alella, Maresme (Barcelona)

pinoalella.com

Cuina pròpia i transport escolar